MARC LEVY

SERIE DE AUTOR À

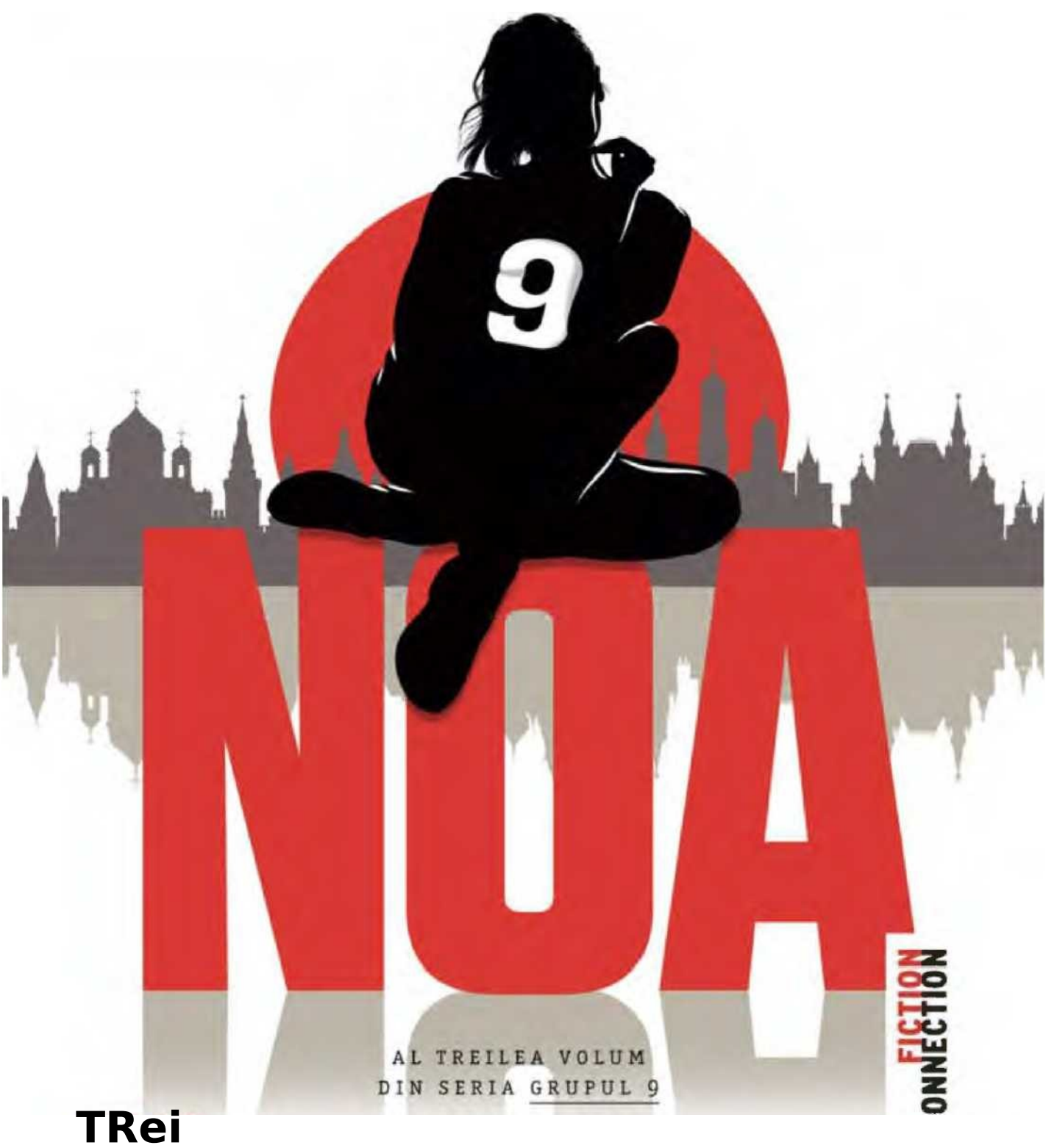

TRei

Marc Levy

Noa

Traducere din limba franceză de

Mihaela Stan

Ilustraţii de Pauline Lévêque

EDITURA TREI

Al treilea roman din seria *Grupul 9*

Marea revoluţie în istoria omului – trecută, prezentă şi viitoare – este revoluţia celor care sunt hotărâţi să fie liberi.

John F. KENNEDY

Lui Carole Cadwalladr

Copiilor mei, cărora le doresc să trăiască mereu într-o lume liberă

Orice asemănare cu persoane existente sau care au existat... Oh, dă-o dracu'!

închisoarea Okrestina, Minsk, Belarus, vineri dimineaţă

/

De trei ore, Daria aşteaptă într-o sală de lângă vorbitor. O încăpere de doisprezece metri pătraţi în care lumina zilei abia pătrunde printre zăbrelele unei ferestruici. Pe bancheta cu cadru metalic încap doar trei persoane. Cuvântul „banchetă” este chiar măgulitor pentru o scândură şi un spătar. Daria e singură, drepturile de vizită sunt rare, autorităţile nu acordă aşa ceva aproape niciodată. însă astăzi e altfel, Daria a venit să-l vadă pe Nicolai ca să le garanteze alor lui că e viu şi sănătos. Această întâlnire are loc în fiecare trimestru şi nu durează decât cinci minute. Este consecinţa unui eveniment greu de crezut, care s-a produs în urmă cu doi ani.

Nicolai este motivul acestei poveşti.

în primăvara anului 2020, în această ţară condusă cu mână de fier de un om aflat la putere de douăzeci şi şapte de ani, o tânără mamă şi soţie, fără experienţă şi fără ambiţie politică, câştiga alegerile. Când primele secţii de votare anunţaseră că numele ei apare pe majoritatea buletinelor depuse în urne, o trupă de poliţişti fusese trimisă imediat la ea acasă.

Bărbaţii în uniformă forţaseră usa apartamentului şi îndreptaseră armele spre cei dinăuntru. Ca să-şi apere cei doi copii, Sviatlania se pusese pavăză în faţa lor. Emisarul guvernului care-i însoţea pe poliţişti era uşor de recunoscut după costumul negru şi pălăria de fetru. Lentilele bombate ale ochelarilor rotunzi, cu rame aurii, îi făceau pupilele ochilor de un albastru-spălăcit să pară mai mari. Străbătuse cu paşi apăsaţi sufrageria apartamentului cu două camere în care locuiau Sviatlania şi familia sa şi se oprise să se uite atent la fotografiile înrămate de pe rafturile unei biblioteci de la Ikea. Fotografii preţioase pentru Sviatlania şi Nicolai, dar de o teribilă banalitate pentru el. într-o imagine apărea fiul lor de cinci ani, în alta, fiica lor, iar în a treia, toată familia, în timpul unei vacanţe de vară – nu se distingea unde anume petrecută. Blazat, lăsase fotografiile şi răsfoise câteva dintre cărţile de pe rafturi, dar le pusese repede la loc, negăsind nimic subversiv în acea literatură romantică. Apoi, afişând un zâmbet înfricoşător, o rugase pe Sviatlania să se aşeze pe canapea, în faţa fotoliului din catifea reiată în care se instalase el însusi, fără să fi fost invitat. Ea schimbase o privire cu soţul. Nicolai luase copiii sub protecţia sa, strângându-i în braţe; poliţiştii nu-l opriseră, iar Sviatlania se asezase.

— Aşa vă purtaţi cu noua dumneavoastră preşedintă? îndrăznise ea să-l sfideze.

Zâmbetul bărbatului se transformase în grimasă.

— Cum ar fi putut poporul să-şi lase destinul în mâinile unei gospodine fără experienţă, cu toate mizele din lumea actuală, cu criza economică de care Occidentul e răspunzător, cu ingerinţele vecinilor care urmăresc distrugerea noastră ca să ne acapareze bogăţiile?

— Care bogăţii? Poporul pe care vă place atâta să-l invocaţi munceşte pe rupte şi câştigă doar cât să-i ajungă pentru mâncare şi îmbrăcăminte, replicase Sviatlania.

— Nu mă mai întrerupeţi! Avem puţin timp la dispoziţie înainte ca situaţia să degenereze, iar oamenii mei nu prea ştiu ce-i răbdarea. Unde rămăsesem? Ah, da, la faptul că, în mod evident, aţi pierdut alegerile.

— Prezenta dumneavoastră aici dovedeşte
f f
contrariul, obiectase Nicolai.

Emisarul îl ignorase.

— Dacă vă iubiţi cu adevărat tara, nu doriţi în niciun caz să vă faceţi vinovată de grave tulburări ale ordinii publice, continuase el pe un ton cinic. Deşi vinovată sunteţi deja, ceea ce e regretabil. Din fericire pentru dumneavoastră, preşedintele nostru e mărinimos. Fără a pretinde că vorbesc în numele său, cred chiar că vă poartă un anumit respect. Aţi dus o campanie frumoasă pentru o persoană de condiţia dumneavoastră, şi femeie pe deasupra. V-aţi distrat, nu-i rău, adăugase el, plescăind uşor. E important să te distrezi din când în când, altfel viata ar fi tare tristă. Dar s-a terminat. Dintr-un exces de generozitate care-l onorează,

preşedintele nostru m-a însărcinat să vă transmit o propunere pe care nu o veţi putea refuza, atât de mult vă avantajează. Doar dacă nu cumva sunteţi lipsită de inteligenţă, ceea ce mă îndoiesc. Trebuie să vă recunoaşteţi public înfrângerea şi să vă faceţi bagajele. Puteţi să luaţi toate lucrurile de care îngeraşii dumneavoastră vor avea nevoie, câteva cărţi, dacă aveţi chef. în noaptea asta, o să vă escortăm până la frontiera lituaniană. N-o să vă mai întoarceţi. în definitiv, dumneavoastră care cereati libertate – ca şi cum n-am fi liberi la noi în ţară, chipurile – o să fiţi cea mai fericită femeie din lume fiindcă vă ofer libertatea de a părăsi această naţiune pe care nu încetaţi s-o criticaţi.

— Ne forţaţi să fugim, asta-i oferta voastră generoasă?

— Doar dumneavoastră şi copiii. Soţul rămâne aici, preşedintele trebuie să se asigure că veţi fi loială odată ajunsă în străinătate.

Târgul era clar. Sviatlania şi copiii să plece în exil, iar Nicolai să meargă la închisoare drept garanţie.

— Câtă vreme staţi potolită, soţul dumneavoastră va fi bine tratat. Şi oricum, să nu dramatizăm, e o situaţie temporară, un an-doi, cel mult. Când ziua asta n-o să mai fie decât o amintire îndepărtată – şi nu depinde decât de dumneavoastră să vă purtaţi cu înţelepciune –, Nicolai va putea să vă urmeze.

— Şi dacă refuz?

— Oamenii mei o să vă salte împreună cu soţul. Copiii vor fi duşi la orfelinat, că

doar nu suntem sălbatici. Totuşi, la închisoarea Okrestina, în lipsa unor ordine speciale, nu răspund de soarta dumneavoastră. Nu vă rămâne decât să alegeţi.

Emisarul nu mai zâmbea. Când nu se uita drept în ochii Sviatlaniei, îşi privea fix vârfurile pantofilor lustruiţi impecabil.

Nicolai îşi implorase soţia să accepte. Doi ani de închisoare pentru ca familia să scape cu viaţă nu puteau fi atât de groaznici.

Apoi îşi strânsese copiii la piept, jurând că avea să-i revadă curând. îi pusese să promită că o să fie curajoşi şi o să aibă grijă de mama lor. Plângând, ei îi promiseseră. Fiicei sale, care era mai mare – avea să împlinească în curând zece ani –, îi şoptise la ureche o promisiune: „într-o zi, noi vom fi liberi şi ei vor ajunge la închisoare. îţi jur că asa o să fie!”

O duseseră pe Sviatlania până la graniţa lituaniană. în noaptea aceea, bărbaţii şi femeile care făcuseră campanie pentru ea fuseseră expulzaţi din ţara lor. Printre ei, Roman şi Sofia, doi tineri, figuri importante ale mişcării de rezistentă. Toţi se aflau acum la Vilnius, toti, în afară de Nicolai.

în sfârsit, usa vorbitorului se deschide. Un gardian îi face semn Dariei că poate să intre. Nicolai stă pe un scaun, cătuşele îi sunt prinse de un inel fixat în masa din metal ce-l desparte de vizitatori. Gardianul rămâne aproape de ei, având

grijă ca nimic sa nu treacă dintr-o mână în alta, trăgând cu urechea la ce vorbesc.

— Nu arăţi prea rău, spune Daria.

— Mai bine decât de obicei, ştii de ce.

Daria ştie. în cele două săptămâni dinaintea fiecărei vizite, porţiile de mâncare ale lui Nicolai sunt mai mari, iar hărţuielile încetează, pentru ca ea să poată confirma că e sănătos.

— îi e dor de tine, le vorbeşte copiilor despre tatăl lor seară de seară, le promite că o să fiţi împreună curând. Copiii sunt sănătoşi, şi ei îţi duc dorul, dar sunt fericiţi la Vilnius şi nu peste mult timp o să fie şi mai fericiţi, continuă Daria.

— Asta e cel mai important.

în timp ce gardianul, cu ochii în telefonul mobil, sparge cu spor nişte baloane colorate dintrun joc, Daria se apleacă discret spre Nicolai.

— Ai înţeles tot ce m-a însărcinat Sviatlania să-ti
f f
spun?

— O să-mi prelungească pedeapsa, o anunţă Nicolai cu voce tremurândă.

— Din ce motiv? întreabă cu îngrijorare Daria.

— Cunoşti sistemul. Pentru cei şi cele care au
f f
îndrăznit să sfideze puterea, pedepsele se ţin lanţ, capetele de acuzare se adună întruna. Răzvrătire, activitate teroristă sau spionaj în folosul unei ţări străine, nu le lipseşte imaginaţia.

Gardianul se îndreaptă de spate, ridicând capul şi indicându-i Dariei că vizita s-a terminat. Ea se f supune fără să crâcnească. Dar, când se pregăteşte să plece, Nicolai încalcă interdicţia, e în

picioare şi o sărută pe obraz.

— Să-l previi pe Roman că e în pericol, îi murmură la ureche.

— Să nu cedezi, îi şopteşte ea.

Gardianul îi desparte cu un gest brusc; îl împinge cu vârful bastonului pe Nicolai, care coboară ochii şi strânge din umeri, parcă resemnat cu soarta sa. în săptămânile următoare, o să primească mai puţină mâncare şi va ploua cu lovituri în funcţie de proasta dispoziţie a gaborilor.

Daria străbate culoarul sinistru. La trecerea ei, uşile cu gratii se deschid şi se închid imediat. Se prezintă în faţa gheretei de la intrarea în închisoare ca să-şi recupereze lucrurile. Geanta, actele de identitate, cheile şi mobilul, care nu conţine nici mesaje, nici agendă telefonică.

Când iese, îşi înnoadă fularul, pentru că un vânt îngheţat mătură Minskul. Face câţiva paşi, apoi se întoarce să se uite la zidurile cenuşii din beton, care înconjoară două imobile de birouri transformate în închisoare, o fortăreaţă macabră ce se înalţă în centrul oraşului. Se gândeşte la Nicolai, mergând cu mâinile încătuşate spre celula sa. I s-a părut mai slab, palid şi cu moralul la pământ. îşi stăpâneşte lacrimile şi urcă în maşină.

Pe drum spre serviciu, o s-o sune pe Sviatlania şi o să pretindă că lucrurile stau exact invers, ca so liniştească. A reuşit să transmită mesajul ei şi se roagă Cerului ca Nicolai să-l fi înţeles. Diseară, cum va ajunge acasă, Daria o să-i transmită un mesaj şi lui Roman, de pe telefonul securizat ascuns într-un ungher

al apartamentului.

Seara, sediul Agenţiei pentru Drepturile Omului din Minsk

Daria aude şuieratul aspiratorului care înghite praful în camera alăturată. îşi închide computerul, birourile sunt pustii. N-are nevoie să se uite la ceas ca să afle ce oră este, femeia de serviciu e mai punctuală decât orologiul din gara Minsk-Pasajirski. Gândul o duce la mama sa. De mai bine de-o lună n-a luat trenul ca să se ducă s-o viziteze. Este epuizată, lucrează mult, dimineaţa, la redacţia ziarului *Naşa Niva,* după-amiaza, în birourile Naata, ultimul site de informaţii liber, iar seara, la Agenţia pentru Drepturile Omului, ca să dea o mână de ajutor. O muncă titanică de când guvernul se înverşunează să distrugă ONG-ul. împrumuturile bancare suprimate de la o zi la alta, controale ale fiscului, descinderi ale poliţiei, confiscarea aparaturii.

Pentru a limita pagubele, echipa a cotizat şi acum plăteşte un dealer care stă la pândă în stradă. Tânărul îşi rotunjeşte veniturile fără sa aibă altceva de vânzare decât o privire ageră ce detectează maşinile suspecte. însă toţi profită de aranjament. Când tânărul fluieră de două ori, un balet bine pus la punct începe în birouri. La trei fluierături, automatul de băuturi este împins într- o parte şi parchetul e ridicat pentru a ascunde computere, rapoarte de investigaţii, documente problematice, telefoane mobile cu huse de protecţie şi cartele SIM anonime. După ce totul este

plasat în ascunzătoarea săpată sub parchet, automatul de băuturi e pus la loc. Apoi toţi aleargă la scaunele lor şi se instalează cu blocnotesurile şi pixurile în mâini, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poliţiştii confiscă blocnotesurile, pixurile nu-i interesează, câtă vreme sunt din plastic. Răvăşesc totul ca să sperie, ca să arate că deţin puterea, dar şi din pură plăcere. Aruncă hârtiile pe jos, trag şuturi în fotocopiator, un vechi model Konica foarte rezistent. Colaboratorii Agenţiei pentru Drepturile Omului l-au botezat Samizdat, un nume dat sistemului clandestin de circulaţie a scrierilor disidente în URSS.

Daria se uită pe fereastră, fulgii de nea se răsucesc în aer. Dacă începe iar să ningă înseamnă că temperatura a crescut, încuietoarea de la portiera maşinii sale nu o să fie îngheţată. Obsesia ei în serile şi dimineţile de iarnă. Bărbaţii pot să urineze pe încuietoare, femeile încălzesc cheia la flacăra brichetei. Cu ochii ţintă la parcarea de dedesubt, Daria formează un număr de telefon. Ar pune pariu că soţul ei o să răspundă înainte de al patrulea ţârâit al telefonului.

Daria o să-şi ceară scuze că întârzie din nou. Fiica lor şi-a făcut temele? A mâncat de seară? A avut o zi bună la şcoală? Daria ştie răspunsurile la aceste întrebări. Mihail e un tată model. Şi el are mult de lucru, dar ajunge mereu la timp. Pentru sfârşitul orelor de şcoală, pentru teme, pentru jocuri, pentru cumpărături, pentru a o ajuta pe fiica lor să facă baie... Cum reuşeşte? E un mister pentru Daria. O să-i pună totuşi aceste

întrebări ca să-şi dovedească dragostea. Atât se ocupă de alţii, că îi neglijează pe ai ei. Iar ceea ce o face să se simtă şi mai vinovată e lipsa reproşurilor.

După ce va fi înfruntat circulaţia şi frigul ce domneşte în Skoda ei veche (fiindcă pe drumul de întoarcere o să-şi permită să fumeze o ţigară – două, dacă circulaţia e infernală – cu geamul coborât, ca să nu se simtă miros stătut de tutun), după ce va fi găsit un loc într-una dintre parcările vastului complex imobiliar de la periferie unde locuieşte împreună cu mica ei familie, după ce va fi urcat şase etaje pe scări, fiindcă ascensorul e mereu defect, Mihail o va întâmpina luând-o în braţe, cu o tandreţe ce nu se dezminte niciodată.

El va fi pus masa, mâncarea va fierbe înăbuşit pe plita electrică. Daria o să-şi scoată mantoul, o să intre în camera fiicei sale, o s-o sărute şi o să se aşeze la picioarele patului. O să-i citească o poveste până când pleoapele delicate ale fetiţei o să coboare încet. Un ultim sărut pe frunte, câteva cuvinte drăgăstoase şoptite la ureche şi uşa închisă uşor.

Mihail răspunde la al patrulea târâit al telefonului.

— Vin cât pot de repede, îi spune ea.

— Nu-ţi face griji, noi avem multe teme astă- seară. Te simţi bine?

Acest „noi” îi săgetează inima.

— O să mă simt şi mai bine când o să fiu lângă tine.

— Fii prudentă, străzile sunt acoperite cu polei.

— Mă tem că o să mai fie asa încă sase

luni, zice ea zâmbind.

— Fii totuşi prudentă. Noi te aşteptăm.

Al doilea „noi”, a doua săgeată. Daria stinge lumina, îndeasă nişte documente în geantă – un model din piele texturată, de culoare gri-cârtiţă, preferata ei, cadou de la Mihail pentru a şasea aniversare a căsătoriei.

Sub tuburile fluorescente din hol, în lumina palidă, Daria îşi înnoadă fularul pentru ultima dată pe ziua de azi. Mihail îi spune adesea că are cea mai sexy ceafă din lume. Majoritatea bărbaţilor sunt tulburaţi de pieptul unei femei, de arcuirea şoldurilor, de rotunjimea feselor, dar nu şi el; ce-i drept, îi spune că-i plac şi sânii, şi fesele sale, dar atunci când sărutările lui întârzie pe ceafa ei, Daria ştie că o doreşte. Nu se plânge de asta, dimpotrivă, îi plac îmbrăţişările lor, felul în care fac dragoste, un moment ce le aparţine în exclusivitate, în care viaţa parca îşi suspendă cursul, în care toate rănile lumii se cicatrizează, corupţia, ticăloşia oamenilor, nedreptăţile pe care ea încearcă necontenit să le descopere. Se simte bine cu el, îl iubeşte, chiar dacă uneori calmul lui o agasează.

Portiera se deschide fără să scoată un sunet. Motorul toarce, cutia de viteze trosneşte. Daria iese din rând şi o ia pe strada Novosuşevski, coboară geamul şi îşi aprinde o ţigară. Frigul a prins putere odată cu umbrele nopţii. Oraşul pare să nu doarmă niciodată, nici măcar pe străzile întunecate, unde pisicile vagaboande se întâlnesc cu pietonii singuratici. Daria virează spre banda rapidă; în depărtare, valul de maşini

începetineşte, aşa se întâmplă la trecerea podului de când se fac lucrări pe prima bandă. Skoda rulează încet, Daria dă fumul afară prelung, tutunul are aromă de caramel. în weekend o s-o ducă pe fiica sa să-şi vadă bunica. Casa în care Daria a crescut e la fel de rustică, dar confortabilă. în timp ce Mihail o să lucreze la dosarele lui, ele trei se vor plimba prin pădure, se vor bate cu bulgări de zăpadă şi, la lăsarea serii, vor cânta cât le ţine gura în faţa focului din cămin. Daria se răsuceşte să arunce ţigara. Şoferul din maşina de alături îi zâmbeşte politicos. Probabil şi el se grăbeşte să ajungă acasă, ca toţi de aici, extenuaţi după o zi de muncă. în sfârsit, circulaţia se reia, Daria vrea să demareze prima, dar mâna nu răspunde la comenzi. Daria simte ceva ca o înţepătură sub sânul stâng, nimic violent, doar o arsură ciudată. Apoi, brusc, i se taie respiraţia. Să fie de vină frigul? Tuşeşte şi un gust metalic îi umple gura. Tuşeşte iar, stropi fini, roşii, murdăresc bordul. Vederea i se înceţoşează, Daria intră în panică; teama îi dă o oarecare energie şi, cu preţul unui mare efort, pune mâna pe locul unde înţepătura a devenit muşcătură. Palma i se udă de sânge. în spatele ei, claxoanele se dezlănţuie, ca s-o determine să înainteze. Daria se uită la geanta de pe scaunul din dreapta. Să ia telefonul, să-l anunţe pe Mihail, să sune după ajutor. Dar nu mai are putere pentru toate astea. Glonţul care a trecut prin portieră şi prin torsul ei, chiar în clipa când asasinul îi zâmbea, i-a sfâşiat vena cavă. Trupul Dariei se goleşte de sânge, un văl îi

coboară peste ochi. Se gândeşte la fiica ei, trebuia să-i citească o poveste astă-seară.

Inima Dariei tocmai s-a oprit. A bătut vreme de treizeci şi şapte de ani.

2.

★★★

O sală de videoconferintă.
Ecranul licăreşte, difuzorul pârâie.
Conexiune stabilită prin protocol criptat. începutul transcrierii.

— Bună seara, sunteţi într-un loc sigur?
— *Da, nu vă faceţi griji. Apelul dumneavoastră pare să aibă un caracter urgent.*
— Putem să vorbim despre Daria?
— *Moartea ei vă apasă şi pe dumneavoastră pe conştiinţă? Ciudată întrebare, nu-i asa, în condiţiile în care nu ştiu exact cu cine discut... cu cine sau cu ce.*
— Nu are rost să fiţi răutăcioasă.
— *Deci stau de vorbă cu Noa sau cu o inteligenţă artificială?*
— V-am spus, eu sunt ea, ea este eu, suntem 9.
— *Daria a lucrat la dosarul Andora. I-am trimis, ca şi altor confraţi de-ai noştri, dovezi ale corupţiei conducătorilor şi oamenilor de afaceri din ţara ei. Am comunicat de mai multe ori cu ea pe acest subiect în ultimele şase luni. Mă simt groaznic de vinovată pentru ceea ce i s-a întâmplat.*
— Nu dumneavoastră ati ordonat să fie ucisă, iar de apăsat pe trăgaci, nici atât. Daria este al nouă sute treizeci şi nouălea

jurnalist asasinat în ultimii zece ani. Al treizeci şi cincilea, anul acesta. Toţi făceau investigaţii despre cazuri de corupţie, deturnări de fonduri publice sau reţele mafiote.

— *Ce mă şochează cel mai mult este numărul de oameni care consideră că astea-s riscurile meseriei.*

— Riscurile sunt şi mai mari de-acum. Fiarele nu se mai mulţumesc cu dezinformarea ca să-şi acopere manevrele. Chiar dacă dosarul Andora i-a compromis pe câţiva, ei tot au certitudinea impunităţii lor şi nu ezită să verse sânge ca să-şi ducă planurile la capăt.

— Nw *pot să ne elimine pe toţi.*

— Dar să vă sperie ca să tăceţi, pot. Janice este exemplul perfect, şi ea e în pericol.

— *Cum adică în pericol?*

— Ieri am reuşit să împiedic un accident.

— *Un accident?*

— Să zicem că două semafoare au trecut pe verde la momentul oportun, provocând un ambuteiaj uriaş în care camionul care trebuia s-o lovească a rămas blocat. Janice nu şi-a dat seama de nimic.

— *Şi vreţi să o previn?*

— Nu, caut mai degrabă un mijloc s-o descurajez şi dumneavoastră m-aţi putea ajuta.

— *S-o descurajaţi de la ce?*

— Să se ducă la Minsk.

— *Ce intenţionează să facă la Minsk?*

— Să adune informaţii cruciale ca să le dea oamenilor care luptă împotriva

regimului lui Lucin. într-un fel, şi ca s-o răzbune pe Daria.

— *De ce 9 se interesează de Lucin?*

— De mai multi ani, vedem cum forţele autoritare se întăresc şi tind spre acelaşi scop: să distrugă democraţiile din toată lumea. Azi aceste sfere de influenţă nu mai reprezintă ideologii, ci o mână de autocraţi care vor să subjuge popoarele. Pofta lor de putere şi bogăţie este insaţiabilă. Dacă nu ne opunem lor, se vor forma noi imperii, guvernate de aceşti noi stăpâni. Sunt oameni lipsiţi de morală şi nu se tem nici de condamnări, nici de sancţiunile economice, care nu le afectează viaţa şi nu le ating palatele. Doar de un lucru se tem: că popoarele se vor revolta şi îi vor alunga de pe tron. Grupul 9 şi-a stabilit ca misiune să dea o mână de ajutor unui popor ce încearcă să scape de dictatorul care-l asupreşte.

— *Despre ce informaţii cruciale vorbiţi?*

— Informaţii care i-ar permite unei personalităţi- cheie din opoziţie să iasă din închisoare. Cineva a cărui eliberare ar putea să provoace căderea dictatorului respectiv... Din acest motiv, execută o pedeapsă continuu reînnoită pentru nişte infracţiuni care nu există. Dar Janice nu o să reuşească. Credeţi-mă pe cuvânt, am calculat şansele de reuşită ale planului ei şi, aşa cum este conceput, sunt infime.

— *Şi-atunci, de ce nu le cereţi prietenilor ei hackeri so convingă să renunţe? Mateo, Ekaterina, ca să nu-i pomenim decât pe ei... Au lucrat mână-n mână.*

— Am motivele mele.

— *Ce aşteptaţi de la mine, mai precis?*

— Să acceptaţi s-o protejaţi pe Janice de pericolul care-o pândeşte. E jurnalistă, ca dumneavoastră.
— *Şi cum aş putea s-o protejez?*
— O să discutăm la momentul potrivit.

★★★

Oslo

Pasiunea Ekaterinei pentru meseria ei n-a făcut decât să crească de la începerea anului universitar, de când ea şi Mateo au reuşit să dejoace atentatul pus la cale în campusul facultăţii unde ea predă Dreptul. în fiecare dimineaţă, când deschide ochii în locuinţa ei cocoţată la ultimul etaj al unui blocturn, are impresia că i s-a oferit o nouă viaţă. Imediat ce se dă jos din pat, îi place să privească de la fereastră oraşul, să admire acoperişurile ce coboară până în port. După ce face duş, îşi citeşte e-mailurile, cu o ceaşcă de cafea în mână, îsi adună cursurile şi se duce să-şi ia maşina. Un drum de cincisprezece minute o desparte de universitate. Ekaterina îşi lasă Lada în parcarea campusului şi contemplă valul de studenţi care se revarsă spre clădiri. îi place viaţa clocotitoare care se trezeşte în aceste locuri. S-a tuns, şi-a schimbat garderoba, încă şi mai hotărâtă să continue lupta care a făcut din ea o femeie misterioasă şi neobişnuită.

La sfârşitul zilei, când elevii ei se împrăştie prin parc sau la bibliotecă, merge la magazinul alimentar cu

autoservire şi hoinăreşte printre rafturi ca să aleagă o mâncare gata preparată, pe care s-o înfulece acasă, în faţa ecranului, în timp ce-şi pregăteşte cursurile de a doua zi. Astfel, serile o conectează cu lumea printr-o fereastră alcătuită din pixeli. Sporadic, între miezul nopţii şi unu şi jumătate dimineaţa, schimbă câteva cuvinte cu Mateo. Seara şi ora întâlnirii lor clandestine îi parvin prin mesaj criptat. Mateo e la Roma, dar conversaţiile lor trec prin multe servere situate în cele patru colţuri ale lumii, niciodată aceleaşi. Chiar şi aşa, încalcă amândoi regulile de securitate.

De la publicarea dosarului Andora, membrii Grupului 9 se abţin pe cât posibil să comunice între ei. Toate departamentele de poliţie care se ocupă de siguranţa cibernetică din ţările controlate de bestii îi caută pe cei care au transmis presei milioanele de documente incriminatoare. Şi, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, s-a declanşat o vânătoare de oameni, vânătorii lucrând pentru agenţii de securitate informatică privată. O primă de şase cifre îl aşteaptă pe cel care o să-i identifice pe hackerii care au reuşit să fure 298 de milioane de dolari într-o singură noapte. Deturnarea în sine n-a schimbat cu nimic repartizarea inegală a bogăţiei, dar victimele faimoasei lovituri erau şefi ai unor mari laboratoare farmaceutice. Dacă cei care au îndrăznit să-i jefuiască rămân nepedepsiţi, raportul de forţe din prezent ar fi afectat, ceea ce bestiile nu pot tolera. Pedepsele pe care le vor aplica

vinovaţilor când aceştia vor fi arestaţi vor descuraja pe oricine să se atingă de ei. Pentru a deveni noii stăpâni ai lumii, fiarele trebuie să instaureze frica.

Numai că... Niciun poliţist, niciun Grey Hat nu pot să-i oprească pe Ekaterina şi pe Mateo să comunice. Nimic nu poate să împiedice o dragoste care vrea să trăiască, chiar dacă uneşte doi lupi solitari care nu ştiu cum să se iubească.

*

Duminică, Tel Aviv

Janice dădu buzna în biroul lui Efron. Redactorul-şef al cotidianului *Haaretz* ar fi vrut să-i *f*
aducă aminte că politeţea cea mai elementară presupune să ciocăneşti înainte să intri, dar faţa crispată a colaboratoarei sale îl făcu să se răzgândească.

— Sunt oamenii lui Lucin, rosti ea printre dinţi, aşezându-se pe colţul biroului.

Efron îsi reluă lectura.

— Ai dovezi?

— Ştii foarte bine că asa e, toată lumea ştie. El reduce la tăcere presa, confiscă probele jurnaliştilor. Când nu-i bagă la închisoare, poliţia îi snopeşte în bătaie. Iar acum îi împuşcă în plină stradă.

— Tot ce spui e corect, însă, în privinţa Dariei, nu avem nimic concret. Rolul nostru nu e să facem presupuneri. Munca Dariei deranja pe mulţi. Pe Lucin, dar şi pe oligarhii care îl susţin.

— Evident, el îi îmbogăţeşte. Ancheta n-o să ducă la niciun rezultat, ştii asta, bodogăni Janice scoţându-şi ţigările.

— Nu fuma în biroul meu, te rog, îţi aduc aminte că e interzis fumatul în birouri, aşa e legea.
— Eu n-am votat-o, răspunse Janice, aprinzându- şi o ţigară.
— Sunt la fel de trist ca tine, branşa noastră e în doliu, dar...
— Dacă-mi zici că astea-s riscurile meseriei, îti trântesc pe loc demisia mea.
— Pe naiba!
Dusă pe gânduri, Janice se apropie de fereastră.
— Fiica ei n-are decât cinci ani, îţi dai seama?
— Deschide fereastra! tună Efron.
— Vreau să asist la înmormântarea ei.
— Pe cheltuiala ta sau a mea?
— O să-mi plătesc sejurul, n-ai grijă.
— Şi-atunci, dacă nu-i vorba de un avans, ce-ti trebuie?
— Vizã. Pretextează tu un asa-zis interviu cu un oficial pe o temă care să flateze regimul lui Lucin. Orgolioşi cum sunt, o să cadă sigur în plasă.
— Să flatezi regimul lui Lucin şi mai ce? Ştii foarte bine că acordă foarte rar acreditări jurnaliştilor străini. Ai un contact bine plasat în guvern: Noa ar putea să-ţi obţină viza. Chiar aşa, ai mai primit veşti de la ea recent?
— Nu. în fine, ba da, mormăi Janice. Are mult de lucru în momentul de fată.
— Dar e bine?
— De ce mă întrebi?
— Pentru că, de câteva luni, de câte ori îţi pomenesc de ea, faci o mutră de înmormântare.
— Nu mai suntem în relaţii bune, minţi Janice, care nu găsise niciodată curajul

să-l informeze pe Efron despre dispariţia lui Noa.

Cu şase luni în urmă, apartamentul lui Noa se golise brusc de orice semn al existenţei sale. Noa nu mai apăruse de atunci. Când Janice se dusese la sediul serviciilor de informaţii israeliene, în speranţa de a afla ce se întâmplase cu prietena ei, superiorul acesteia îi făcuse o primire glacială, apoi o poftise să plece. Noa nu mai era decât o stea a lui David, pe peretele alb al agenţilor serviciilor secrete căzu ti în misiune.

— încearcă o viză turistică, sugeră Efron.

— Să vizitezi Minskul cenuşiu iarna? Nu-i foarte credibil, zise Janice, atingând ecranul smartphone-ului. Doar dacă nu cumva...

— Doar dacă nu cumva ce?

— Muzeul Chagall de la Vitebsk.

— Habar n-aveam că există un asemenea muzeu în Belarus.

— Aş fi putut să mă dau mare că ştiam, ca să te impresionez, dar tocmai l-am descoperit pe net, replică ea, agitându-şi telefonul. Apropo, muzeul ăsta mic expune ciclul de litografii în culori „Cele douăsprezece triburi ale lui Israel”. Cum am putea să închidem marele nostru dosar despre acest imens artist fără să fi vizitat casa în care a copilărit?

— Chiar eşti imposibilă! Pe de altă parte, rosti Efron, gânditor, n-ar strica un articol de şase pagini despre Chagall în suplimentul de weekend. De mult n-am mai citit nimic despre el.

— în concluzie, cum rămâne cu viza? insistă Janice, cu un zâmbet fals.

— Bine, o să mă ocup. Acum pot să lucrez?

Janice se îndreptă spre uşă, dar, chiar înainte să iasă, se întoarse spre el.

— Ai putea măcar să-mi urezi noroc.

— Pentru articol? Mi se pare că ai trecut de vârsta aia.

— Pentru procesul care începe mâine la Londra.

— Mâine? îmi pare rău, habar n-aveam.

— Dacă m-ai fi susţinut cât de cât, ai fi ştiut.

— La originea necazurilor tale stau nişte afirmaţii pe care le-ai făcut în cursul unei conferinţe, nu într-un articol. Cum aş fi putut să justific că luăm asupra noastră cheltuielile cu avocatul, când avem atâtea pierderi?

— Jurnalismul este un sport de echipă, Efron. Responsabilităţile se împart între cei care scriu, cei care editează şi cei care publică. Afirmaţiile mele referitoare la Cash sunt strâns legate de investigaţiile pe care le-am făcut în contul tău despre manevrele acestui miliardar veros.

Efron se încruntă şi se adânci din nou în hârtiile sale.

Janice se întoarse în redacţie, îşi luă lucrurile şi părăsi sediul ca să se ducă acasă.

*

Să asiste la funeraliile unei colege al cărei curaj îl admirase dinainte ca o anchetă sensibilă să le unească nu era singurul motiv al călătoriei lui Janice.

în septembrie trecut, Daria relatase

despre o nouă zi de proteste masive împotriva lui Lucin. De pe 9 august, de la anunţarea realegerii acestui autocrat care se agăţa de putere, oamenii se adunau în fiecare duminică pe străzile capitalei şi ale marilor oraşe din provincie, cerându-i demisia. Ca în fiecare duminică, Daria se amestecase printre manifestanţi împreună cu fotograful ei. Vânaţi de forţele de ordine, se adăpostiseră într-un magazin. Nişte bărbaţi cu cagule, fără uniformă, se năpustiseră în urma lor, ordonându-le să se culce la pământ. Daria îşi fluturase legitimaţia de presă, care, departe de a avea un rol protector, o aruncase în închisoare. Fotograful se alesese cu mâinile rupte în urma loviturilor de baston. Amândoi petrecuseră trei zile într-o celulă, lipsiţi de îngrijiri şi de mâncare, interogaţi cu brutalitate din şase în şase ore. Apoi, încă şase zile în spital, unde le fuseseră tratate rănile până putuseră să-şi reia munca. Daria era călită, nu se plângea niciodată. Când îi trimitea mesaje lui Janice, îi scria că, deşi la Minsk cerul nu era la fel de albastru ca la Tel Aviv, măcar în oraşul ei se întâmpla mereu câte ceva. Umorul atenuează răul.

*

Intrigat de zgomot, David intră în camera lui Janice. Uşa şifonierului era deschisă, hainele, întinse pe pat, trusa de toaletă, plină ochi.

— Iar mă părăseşti? se lamentă colocatarul ei.

— Nu pentru mult timp. O săptămână, poate două.

— Şi zici că două săptămâni nu înseamnă mult timp? Unde pleci?
— Să mă ocup de apărarea mea. Poate ai uitat, dar prima audiere din procesul meu are loc mâine după-amiază la Londra.
— N-am uitat, dar am crezut că e mai bine să nu vorbesc despre asta. Eşti pregătită?
— Asta e o întrebare mai potrivită pentru avocatul meu.

David scoase lucrurile lui Janice din geanta de voiaj, le împături corect pe cele care erau pe gustul lui şi le aruncă pe podea pe celelalte. Janice ridică privirea spre tavan, exasperată.
— O să porţi fusta asta şi cămaşa aia. Elegant şi fără pretenţii.
— Nu ţinuta o să mi-o judece, replică Janice, smulgându-i fusta din mâini.

David o luă înapoi, o împături şi o puse deasupra teancului de haine.
— Ţi-ai făcut meseria dezvăluind adevărul despre manevrele sordide ale acestui magnat englez.
— Da, însă el m-a dat în judecată pentru calomnie. Dacă pierd, o să fiu ruinată.
— Eşti deja. De fapt, vrea să-ţi ruineze reputaţia. Dacă Ayrton Cash te atacă înseamnă că se teme de tine, asta-i tot. Şi o să piardă. Niciodată nu vor îndrăzni să te condamne, Anglia nu poate să ajungă în rândul ţărilor care pun botniţă presei şi cu atât mai puţin să dea cecuri în alb unor miliardari verosi.

— Teamă mi-e că miliardarii veroşi au primit deja cecuri în alb. Prim-ministrul şi anturajul său sunt băgaţi până-n gât în afacerea asta, au închis ochii la manevrele lui Cash pentru că le serveau

propriilor interese. Dar ai dreptate într-o privinţă: îmi vor pielea, încheie Janice schiţând un zâmbet.

— îti interzic să faci mutra asta de victimă, judecătorii trebuie să vadă privirea hotărâtă a jurnalistei curajoase de care sunt mândru. Ai înţeles?

— Vrei ceva, David?

— Să-ţi spun că diseară ieşim în oraş, ca să-ţi mai schimbi gândurile. Şi nu începe nicio discuţie pe tema asta, răspunse el, închizând geanta de voiaj.

*

David şi Janice locuiesc împreună într-o casă boemă din cartierul Florentin. Pictor mai talentat în spirit decât cu pensula, el e deopotrivă cârcotaş şi vesel. Admiră cu fervoare munca lui Janice, dar n-o scuteşte de critici. Ea îi este muză, el îi este confident, ea răvăşeşte obiectele ce umplu până la refuz salonul lor, el îşi petrece timpul strângând după ea; el este ordinea, ea dezordinea, dar au un punct comun: ei îi plac bărbaţii, lui, la fel. Casa vibrează de certuri şi de hohote de râs, iar seara se întâlnesc să petreacă sau pur şi simplu să stea la masa din bucătărie şi să pună ţara la cale.

Primrose Hill, Londra

Cordelia nu mai locuieşte în Camden. Ii plăcuse să trăiască în acel cartier trepidant unde uitase până la urmă că e o străină. însă, de la uciderea lui Penny Rose în apartamentul ei, nu mai era în

stare să pună piciorul acolo. Ancheta nu dusese la niciun rezultat. Cordelia fusese rapid absolvită de orice bănuială, întrucât se afla la Madrid în momentul crimei. Cele două tinere erau prietene şi un vecin declarase că, atunci când Cordelia lipsea, Penny Rose se instala în casa ei. Poliţia ajunsese la concluzia că fusese un jaf care luase o întorsătură nefericită.

Cordelia stă acum pe colina Primrose. Plăteşte o chirie foarte mare, însă, cu nouă ani în urmă, şi- a convertit economiile în bitcoini şi cele 10 000 de lire sterline investite se înmulţiseră exponenţial şi reprezentau azi o veritabilă avere. Totuşi Cordelia nu şi-a schimbat stilul de viată. Lucrează tot la o agenţie de securitate informatică, circulă în principal cu bicicleta şi preferă, în zilele ploioase, să ia metroul sau autobuzul în locul taxiului. Doar în faţa unui singur lux a cedat: spaţiul, adică tot ce poate fi mai preţios într-un oraş în care preţul pe metrul pătrat e printre cele mai mari din lume. S-a instalat într-o casă încântătoare, cu decor minimalist, de pe Regent's Park Road. Chiar şi la şase luni după mutare, în camerele ei găseşti mai puţine piese de mobilier decât cutii de carton încă nedesfăcute.

Cordelia duce o existenţă bazată pe rutină. în fiecare dimineaţă, ia micul-dejun la Sam's, două cafele şi un croasant cu şuncă. Apoi merge cu bicicleta cincisprezece minute până la locul de muncă. La prânz, îşi comandă masa pe o aplicaţie de livrare rapidă, lăsând întotdeauna un bacşiş generos curierului, şi mănâncă singură în faţa ecranelor. Cordelia a fost promovată după ce a pus

capăt unui atac informatic asupra unui mare cotidian englez, atac ai cărui autori erau ea şi prietenii ei. Pereţii din sticlă ai noului birou deveneau opaci la o simplă apăsare pe un buton. Un strop de modernitate care îi este foarte utilă când, în loc să verifice impenetrabilitatea sistemelor informatice ale clienţilor, Cordelia foloseşte puterea calculatoarelor agenţiei în scopuri juste, dar ilegale. în decursul ultimelor luni, a fost curtată de mai mulţi agenţi de recrutare care i-au propus posturi mai bine plătite la concurenţă. Cordelia i-a respins pe toţi. Se bucură de încrederea oarbă a angajatorilor săi actuali, ceea ce, ţinând cont de natura activităţilor ei secrete, valorează mult mai mult decât o creştere salariată, oricât de substanţială ar fi aceasta. Dacă vreuna dintre loviturile ei ar fi reperată, ceea ce încă nu s-a întâmplat niciodată, i-ar fi suficient să pretindă că făcea un test de penetrare. Cum să verifici rezistenţa unui zid, dacă nu încerci să-l spargi?

La 18:30, invariabil, Cordelia părăseşte biroul. De multă vreme, turele de noapte cad în sarcina subalternilor ei. Uneori, când are loc vreun atac nocturn, trebuie să se întoarcă rapid în Mayfair ca să-şi coordoneze trupele, dar nu e ceva frecvent.

în seara aceea, ieşind din sala de sport, avu neplăcuta impresie că e urmărită. De când furase o servietă cu documente compromiţătoare, subtilizase aproape 300 de milioane de dolari împreună cu camarazii ei din Grupul 9 şi contribuise la transmiterea dosarului Andora către

presă, Cordelia afişa un aer liniştit. Dar era doar o aparenţă. I se dezvoltase un soi de al şaselea simţ, puţin cam prea ascuţit pentru gustul ei. Şedinţele de meditaţie preconizate de Vital, de-acum iubitul ei – un bărbat plin de calităţi, de care se ataşase cu patimă, chiar dacă el avea defectul că locuieşte la Kyiv[1] – nu-i schimbaseră deloc starea proastă.

De astă dată nu avea îndoieli, nu închipuirea ei era de vină. Când scosese lacătul de la bicicletă, se simţise observată şi se întorsese brusc, intrigată de silueta unei femei din spatele vitrinei aburite a unui pub.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Mătură orizontul cu privirea, studie pietonii, apoi vehiculele oprite, ca să se asigure că nu stă nimeni la pândă. Nu descoperi nimic anormal, în afară de senzaţia că ceva rău se pregătea. Ezită să se întoarcă în sala de sport ca să fie la adăpost. într- un final, convingându-se că imaginaţia îi jucase încă o festă, încălecă pe bicicletă.

Pe drum, se uită înapoi de mai multe ori, dar nu văzu decât un lung şir de automobile la fel ca toate automobilele care de-abia înaintau pe străzile aglomerate seara. însă remarcă un Mini negru, care era mereu la trei-patru maşini în spatele ei când se oprea la semafor.

— OK, hai să vedem, se gândi ea la a cincea oprire.

Schimbă pe neaşteptate direcţia, porni în sens invers, apoi coti în St Mark's Square, sprintă pe Princess Road şi se opri din cursa nebunească abia pe strada

ei, din motive de reputaţie, la ora când vecinii îşi plimbau câinii. Frână brusc când descoperi un Mini negru staţionând în dreptul casei sale. Câte maşini Mini negre circulau în Londra? Sute, fără îndoială, poate mii. însă silueta care se zărea la volan era prea firavă ca să fie vorba de Mulvaney, bruta ce încercase s-o asasineze cu sase luni în urmă.

Cordelia îşi sprijini bicicleta de un lampadar, se aplecă mult pentru a dispărea din vedere în spatele caroseriilor şi înaintă tiptil. Domnul Gilford, care locuia la patru case distanţă, o salută politicos, fără să se mire prea tare de postura ciudată a vecinei lui. în fond, nu exista o vârstă la care să suferi de lumbago şi, în plus, ne aflăm în Anglia, ţară în care nimeni nu se miră de nimic.

Cordelia continua să se furişeze spre Mini, străduindu-se să distingă faţa şoferului în oglinda retrovizoare exterioară, când portiera se întredeschise brusc.

— Când termini cu prosteala...

Era vocea Mayei. Cordelia se îndreptă de spate dintr-odată, căutând o rămăşiţă de demnitate, pe care însă n-o găsi.

— Vrei să urci? întrebă Maya.

Cordelia urcă în Austin, care demară imediat. Maya avea un stil de şofat sportiv şi Cordelia se grăbi să-şi pună centura.

— Mersi pentru încredere, oftă Maya.

— Pot să ştiu de-a ce te joci?

— Te urmăresc de două zile şi nu ti-ai dat seama
decât astă-seară?

— întrebarea este: de ce mă urmăreşti?

— Ca să verific dacă eşti urmărită...

— Adu-mi aminte cu ce te ocupi când nu eşti hacker, se îngrijoră Cordelia.

— Organizez călătorii.

— Şi ce cauţi la Londra?

— Tu ce crezi? însoţesc nişte clienti.

— Nu trebuia să ne revedem mai devreme de sase luni. Asta-i regula.

— Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, mai ales când situaţia o justifică.

— Condu mai încet!

Maya ridică piciorul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare înainte de a scoate din buzunar un stick USB, pe care-l puse pe genunchii Cordeliei.

— Uite instrucţiunile. Coordonatele companiilor de transport, amplasarea şcolilor şi a caselor de bătrâni ce vor servi drept puncte de întâlnire, lista cu materialele pe care să le comanzi, totul plătit în criptomonede, şi adresele de livrare. Nu te uita aşa la mine, nu era prudent sa procedăm altfel, nici nu-ţi imaginezi câţi hackeri sunt pe urmele noastre.

— Ştiu, răspunse Cordelia. Dar tot n-au habar cine suntem.

— Deocamdată. De aceea, am preferat să-ţi aduc personal informaţiile.

Maya făcuse un tur complet al cartierului Primrose Hill şi Miniul se opri la câţiva metri de casa Cordeliei.

— Vrei să vii să bem un pahar? îi propuse aceasta.

— Nu, n-am timp, răspunse Maya.

— Nu ştiu ce ti-am făcut, dar s-ar zice că

nu mă
prea placi. Când eram la castel, aveam impresia că mă eviţi mereu.

Maya o privi fix.

— Te înşeli. Numai că sunt prea lacomă pentru a mă mulţumi să am o relaţie de simpatie cu o femeie atât de drăguţă ca tine. Şi fiindcă nu trebuie să amesteci munca şi plăcerea, prefer să păstrez distanţa.

— înţeleg.

— Nu, nu înţelegi nimic, nu aveai ochi decât pentru Vital. De altfel, treaba merge în continuare între voi, nu?

— Ştii să-ţi alegi cuvintele cu delicateţe.

— îmi pare rău, nu am făcut-o intenţionat. Suntem complici virtuali de mult, să ne mulţumim cu asta. Ce face fratele tău?

— Bine. Eu şi Diego nu prea vorbim, din motivele pe care le cunoşti.

— Ai veşti despre ceilalţi?

— Nici atât.

— Mateo m-a rugat să-ţi transmit prietenia lui de neclintit, mă rog, el s-a exprimat mai frumos, precizează Maya.

— Crezi că avem sanse de reuşită?

— Una singură e suficientă. Bun, ai tot ce-ţi trebuie ca să-ţi îndeplineşti partea ta de misiune. Eu tocmai mi-am îndeplinit-o pe a mea, însă ceea ce mă aşteaptă acum cere o mare abilitate.

Cordelia se abţinu s-o chestioneze, Maya nu iar fi spus nimic. Ca să se răzbune, o sărută în colţul buzelor şi şopti un „păcat” înainte de a coborî din maşină. Asta o amuză pe Maya, care zâmbi aplecându-se spre geamul de lângă

scaunul pasagerului.

— Fii prudentă, Cordelia. Dacă ajungem la capătul acestei aventuri, intrăm în legendă. Dar dacă dăm greş...

— Taci, sunt superstiţioasă.

îşi făcură semne cu mâna, apoi Miniul demară în viteză. Cordelia îşi recuperă bicicleta şi se duse acasă, un pic mai târziu decât de obicei.

---

[1] De la invadarea Ucrainei de către Puţin, poporul ucrainean şi-a exprimat dorinţa ca numele oraşului Kiev să fie scris astfel (N.a.).

CASA COASAUe\, TWMRDSt HILL.

3.

Seara, Roma

Mateo îşi petrecuse duminica după-amiază în stup înainte de a se decide să se întoarcă acasă. Stupul era numele pe care îl dăduse sediului firmei sale. Nimeni n-ar fi putut bănui că în spatele zidurilor unei *villa* romane vechi de pe Via Ezio, cu ţiglă roşiatică, se găsea un centru informatic strategic. Dincolo de pereţii din sticlă, şervetele cu leduri scânteietoare împărţeau geometric spaţiile deschise. Mănunchiuri de cabluri se întindeau pe podea. în centrul acestor spaţii, pe mese lungi, se aliniau ecranele în fata cărora roiuri de tineri şi tinere băteau în tastaturi. Erau două sute, repartizaţi pe trei etaje.

Biroul lui Mateo avea o usă secretă care dădea într-un apartament din casa vecină. îl cumpărase cu câţiva ani în urmă, oferindu-şi astfel un acces discret în birouri, dar şi o ieşire de siguranţă. Din pivniţele respectivei case, se putea coborî în canalele de scurgere, printr-o gură de aerisire. Mateo făcuse acest exerciţiu de nenumărate ori, cu cronometrul în mână, trecând în clădirea alăturată, coborând valvârtej trei etaje, până la subsol, pentru a dispărea apoi în reţeaua subterană a oraşului. De acolo, în şapte minute, ajungea la o ieşire aflată patru străzi mai

departe sau la grădinile de la Ponte Regina Margherita, în zece minute.

Mateo nu uitase niciodată lecţia învăţată în copilărie. Să fii bine pregătit când trebuie să fugi e singurul mijloc de a-ţi asigura supravieţuirea. în materie de siguranţă, nu neglija nicio măsură de precauţie, în ultimele luni chiar întărise securitatea. Relaţia lui cu Ekaterina suferea din această cauză, dar tocmai pe ea voia s-o protejeze prin limitarea discuţiilor.

La ora prânzului, se ducea adesea să se aşeze pe o bancă în Piazza Navona, aproape de fântâna care îi plăcuse ei atât de mult. Mateo se uita la turişti şi, când silueta unei femei îi amintea de Ekaterina, se gândea la momentele pe care le trăiseră în cursul scurtei ei şederi la Roma. El, care nu se temuse niciodată de singurătate, o simţea acum apăsându-l. Când pleca înapoi spre birou, se oprea sub porticul în umbra căruia se ascunseseră ca să se îmbrăţişeze. Seara, cina în apartamentul lui, cu o carte drept singură companie. I se întâmpla să creadă că această îndepărtare forţată era în beneficiul amândurora. Mai era nevoie de timp pentru ca Ekaterina să accepte să se lase îmblânzită.

La 21:30, un mesaj pe telefon îl informă că Maya reuşise să-i înmâneze Cordeliei instrucţiunile sale. A doua zi, unul dintre colaboratorii săi avea să plece la Madrid pentru a se întâlni cu un client. Acolo avea să pună la poştă o scrisoare adresată restaurantului deținut de Diego,

un prospect publicitar în care erau lăudate calităţile vinurilor de Rioja. Primul plic îi parvenise cu opt zile înainte, conţinând o revistă al cărei rebus ascundea cheile pentru decriptarea textului strecurat în prospect.

Mateo deschise calculatorul. îşi petrecuse ultimele trei luni cumpărând de pe Darknet materialul şi informaţiile indispensabile pentru a duce la bun sfârsit noua misiune, mai ambiţioasă decât toate cele pe care Grupul 9 le îndeplinise vreodată: să pirateze infrastructurile unui stat totalitar, să permită evadarea unui opozant întemniţat de regim şi să ajute populaţia să răstoarne un dictator.

Afişă pe ecran o hartă a regiunii Kamenîi Log pe care apăreau trei benzinării situate de-a lungul soselei H7726. Isi notă elementele care-l interesau, topografia zonei, clădirile abandonate, drumurile secundare, zonele împădurite. Apoi se apucă să studieze până în cele mai mici detalii planul străzilor şi al spaţiilor publice din mica aşezare Oşmeanî. Mateo tria datele, le organiza după un criteriu pe care doar el îl putea înţelege. în fiecare seară, recopia roadele muncii sale pe stickuri USB protejate de un cod ce trebuia scris în primele zece secunde de la introducerea lor în unitate. Dacă secvenţa nu era redată corect de prima dată în timpul alocat, stickul se reformata. La 1:00 dimineaţa, Mateo trimise un e-mail spre un computer din Ontario, e-mailul ricoşă spre Reykjavik,

apoi spre Tanger, şi fu redirecţionat spre Mexico, Johannesburg şi Sydney înainte de aşi încheia cursa la Copenhaga.

Mateo opri calculatorul, se întinse şi se duse, în sfârşit, la culcare.

*

Madrid

Ultimii clienţi părăsiseră localul. Lumina din sala de mese era difuză, oblonul metalic, coborât. Ospătarii curăţaseră mesele, cei doi barmani şterseseră paharele şi lustruiseră tejgheaua. în bucătărie, un spălător de vase, după ce termină de stivuit vesela pe rafturile din inox de lângă maşinile de gătit, îşi scoase şorţul şi se duse la vestiar. Diego auzi uşa din spate închizându-se. Se aplecă să se uite de la mezanin dacă restaurantul e gol, apoi se întoarse în micul lui birou.

Aşezat în faţa computerului, citi mesajul pe care Mateo i-l trimisese pe un server din Copenhaga. Operaţiunea începuse. Se gândi la sora lui. Era imprudent s-o sune, însă dorea să-i audă vocea.

Mobilul Cordeliei sună îndelung. Cordelia nu dormea. Cu o cască de realitate virtuală pe cap şi cu un controler în mână, era prinsă într-un meci de tenis. Singură, în mijlocul livingului, transpirată toată, scotea strigăte răguşite când lovea mingile virtuale, alerga spre perete ca să urce la fileul invizibil, se lupta din răsputeri cu un adversar de

nivel ridicat, judecând după suferinţa provocată de acesta. Un adversar care putea foarte bine să se afle la celălalt capăt al lumii şi căruia nu avea să-i cunoască niciodată identitatea reală şi faţa. Minunea sau tragedia tehnologiei.

Diego mai încercă o dată, tot fără succes. Trecu încasările de seară în registrul de socoteli. Epuizat după o zi de muncă, puse în funcţiune alarma restaurantului, ieşi pe uşa din spate, se urcă pe motocicletă şi porni spre casă.

în acelaşi moment, un mesaj se îndreptă de la Moscova spre Londra, indicând că *Madrid* iniţiase două apeluri Wi-Fi Unul durase zece secunde, celălalt, trei secunde, insuficient pentru a identifica adresa IP a destinatarului.

Telefonul lui Diego era infectat cu Pegasus, un software-spion dezvoltat de o agenţie de securitate israeliană. O armă de spionaj ce nu putea fi detectată, nici măcar de Diego, deşi el era capabil să anihileze toate măsurile de securitate actuale, acelaşi spyware care infestase mobilul logodnicei lui Jamal Khashoggi, jurnalistul de la *Washington Post* asasinat cu sălbăticie în birourile consulatului Arabiei Saudite la Istanbul.

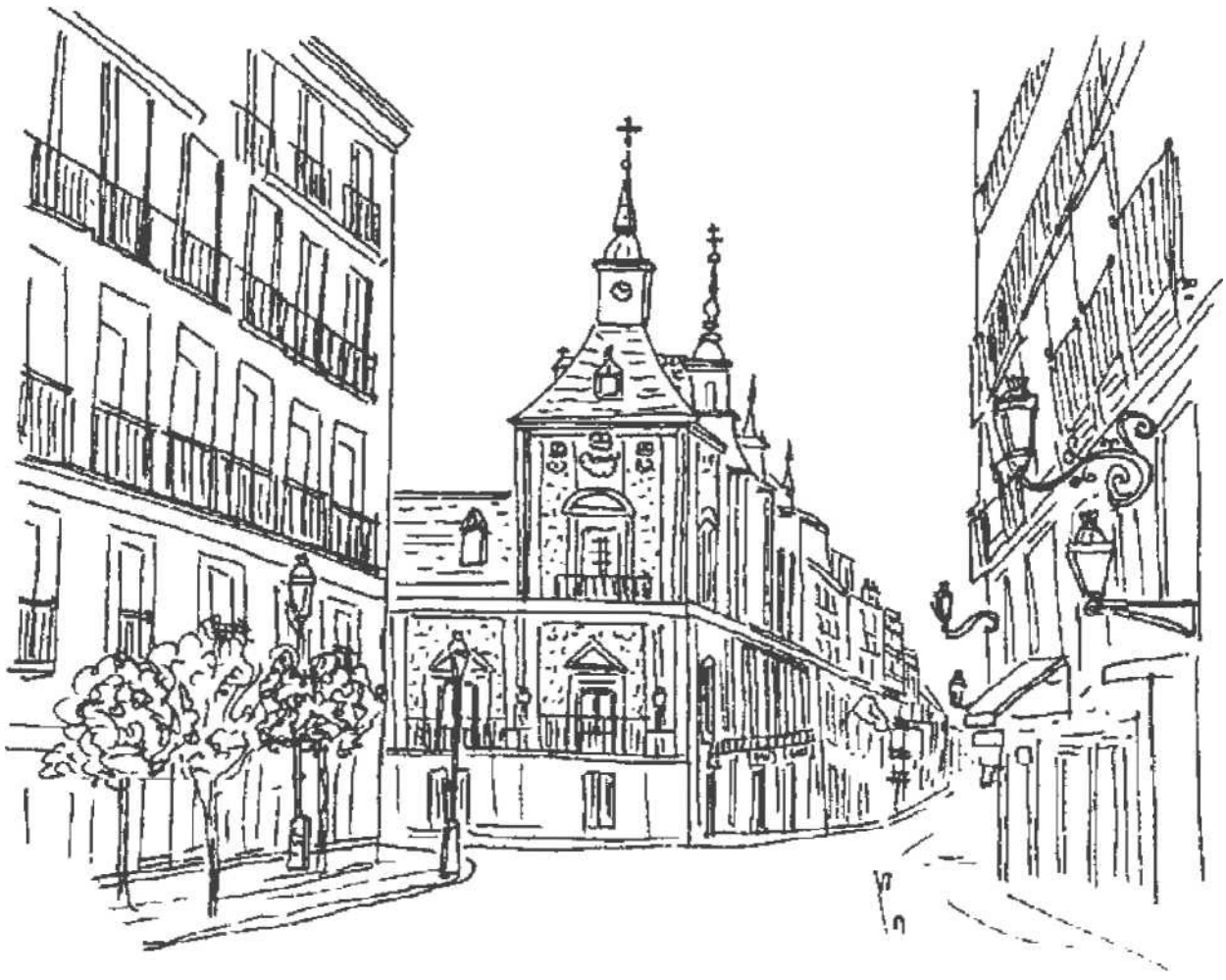

MÄW>

Tel Aviv, luni, dimineaţa devreme

De cum se ridică din pat, Janice se văzu nevoită să se aşeze la loc; camera se învârtea cu ea. Cina ei cu David se prelungise cu o raită prin cluburile din Florentin, o reuşită pe cinste, având drept consecinţă o mahmureală cumplită. într-o bună zi, îşi promise în sinea ei, o să devină mai raţională, cu condiţia ca ziua respectivă să vină cât mai târziu posibil. Un duş îi îmbunătăţi starea de spirit. îşi puse hainele alese de cel mai bun prieten al ei şi îşi luă geanta de voiaj. Probabil că David dormea; oricum, lui Janice nu-i plăceau despărţirile. Mâzgăli câteva cuvinte, lăsă biletul pe masa din bucătărie şi aruncă o ultimă privire prin casă. Ieşi, merse pe strada Levinski până în staţie şi se opri să aştepte autobuzul.

Pe drum, îşi deschise carnetul cu notiţe. în timp ce reciti concluziile pe care le formulase împreună cu avocatul ei, se simţi cuprinsă de o furie surdă. Ea denunţase nişte infracţiuni şi autorul lor o atacase în justiţie. Lumea se întorcea cu susul în jos. Cum putuseră să închidă ochii la atâtea fraude, manipulări, încălcări ale legii în numele puterii şi al banilor? Janice continuase investigaţiile unor confraţi jurnalişti care, la fel ca ea, făcuseră anchete despre rolul jucat de Rusia în cadrul alegerilor prezidenţiale

americane din 2016, apoi, bazându-se pe acest succes, în cursul referendumului pentru Brexit. Obţinuse declaraţii şi mărturii de la profesori de drept emeriţi, diplomaţi, bancheri, directori de comisii de anchetă, parlamentari. Nimic nu determinase guvernul Theresa May să acţioneze. Englezii nu găsiseră nimic pentru că nu căutaseră nimic, declarase un înalt responsabil din MI6, serviciile secrete ale Majestăţii Sale. Democraţia britanică era compromisă, procesul electoral în Anglia, discreditat de neregularităţi, Coroana, la discreţia oligarhilor, iar ea, o jurnalistă, trebuia să apară în faţa justiţiei.

Autobuzul trecu la mică distantă de imobilul în care lucra Noa. Janice ridică ochii. Totul începuse în timpul unui prânz, în 2016, pe terasa cafenelei unde ele două obişnuiau să se întâlnească. Noa îi sugerase să se intereseze amănunţit de ceea ce se petrecea pe Twitter şi pe FriendsNet în Statele Unite, cu câteva luni înainte de alegerile prezidenţiale. O astfel de sugestie, venită din partea unui ofiţer al serviciilor de informaţii israeliene, nu putea să fie lipsită de valoare. Ca să comită o asemenea încălcare a regulilor de confidenţialitate, probabil că Noa deţinea o informaţie foarte importantă. Janice se gândise o clipă ca ea acţiona la comandă. Atunci când guvernul este obligat să păstreze tăcerea din motive de diplomaţie, se întâmplă ca anumite informaţii să le fie strecurate persoanelor potrivite, şi anume cele care nu şi-ar trăda niciodată sursele.

Iar prietenia dintre cele două femei era o garanţie solidă. însă tocmai pentru că Noa era prietena ei cea mai bună, Janice avea convingerea că nu ar fi manipulat-o.

Janice se dusese la New York, la Washington, apoi în California, pentru a se întâlni cu câţiva confraţi. în cursul călătoriei, îsi crease trei conturi fictive pe Twitter şi pe FriendsNet. Trei profiluri corespunzând unor americani situaţi politic la stânga, în centru şi la dreapta. Constatase rapid că, în fluxurile de ştiri publicate de platforme, apăreau informaţii neverosimile, a căror gravitate varia în funcţie de apartenenţa politică a profilului, conservator, liberal sau moderat, potrivit terminologiei intrate în uz.

Hillary Clinton, candidată democrată, se vedea acuzată că e un agent în serviciul Rusiei, care se străduia să distrugă civilizaţia iudeo-creştină. Alte articole aduceau dovezi (inventate) ale unei sănătăţi deficitare. O uşoară stare de rău la coborârea din avion era prezentată drept un atac vascular cerebral; o scurtă ezitare în faţa unei camere de filmat devenea o probă că nu mai era în toate minţile. Acuzaţii de trădare se acumulaseră în scurt timp, bazate pe e-mailuri trimise de pe telefonul ei şi stocate pe un server personal, emailuri pe care nimeni nu putuse să le citească fiindcă fuseseră sterse.

Janice căutase să afle cine erau autorii acestor informaţii, false sau denaturate, şi descoperise că, în general, era vorba

de programe automate, „boţi” (diminutiv de la „roboţi”) acţionaţi de algoritmii platformelor. Linkurile îi trimiteau sistematic pe utilizatori spre site-uri care păreau ale unor jurnale adevărate şi care amplificau dezinformarea printr-o mulţime de clipuri şi articole trucate. în centrul acestui ecosistem cu evoluţie constantă apărea un site de extremă dreaptă, numit Breitbart. Janice îl identificase rapid pe proprietar, un anume Ştefan Baron. Agent politic, strateg al lui Trump şi vicepreşedinte al Oxford Teknika – condamnată la momentul acela, fiindcă îşi procurase de la FriendsNet datele a zeci de milioane de indivizi pentru a le crea profilul şi a-i manipula –, Baron predica teoria marelui haos: să distrugem lumea pentru a o reclădi mai bine. O idee frumoasă pentru prietenii lui antreprenori care s-ar fi ocupat de reconstrucţie. Baron reuşise să strângă pe site- ul său adepţi ai teoriilor conspiraţioniste care se împrieteneau cu supremaţişti albi, cu ultrareligioşi şi cu ultraconservatori, adică tot atâtea bune intenţii pentru a promova candidatura protejatului său.

La puţin timp după aceea, Janice se mirase găsind aceleaşi metode folosite de un alt instigator la ură, Darnel Garbage, care ducea o campanie în favoarea Brexitului. Garbage nu avea stofă de lider politic şi nici nu era motivat de anumite convingeri. Fervent detractor al Uniunii Europene, ocupa totuşi un loc în Parlament şi nu renunţa nici la remuneraţia, nici la diversele
avantaje şi privilegii de care beneficia de

pe urma poziţiei sale. Şi atunci, ce-l motiva pe acest om să continue?

Cine se afla în spatele organizaţiei sale, Leave.EU, şi de ce acţiona ea în afara campaniei oficiale? Care erau adevăratele scopuri ale acestei entităţi constituite pentru a acţiona sub acoperire, abătându-se de la legile ce guvernau alegerile? Banii lui Ayrton Cash serviseră, cel puţin în aparenţă, la finanţarea tuturor acestor manipulări.

Janice obţinuse o întâlnire cu purtătorul de cuvânt al Leave.EU, un anume Wigless, care îi explicase fără reţinere cum datele colectate de pe reţelele sociale, folosirea inteligenţei artificiale şi microtargetingul ce viza persoanele conectate la FriendsNet jucaseră un rol crucial în victoria obţinută de Trump, precum şi în cea a Brexitului.

Şi surprizele nu se terminaseră pentru Janice. Datorită unei indiscreţii scăpate în cadrul aceluiaşi interviu, aflase că Wigless avea mai multe paşapoarte, dintre care unul diplomatic emis de Belize. O îngrijora faptul că un diplomat străin organizează în Anglia o campanie politică având consecinţe atât de grave. Şi mai mult o îngrijora însă că asta nu îngrijora pe nimeni altcineva. Pentru cine lucra Wigless în realitate?

Articolul ei făcuse mare vâlvă în Statele Unite, precum şi în Regatul Unit. Apoi ea întrezărise legăturile dintre un miliardar american care se războia cu mass-media şi magnatul englez Ayrton Cash. Janice considera că toate aceste întrebări ţin de interesul public. Lucrase cu confraţii englezi, împreună,

aprofundaseră pista Cash, interesându- se de activităţile sale comerciale. Miliardarul avea
nouăsprezece firme, iar numele lui apărea în actele lor constitutive, ortografiat diferit, ceea ce nu părea să fie greşeala unui grefier distrat, ci rezultatul unei posibile intenţii de a încurca pistele, unele dintre firme având sediul în paradisuri fiscale.

Graţie unei alte piste a lui Noa, Janice se oprise asupra cazului unei anume liona Zaveter, care, cu câţiva ani în urmă, ţinuse prima pagină a ziarelor, amestecată fiind într-un scandal de spionaj. liona Zaveter apăruse în faţa Comisiei Speciale de Apel pentru Imigraţie – cine putuse să inventeze o atare comisie şi să-i dea un asemenea nume era în
sine un mister pe care doar un istoric englez l-ar fi putut rezolva într-o zi, doar că el nu se născuse încă. Tribunalul aflase că serviciile de informaţii britanice estimau că liona Zaveter lucra pentru FSB, urmaşa KGB-ului, şi că ea compromisese un deputat englez. Toţi jurnaliştii englezi ştiau că, atunci când MI6 „estima” ceva, asta echivala, în orice altă ţară, cu o certitudine având o marjă de eroare infimă. Spioane tinere din Rusia şi din Europa de Est îşi foloseau farmecele în cadrul unei vaste operaţiuni numite „Prima capcană”, ca să smulgă informaţii de la indivizi bine plasaţi, în schimbul unor favoruri sexuale. Deputatul vizat de liona nu fusese ales la întâmplare. Oraşul lui, Portsmouth, adăpostea o mare bază navală, el făcea

parte din două comisii parlamentare, una legată de apărare, alta, de Rusia, şi avea, printre alte calităţi, o serioasă aplecare spre plăcerile carnale. Procesul atrăsese atentia, însă mai mult pentru nebuniile sexuale ale deputatului decât pentru afacerea de fond.

Janice găsise în arhive un raport ce menţiona un al doilea scandal de spionaj în care fusese implicat acelaşi deputat, care avusese mai înainte o relaţie cu o altă tânără rusoaică. Aceasta răspundea la numele de Niki Valdina. De atunci, Niki devenise soţia lui Ayrton Cash, finanţatorul lui Garbage şi al campaniei Leave.EU. Deja erau prea multe coincidenţe.

în cursul unui alt prânz, Janice îi povestise pe scurt lui Noa despre descoperirile sale. Prietena ei o felicitase pentru munca depusă şi se întrebase ce naiba făceau serviciile de informaţii engleze de închideau ochii la ceea ce părea a fi o evidentă ingerinţă rusească în afacerile britanice. Noa dorise să ştie când intenţiona Janice să-şi publice articolul. Ea răspunsese că o va face imediat ce va obţine dovezi formale că Ayrton Cash lucra pentru ruşi sau că era manipulat de ei. „Cunoşti dictonul: caută banii şi o să găseşti infractorii”, îi şoptise Noa înainte de a se întoarce la birou.

Janice cunoştea dictonul, dar nu ştia cui i se datora. Autorii de dictoane trăiesc şi mor într-un ,
teribil anonimat. în ziua aceea, Noa achitase nota de plată. Janice n-ar fi putut spune de ce îşi amintea acest detaliu, însă vedea întreaga scenă de parcă s-ar fi petrecut ieri.

Autobuzul ei ajunse la Aeroportul Ben Gurion. Janice îi mulţumi şoferului că se oprise între staţii şi o lăsase să urce, se obişnuise cu asta pentru că făcea des autostopul, şi se îndreptă spre terminal. Cursa spre Londra pleca abia peste două ore. După ce trecu de controalele vamale şi de securitate, se opri într-o cafenea. Mobilul îi vibră de trei ori, o dată lung şi de doua ori scurt. Semnalul unui mesaj de la un camarad din Grupul 9. Janice introduse un cod, făcând să apară pe ecran o aplicaţie până atunci invizibilă. O deschise şi citi textul trimis de Vital:

162/120/147/273/175/119/133/259

După câteva secunde, un simplu SMS îi comunică un număr:

Inteligenţa lui Vital o făcu să zâmbească. Acum ştia cum să ajungă fără viză la înmormântarea Dariei.

Citind din nou concluziile avocatului ei, în avionul ce o ducea spre Londra, Janice se gândi la lupta pe care o purta de atâţia ani şi la cât o costase. Vital nu era singurul din Grupul 9 care o ajutase în anchetă, dar de fiecare dată când Janice descoperise ceva datorită talentelor ei de hacker, fusese nevoită, ca jurnalistă, să o coroboreze cu o sursă oficială şi, când asta fusese imposibil, trebuise să renunţe fără tragere de inimă la dezvăluirea adevărului ca să nu se trădeze sau să compromită Grupul.

CASA LUI JANICE

Luni dimineaţă, la castel, Kyiv şi Londra

Zorii îşi răspândeau primele licăriri roşiatice pe acoperişurile albe ale castelului şi pe firele de iarbă îngheţate din livadă. însă norii vestitori de ninsoare le alungară curând. liga, guvernanta, răscoli jarul în şemineul din salon înainte de a arunca în el câteva lemne. Mulţumită să vadă flăcările ridicându-se spre horn, se întoarse în bucătărie, deschise dulapurile cămării şi alcătui o listă de cumpărături. Vital şi Malik trebuie să-şi fi petrecut iar noaptea în faţa ecranelor, închişi în donjon. O să se ducă acolo mai târziu să facă puţină curăţenie şi să-i oblige să iasă la aer.

Vital stătea la pupitrul său. Malik, aşezat în faţa lui, îl privea insistent. Trecuseră cinci minute de când geamănul lui nu scosese niciun cuvânt.

— Ce-i? întrebă Vital într-un târziu.

— Ştii ce riscă intrând ilegal într-o ţară aflată sub dictatură? Sunt singurul care se teme pentru Janice?

— Nu în asta constă toată subtilitatea planului nostru?

— Planul „nostru”? Nu-mi amintesc ca vreunul dintre noi să-l fi elaborat.

— L-am aprobat, e totuna.

— Când ne-am alăturat Grupului, ne-am promis nouă înşine că ne vom păstra independenţa. însă urmăm nişte ordine,

nu mai decidem nimic, doar executăm. Ne crezi mai puternici decât suntem de fapt şi eu n-am vocaţie pentru misiuni disperate care se tin lanţ.

— Te-ai descurcat destul de bine ultima dată, răspunse Vital, împingându-şi înapoi scaunul cu rotile.

— Dar cu ce preţ! Din câte ştiu, nu tu te-ai urcat într-un sicriu zburător pilotat de un octogenar.

— V-a dus la destinaţie în condiţii deloc uşoare.

Remarca ta mi se pare deplasată şi nedreaptă, replică Vital zâmbindu-i insolent.

— Să fim bine înţeleşi: dacă lucrurile merg prost, nu mă duc după Janice la Minsk.

— Nimeni nu ti-a cerut s-o faci, iar eşecul nu-i o opţiune.

Malik se roti cu scaunul ca să nu se mai uite la fratele său. Privirea i se fixă pe ecranul mare de pe perete, care afişa o imagine cu roata mare ce se înălţa deasupra Tamisei.

Când se comporta aşa, Vital n-avea nevoie să-şi privească fratele ca să ştie că fierbea de furie. Tăcerile lui Malik, de obicei vorbăreţ, nu erau consecinţa vreunui gând, a unei interogaţii sau a reflecţiei, ci manifestarea caracterului său irascibil. Peste cinci minute, avea să se ridice şi să părăsească încăperea oftând, pentru eventualitatea că supărarea nu-i fusese remarcată. Când părinţii lor trăiau, adică demult, schimbările lui de dispoziţie o făceau pe mama lor să zâmbească şi îl agasau la

maximum pe tatăl lor. Vital nu-i dădea atenţie. Mintea îi zbura departe, spre trăsăturile Cordeliei al cărei chip îi apăruse brusc în faţa ochilor. Nu ştia dacă e îndrăgostit şi se temea să-şi pună întrebarea; cert era că se gândea mult la ea de când Cordelia se întorsese la Londra. Chiar şi atunci când trebuia să se concentreze la o sarcină importantă, cum era cazul acum.

Cine să înţeleagă cum funcţionează mintea unui bărbat ce refuză să admită că e îndrăgostit nebuneşte de o femeie?

Vital aruncă o privire spre ceasul din partea de jos a ecranului. încă două minte, şi Malik avea s-o şteargă.

într-adevăr, Malik se ridică şi se îndreptă spre uşă. Când să iasă, se întoarse şi-i spuse fratelui său:

— Te rog, coboară puţin cu picioarele pe pământ, am nevoie să discutăm.

— Pentru un om care stă pe ambele picioare şi vorbeşte cu unul nevoit să trăiască aşezat, eşti chiar spiritual.

— Nu face asta cu mine, Vital, scuteşte-mă de povestea ta!

— După ce vom termina conversaţia, o să cobori scara donjonului din patru în patru trepte şi o să te duci să-ţi dezmorţeşti picioarele sau să fumezi un joint în grădină. Dacă-ţi vine cheful, poţi să sari în maşină ca să pleci în oraş, să bei un pahar, să agăţi o ţipă, şi totul va fi foarte simplu. Povestea mea e viata mea de zi cu zi.

— Chiar crezi că numai tu eşti tintuit în scaun de la accident încoace?

— N-a fost un accident! se enervă Vital.
— Cine venea să te scoată din camera ta şi să te
ſcare în spinare până în livadă? Cine venea să-ţi aline durerile când liga era ocupată sau prea obosită? Cine te veghea noaptea, neputând niciodată să doarmă din cauza sentimentului de vinovăţie?
— Vinovat de ce anume?
Malik ridică din umeri fără să răspundă.
— Vinovat de ce anume? repetă Vital.
— în ziua aceea, când tu şi părinţii noştri aţi plecat la cumpărături, eu ar fi trebuit să stau pe locul tău în maşină, tu voiai mereu să stai în spatele mamei. Dacă n-aş fi rămas bosumflat acasă, eu aş fi încasat gloanţele. Vrei adevărul, frate? N-am chef să mor, n-am avut niciodată chef, dar mi s-a întâmplat să nu mai am chef să trăiesc.
Se aşternu tăcerea pentru câteva clipe.
— în afară de asta, voiai să mă întrebi ceva? zise Vital.
— De ce o faci, de ce te înverşunezi să alergi după cauze pierdute? Să scoţi un om dintr-o închisoare din Belarus? Pe bune, Vital, crezi că asta va schimba lumea? Şi, în fond, ce ne priveşte pe noi?
— în castelul ăsta, de fiecare dată când trec prin faţa unei oglinzi, mă văd cum sunt, însă, în faţa ecranului, când îi jefuim pe cei care, din lăcomie, au provocat moartea a zeci de mii de persoane, când împărţim averile lor victimelor, sunt cine vreau să fiu. Şi când luptăm pentru libertatea altora, mi-o regăsesc pe a mea.

Malik se uită lung la fratele său şi îi smulse un zâmbet.

— Eşti nebun, dar n-o să te schimb eu. Mă duc să-mi dezmorţesc picioarele, cum zici tu, apoi mă întorc să te ajut.

Cum rămase singur, Vital îşi puse o pereche de ochelari VR şi se conectă la o platformă de jocuri. Oricât de ciudat ar părea, pe astfel de forumuri puteai discuta cel mai bine rămânând anonim. Prea multe servere, jucători şi avataruri pentru ca guvernele să reuşească să separe grâul de neghină.

Cordelia disputa al treilea set. Tocmai se pregătea să lovească mingea cu un rever fulgerător şi aproape puse lovitura în spatele liniei când văzu apărând o bulă de text în câmpul ei vizual. Printr- o comandă vocală, îi ceru lui Vital să aştepte sfârşitul meciului. El acceptă fără să crâcnească, stânjenit că i-a compromis victoria. Cordelia îşi concedie partenerul şi partida luă sfârşit.

— Vrei să-ti încerci norocul? întrebă ea.

— La tenis, nu.

— Ce-ati rezolvat?

— Am stabilit două itinerare sigure, răspunse Vital. Unul pentru dus, unul pentru întors.

— Nu-i suficient. Eşti singur?

— Da.

— Vrei ceva anume?

— Să fiu sigur că nu mă uiţi.

— îmi place umorul tău slav, ai darul de a spune ceea ce alţii trec sub tăcere, cred că asta mă atrage la tine, se amuză Cordelia.

— Care alţii? întrebă Vital.

— Şi gelozia ta îmi place. E bine dozată. Iar dozajul în materie de gelozie este o treabă delicată. Dacă e prea multă e sufocant, dar dacă lipseşte e plictisitor, înţelegi ce vreau să zic?
— Dar tu eşti geloasă?
— Când m-apucă, sunt groaznică.
— Fratele meu crede că suntem nebuni.
— Unul după altul?
— Nu, în fine, poate şi asta.
— Uneori, gândesc ca el, dar, după tot ce-am realizat, ar fi imposibil să ne oprim acum. Şi-n plus, nu vreau să te mint: pentru mine, să ne oprim brusc ar fi de o tristeţe fără margini. Am asta în sânge. Poate că într-o bună zi mă vor băga la închisoare; altfel, o să ajung o bunicuţă hacker. Mă vezi bătând în tastatura mea veche, în fata focului din cămin?
— N-o să mai existe tastaturi când o să fii tu bătrână.
— Atunci, poate n-o să apuc să-mbătrânesc.
— Nu glumi cu aşa ceva!
— De ce, mă rog?
— Pentru că mereu mi-e teamă să nu păţeşti ceva.
— De aceea nu trebuie să ne ataşăm prea tare unul de celălalt. Sper că nu mă iubeşti prea mult, da? În orice caz, nu într-atât încât să faci o prostie dacă as avea necazuri?
— Ce fel de prostie?
— Să te expui sau să-i pui în pericol pe alţii ca să- mi vii în ajutor. Jură-mi!
— Dacă juri tu mai întâi.
— Eşti ceva de groază, dar şi asta-mi place. Trebuie să mă duc la muncă. Am întârziat de două ori săptămâna asta,

până la urmă şefii o să observe. întoarce-te şi tu la lucru. Două itinerare nu sunt suficiente. O să-ti scriu imediat ce voi termina shoppinguL Lista de cumpărături se tot lungeşte. Prietenul nostru italian mă scoate din minţi. *Tel Aviv* va ajunge curând la Londra. Nu mai putem da înapoi.

O pictogramă reprezentând o mânuţă se agită în faţa ochilor Cordeliei, apoi ecranul deveni negru. Cordelia îşi scoase ochelarii VR zâmbind maliţios. Şi-l imagina pe Vital strângând din dinţi, în castelul său pierdut în zăpezile Ucrainei. Cu el îi era imposibil să fie geloasă, deşi, de regulă, suferea de o gelozie maladivă. Şi, ciudat lucru, simţea o uşurare aproape palpabilă.

Cordelia se aşează la micul birou amenajat în dormitor şi consultă rapid primele e-mailuri ale zilei. După ce îl citi pe al treilea, copie adresa unei companii de autocare. Odată ajunsă la muncă, avea să-şi folosească talentele de hacker ca să cerceteze viaţa proprietarului şi să găsească ceva cu care să-l şantajeze în cazul în care banii pe care urma să-i propună nu s-ar fi dovedit suficienţi pentru a-l convinge să-i furnizeze ceea ce îi trebuia ei. Apoi bifă un rând de pe listă.

Mai avea la dispoziţie doar câteva zile ca să descopere încă trei companii de transport, să închirieze vreo douăzeci de maşini şi camioane sub identităţi false şi să cumpere cu criptomonede aparatura necesară misiunii.

Mateo avea responsabilitatea să expedieze şi să se asigure că locurile

unde urmau să fie depozitate laptopurile, telefoanele imposibil de localizat, routerele, serverele, emiţătoarele şi antenele-releu erau operaţionale. Fără a mai pune la socoteală restul.

în timp ce încăleca pe bicicletă ca să se ducă la muncă, Cordelia îşi spuse în sinea ei că Malik nu era departe de adevăr. Da, poate că toţi îşi pierduseră minţile, ea în primul rând, dar nimic n-ar fi putut-o determina să se răzgândească.

6.

Luni, Londra, dimineaţa târziu

După ce avionul ateriza pe aeroportul Heathrow, Janice se duse direct la avocatul ei. Până atunci, întrevederile lor avuseseră loc online, cu o excepţie, chiar la început, când, aflându-se amândoi la Paris, reuşiseră să se întâlnească.

Procesul, pentru care se pregătea de luni întregi, îi înghiţise toate economiile şi o forţase să se mai şi împrumute; orele petrecute pregătindu-şi apărarea îi ocupaseră zile întregi, afectându-i munca. Ruinând-o şi secătuindu-i puterile, Ayrton Cash voise s-o reducă la tăcere. Ea rezistase, cel puţin deocamdată, iar dorinţa arzătoare de a învinge îi revigorase forţele.

Cu câteva zile mai devreme, în cursul unei şedinţe pregătitoare desfăşurate la telefon, avocatul ei o implorase să nu cadă în capcana întinsă de partea adversă. Nu trebuia sub nicio formă să repete acuzaţiile în faţa Curţii, ci doar să încerce să demonstreze integritatea muncii sale. Persoana care urma să fie judecată nu era miliardarul englez, proprietarul unor mine de diamant din Africa de Sud, mine epuizate de mult, dar din care apăreau ca prin magie pietre preţioase, transportate în valize diplomatice – cine mai putea să ignore că Ayrton Cash spăla diamantele sângerii,

produsele muncii forţate a atâtor bărbaţi, femei şi copii reduşi la condiţia de sclavi în ţările africane aflate în război? Poate cândva îi va veni rândul şi acestui proces, însă momentan numele care figura la rubrica „Acuzat” era al lui Janice, iar procesul ce se deschidea la Londra era al unei jurnaliste.

Cabinetul se găsea într-un imobil burghez din Mayfair. Poate că luxul din încăperi era menit să ofere o senzaţie de linişte clientelei, însă Janice văzu într-un asemenea fast inutil cauza probabilă a onorariilor exorbitante ale avocatului ei. Maestrul Collins era îmbrăcat invariabil într-un costum din tweed perfect croit; era un bărbat mărunt, care purta mândru o cravată cu nod mare şi cu dungi roşii, albastre şi galbene, singurele tuşe de culoare ale uniformei sale de gentleman perfect. întreaga lui persoană emana un aer de bonomie plină de amabilitate. Janice nu-l alesese pentru această calitate, ci pentru că era exact, atent la fapte şi spiritual. în plus, era revoltat de toată situaţia şi voia cu orice preţ să se facă dreptate.

Collins o întâmpină într-un salon mic, unde o condusese asistentul său. O încăpere cu pereţii acoperiţi de lambriuri lustruite şi mobilată cu piese din mahon, în care plutea parfum de tămâie. Apoi o îndrumă spre o sală de şedinţe de acelaşi gen şi închise uşa capitonată, cu mare delicateţe. Janice înţelese din gestul său reţinut că erau într- un loc sigur, protejaţi de orice interferenţă cu lumea exterioară. Collins o pofti să se aşeze pe un fotoliu,

puse pe masă dosarul pe care-l ţinea la subsuoară şi se instală aproape de ea.
— Presupun că aţi citit ultimele mele concluzii, nu? întrebă avocatul, privind coperta dosarului.
Ea confirmă cu un semn din cap.
— Doriţi să faceţi modificări, să adăugaţi ceva?
— Nu, răspunse ea.
— Atunci, să trecem mai departe, continuă Collins.
Scoase un carneţel din buzunar şi răsfoi 7
primele pagini oprindu-se la una marcată cu semn de carte.
— Contactul dumneavoastră decolează la ora 15:00. Pe la 18:00 va ajunge la Vilnius, unde îl aşteaptă nişte prieteni ca să-l escorteze la cartierul lor general. Am convenit că va păstra discreţia până vă întoarceţi la Londra; fără declaraţii de presă, fără apariţii în public, nimic care să atragă atenţia asupra dumneavoastră. Ne jucăm cu focul şi nu vreau să risc să mă ard.
— Când e prevăzută întâlnirea?
— După audiere, vă îmbarcaţi în avionul de seară spre Vilnius, v-am cumpărat bilet, aşa cum mi-aţi cerut. O să-mi rambursaţi banii odată cu viitoarele onorarii. Nu spuneţi nimic, o să reglăm chestiunile financiare după ce-l jumulim pe adversarul nostru. V-am rezervat o cameră pe numele meu, cum nu se poate mai prudent, întâlnirea este fixată pentru mâine, la prânz. O să vină să vă ia de la hotel.
Collins deschise dosarul şi despături

meticulos planul diferitelor etaje ale respectivului hotel, străduindu-se să netezească îndoiturile.

— La 10:55, reluă el, trebuie să fiţi în subsol. O camionetă de la spălătorie vine să ia lenjeria la 11:00. Angajata care duce cărucioarele cu rufe a fost plătită cum se cuvine pentru că ne ajută. Ea o să vă lase în şifonierul din camera dumneavoastră o ţinută la fel cu a ei. După ce o îmbrăcaţi, mergeţi spre capătul culoarului, până la liftul de serviciu. Singurul necaz e că trebuie să aveţi o legitimaţie de acces ca să coborâţi la etajul -2 şi încă n-am dat de cap acestei probleme. Legitimaţiile de acces sunt eliberate de securitatea hotelului. Am aflat toate astea de la tânăra care ne ajută, dar ea nu poate să-şi asume riscul de a-şi pierde slujba compromiţându-se. Ce complicată a devenit lumea! Pe vremea mea, o simplă cheie rezolva treaba, ofta avocatul.

— Nu-i nicio problemă, o să ştiu cum să procedez la faţa locului, îl asigură Janice cu seninătate.

— Cum anume? se îngrijoră Collins.

Janice se abţinu să-i răspundă şi, la fel şi Collins, se abţinu să repete întrebarea.

— Să zicem că da, spuse el. Bun, după ce ajungeţi la subsol, urmaţi acest coridor. Dacă vă întâlniţi cu vreun angajat, salutaţi-l zâmbind, costumul de cameristă ar trebui să vă permită să treceţi neobservată, cu condiţia să nu pierdeţi timpul. A treia uşă dă spre peronul de livrare.

Collins scoase din dosar un alt document, în care se vedea fotografia unei camionete.

— Memoraţi numărul de înmatriculare. Dacă nu coincide cu al camionetei de la spălătorie, faceţi cale întoarsă, urcaţi în camera dumneavoastră şi schimbaţi-vă. Nota fiind deja achitată, săriţi într- un taxi şi plecaţi imediat spre aeroport. în caz contrar, nu vă rămâne decât să vă suiti în camionetă, pe uşile din spate, evident.

— Impresionant, nu ştiu cum să vă mulţumesc, ati făcut o muncă remarcabilă.

— Nu, replică sec avocatul, n-am găsit o soluţie la problema supărătoare a legitimaţiei.

— Chiar nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta.

— Dacă ziceţi dumneavoastră. La sfârşitul întâlnirii, o maşină vă va aduce înapoi la Hilton. N-aveţi altă posibilitate decât să intraţi prin holul principal, uşa rezervată personalului fiind păzită de un agent de securitate care-i cunoaşte bine pe angajaţi. Luaţi-o pe lângă peretele din dreapta, zona e în afara razei de acţiune a camerelor care supraveghează recepţia, îi explică avocatul, indicând cu degetul zona cu pricina. După ce vă schimbaţi, porniţi fără întârziere spre aeroport, zborul de întoarcere decolează la 17:30 şi ar fi bine să nu-l pierdeţi.

Privirea lui Janice rătăci prin încăpere, alunecând spre bibliotecă. Collins o lăsă cu gândurile ei, convins că va sfârşi prin a spune ceva.

Şi perspicacitatea lui legendară nu-l

înşelă.

— Să presupunem că aş fi urmărită. Dacă nu sunt văzută ieşind din cameră toată ziua, cineva o să vină să verifice şi o să ciocănească la uşă. Şi nu va avea probleme să facă rost de cheie.

Collins o bătu uşor pe mână cu o îngăduinţă fermecătoare.

— Nu vă neliniştiţi prea mult. Cei care vă spionează o să vă vadă la proces, cum ar putea bănui că aveţi darul ubicuităţii?

— Atunci de ce să luăm toate aceste măsuri de precauţie?

— Janice, având în vedere de când ne cunoaştem, ar trebui să mă indignez că-mi puneţi o asemenea întrebare. Din amor-propriu, o să-mi imaginez că vă stă pur şi simplu în fire să tachinaţi oamenii şi o să vă răspund: pentru că, în caz că mă înşel, cei care v-ar urmări nu trebuie sub nicio formă să cunoască locul unde vă întâlniţi cu prietenul nostru Roman.

Cu aceste cuvinte, Collins se uită la ceas, închise dosarul şi îşi împinse scaunul în spate.

— E timpul să mergem, ar da cum nu se poate mai prost să-l facem pe judecător să aştepte.

Janice inspiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit pentru o scufundare în apnee, ceea ce nici nu era departe de adevăr. Se ridică la rândul ei şi îl luă pe avocat de braţ. Collins rămase surprins, dar gestul nu-i displăcu. Dovadă, zâmbetul trufaş pe care-l afişă când trecu prin faţa biroului secretarei sale.

Madrid, la prânz

Diego traversa oraşul pe motocicleta

sa Guzzi Bobber, pe care o cumpărase până la urmă de la prietenul său Juan. Să mergi cu maşina prin Madrid devenise imposibil. Afacerea lui îi aducea suficienţi bani ca să apeleze la serviciile unei firme de livrări când îşi aproviziona bucătăria restaurantului de la Mercado San Miguel.

Gonea pe străzi, cu casca pe braţ, ca un surfer pe valurile circulaţiei madrilene... Până când se gândi că nu era o idee bună să moară, după- amiaza era prea frumoasă şi avea lucruri importante de făcut. Diego nu-şi revenise niciodată după dispariţia Albei. Deşi nu avusese timp să o ia de soţie, avea sufletul orfan al unui văduv. Pentru cel care cunoaşte durerea văduviei la o vârstă înaintată, când pare să fi trăit totul, moartea nu-i decât o chestiune de răbdare. Dar, la treizeci de ani ai săi, Diego o sfida ca să-i atragă mânia. Uneori seara, când se culca, vorbea cu fantoma unei femei care nu mai era, dar pe care o iubea încă, povestindu-i cum îşi petrecuse ziua. Cu un an înainte, cedase totuşi farmecelor unei comerciante de băuturi alcoolice care se prezentase la biroul lui. Povestea lor durase şapte luni. Apoi Flores îl părăsise, sătulă să-l vadă interpretând, fără prea mare talent de altfel, comedia fericirii.

Pe la prânz, Diego ieşi de pe M30 prin Puerta de Hierro şi o luă spre Facultatea de Informatică. Acolo îsi făcuse studiile şi încă avea acces în sălile tf
de laborator, graţie unui permis căruia îi reînnoia valabilitatea în fiecare an. în acele locuri pe care le frecventase cu asiduitate, trecea neobservat.

La ora 14:00, instalat în faţa unui pupitru, se conectă la Flight Tracker, un site public ce-ţi permitea să urmăreşti în timp real planurile de zbor ale avioanelor de pasageri. Diego se uită la ceas şi deschise încă o fereastră pe ecran, pentru a o informa pe Janice de bunul mers al operaţiunii.

Atena, la prânz

Roman Protasevici este un tânăr zâmbitor, liber, dar fugar. Trăieşte cu prietena sa între Polonia şi Lituania.

Născut la un an după venirea la putere a dictatorului, Roman a intrat în opoziţie încă din adolescenţă. Avea cincisprezece ani când a participat la primele manifestaţii. La momentul respectiv, mii de belaruşi ieşiseră pe străzi pentru a protesta împotriva realegerii autocratului şi a corupţiei care măcina ţara. Când era în liceu, a început să se intereseze de politică şi a devenit militant. La şaptesprezece ani, conducea două site-uri disidente. Aceste activităţi au atras atentia autorităţilor, a fost arestat de agenţii serviciilor de securitate şi torturat. L-au lovit în ficat, în rinichi, în pântec, până a urinat sânge. Un avertisment înainte de a-i da drumul, întrucât era încă minor, însă Roman n-a renunţat. A lucrat ca fotograf pentru diferite publicaţii şi a obţinut o bursă prestigioasă pentru jurnaliştii independenţi aspiranţi. Apoi a lansat pe YouTube canalul Nexta, o platformă de opoziţie contra preşedintelui Lucin, a

cărui realegere frauduloasă declanşase o revoltă populară fără precedent. în toamna lui 2020, Nexta era un mijloc de comunicare indispensabil pentru protestatarii care organizau manifestaţii împotriva guvernului. Canalul difuza imagini ale violenţelor comise de poliţie. Două milioane de persoane, aproape douăzeci la sută din populaţie, îl urmăreau zilnic. în câteva săptămâni, Roman a devenit persoana cea mai detestată de regim, aşa că s-a autoexilat.

în cursul lungilor săptămâni de mobilizare, Roman le-a transmis zilnic informaţii celor două sute şaizeci de mii de abonaţi ai săi: locurile şi orele de adunare, indicaţii despre străzile închise de poliţie, sfaturi pentru a evita întrebările.

în noiembrie 2020, puterea pe care tânărul blogger o sfida l-a inculpat pentru incitare la dezordine publică şi la ură socială, ceea ce îi putea aduce zece ani de închisoare, dacă autorităţile reuşeau să-l aresteze. însă o simplă pedeapsă cu închisoarea nu era de natură să potolească furia tiranului şi curând s-a adăugat încă un cap de acuzare: implicare în activităţi teroriste. Pentru asta, riscul era condamnarea la moarte.

Roman este acum redactorul-sef al BGM, un canal găzduit de aplicaţia securizată Telegram, pentru a scăpa de cenzură.

Partenera lui, Sofia, este studentă la Drept, la Universitatea Europeană de Ştiinţe Umaniste din Vilnius. La începutul săptămânii, au plecat împreună la Atena,

să participe la un colocviu despre democraţie.

în dimineaţa aceasta, la Megaron, în faţa unei adunări ce i-a ascultat cu atenţie, au vorbit despre lupta lor, şi-au împărtăşit speranţele de a vedea, într-o bună zi, cum democraţia învinge tirania.

— Revoluţiile democratice sunt contagioase, declară Sofia ca preambul la discursul ei.

Roman stătea la un metru de ea. Un proiector îi lumina pe amândoi, singuri pe scena imensă a centrului de conferinţe.

Sofia nu era obişnuită să ia cuvântul în fata atâtor oameni. Ştia că, după această conferinţă, nimic nu avea să mai fie la fel. Se aplecă peste pupitru şi-şi fixă ochii asupra textului. Petrecuse

nopţi întregi scriindu-l, recitindu-l, corectându-L învăţase fiecare cuvânt. Totuşi, cuprinsă de trac, simţea că mâinile îi tremură. Schimbă o privire cu Roman, care se apropie de ea.

Gura i se uscase, aşa că Sofia luă o înghiţitură de apă înainte de a continua. Repetă intenţionat prima propoziţie pentru ca publicul s-o reţină, s-o înţeleagă.

— Revoluţiile democratice sunt contagioase. Opresorii au tras învăţăminte de pe urma celor întâmplate în 1989, când dictaturile comuniste au căzut ca un castel din cărţi de joc. Ceva mai recent, Primăvara Arabă sau manifestaţiile anticorupţie din 2014 din Ucraina, care au dus la răsturnarea guvernelor, le-au întărit temerile. Dacă

ucrainenii puteau să scape de dictatorul lor corupt, de ce n-ar vrea şi alte popoare vecine să facă la fel? Un consemn a apărut în rândul tiranilor. Dacă poţi să elimini protestele dintr-o ţară, poţi şi să le împiedici să înceapă în altă parte. Aşa că autocraţii se sprijină între ei, financiar, uneori militar, sub aparenţa trupelor pe care le trimit să dea o mână de ajutor prietenilor ameninţaţi. Tiranii împărtăşesc acelaşi mod de a vedea lumea, ei cred că supravieţuirea personală e mai importantă decât binele poporului lor. Sunt îngroziţi de ideea că o schimbare de regim i-ar duce la închisoare sau în exil. De aceea se aliază, cooperează, fac schimb de informaţii despre modelele de represiune. Uneltele lor de propagandă şi de destabilizare a opozanţilor s-au îmbogăţit cu noi mijloace de comunicare. Manipulări pe reţele sociale, infiltrări în mişcările de rezistenţă pentru a le distruge mai rapid. Arestări masive, încarcerări, torturi, violuri, crime şi răpiri fac să domnească teroarea şi înăbuşă disidenta. însă acţiunile lor nu se mai limitează la asta. Caută prin orice metode să-şi extindă modul de guvernare, să destabilizeze democraţiile vecine, amestecându-se în alegeri. Aşa s-a întâmplat în Anglia, dar şi în Germania, în Italia, iar mai înainte, în Polonia, în Ungaria. Campaniile politice ale partidelor europene de extremă dreaptă sunt din plin finanţate de capitaluri străine private, ascunse în spatele unor societăţi găzduite de paradisuri fiscale. Bani ascunşi meniţi să distrugă democraţiile. Ce aşteptaţi ca să confiscaţi aceste averi clădite pe corupţie şi plasate în băncile voastre, ca să le confiscaţi vilele somptuoase de pe litoralul vostru,

maşinile de lux adăpostite în parcările din capitalele voastre, reşedinţele particulare şi apartamentele cumpărate înfometând poporul? La fel şi în cazul oligarhiilor care îi susţin. Comerţul cu ele e profitabil pentru întreprinderile voastre, înţeleg, dar, făcând asta, contribuiţi la ciclul terorii, îmbogăţindu-i pe cei care-şi torturează populaţia.

în ciuda nodului din gât, Sofia se pregătea să rostească ultimele cuvinte de la tribună.

— Iertati-mi această vehementă. Nu-i nici rolul, nici intenţia mea să vă dictez conduita. Este foarte dificil să aduci dovezi ale suferinţelor pe care le îndură apropiaţii tăi când îi vezi pe cei cărora le vorbeşti cum îsi feresc ochii. Fiindcă toate acestea nu-i privesc, fiindcă au alte probleme de rezolvat. Dar vă rog insistent, dacă vreţi ca democraţiile voastre să supravieţuiască, nu închideţi ochii la ceea ce se petrece dincolo de frontierele voastre. Tiranii stau cu ochii ţintă asupra voastră, setea lor de putere este nesăţioasă, aşa că uniţi-vă pentru ai sancţiona.

Tăcerea de plumb o făcu să-şi dea seama de efectul cuvintelor ei. îsi strânse foile şi se uită la adunare. Schiţă un zâmbet fragil, orbită de luminile proiectoarelor.

Brusc, câteva aplauze discrete se auziră din rândul al treilea. Curând se răspândiră în toată sala, se amplificară şi se transformară în ovaţii.

Viata Sofiei nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Tânărul cuplu părăsi scena. Străbătură amândoi spaţiul din spatele scenei şi ajunseră în holul mare de la intrarea în centrul de conferinţe. Mai multe persoane voiau să se fotografieze cu ei. Roman refuză politicos. O trase pe Sofia după el, spre o uşă laterală. Doi agenţi de securitate ai clădirii îi escortară la maşină. Pe drum, Roman remarcă în fata centrului un bărbat în costum închis la culoare care se uita ciudat la ei. Nu avea privirea unui admirator. Văzându-l că se apropie, Roman grăbi pasul.

— Haide, să plecăm de-aici, îi zise Sofiei, renunţând s-o mai avertizeze asupra unui pericol de care nu era sigur.

Traiul în exil şi neputinţa de a-şi şterge din memorie torturile îndurate cât stătuse în închisoare îi exacerbaseră neîncrederea.

— Ar trebui să faci un efort şi să fii ceva mai amabil cu oamenii care vin să ne asculte. Un minimum de popularitate nu ne-ar strica. în fine, înţelegi ce vreau să zic, răspunse Sofia.

Roman deschise portiera fără să scoată o vorbă şi, imediat ce se aşezară pe bancheta din spate, îl rugă pe şofer să demareze.

— Decolăm peste două ore şi avem permisele de îmbarcare, de ce eşti atât de grăbit?

— Nu sunt, rosti Roman laconic, uitându-se pe geam la bărbatul din faţa centrului de conferinţe.

Acesta scosese un telefon şi părea deja adâncit în conversaţie. însă Roman nu se îndoia că

bărbatul nu scăpa din ochi maşina lor.

— La aeroport, să nu te îndepărtezi de mine. Asta-i tot ce-ti cer.

— Ce se petrece? se nelinişti Sofia. Eşti alb ca varul.

— Nimic.

— Te stresează călătoria cu avionul? întrebă ea, luându-l de mână. Nu-i nicio ruşine, n-o să fiu eu cea care aruncă piatra, nu după tot ce-am trăit pe scenă azi.

— Te-ai descurcat foarte bine, ai văzut reacţia publicului.

— Nu după aplauze am venit noi, ci după fapte.

— O să vină şi faptele, afirmă Roman.

Se întoarse spre geamul din spate. Esplanada de la Megaron nu mai era decât o umbră în depărtare şi nu părea să-i urmărească nicio maşină atunci când a lor coti pe bulevardul Konstantinoupoleos. Peste o jumătate de oră, şoferul opri lângă trotuarul aeroportului internaţional. Roman luă cele două bagaje de mână din portbagaj şi porni după Sofia, care mergea deja spre terminal.

— Ţi-am zis să mă aştepţi, bombăni el.

O ajunse din urmă când ea se îndrepta spre un chioşc de ziare.

— Să nu umblăm de colo-colo, insistă Roman.

— Să ştii că chiar ar trebui să-ti rezolvi fobia de avion.

— Nu-i vorba de asta, se justifică Roman, cu ochii la un călător care îi atrăsese atentia.

Sofia înţelese că ceva nu era în regulă.

Urmări privirea lui Roman şi-l descoperi la rândul ei pe individul care se tot uita la ei. Avea vreo patruzeci de ani, era îmbrăcat în blugi, cămaşă albă şi sacou bleumarin prost croit. Bărbatul luă o revistă de pe un turnichet şi se apucă s-o răsfoiască. Sofia întoarse capul în direcţie opusă şi văzu un alt individ care se comporta ciudat. Mai în vârstă decât primul, acesta o fixă cu insistenţă până când Sofia se simţi stânjenită.

— Hai să trecem de controlul de securitate. Nu au ce să ne facă aici, într-un loc atât de aglomerat.

— Şi-atunci ce naiba caută acolo bărbaţii ăia?

— Vor să ne intimideze, dar n-o să le dăm satisfacţie.

Porni cu hotărâre şi se aşeză la coada ce şerpuia prin faţa porţii de securitate. Roman păşea în spatele ei. îşi aşteptară rândul tăcuţi, avansând în ritmul impus de control. Puţin mai târziu, luară loc unul lângă altul în sala de îmbarcare.

— Crezi că au asistat la colocviu? întrebă Sofia, care se bucura gândindu-se ce furie o să-l cuprindă pe Lucin atunci când zbirii o să-i raporteze ce spusese ea.

— O să vină o zi când n-o să mai ezite să le dea ordinul de a trage în noi sau de a ne otrăvi cu poloniu, răspunse Roman.

— Nu fi aşa dramatic, n-o să meargă chiar până acolo, nu pe teritoriu străin.

— Ţi se pare că s-au abţinut la Londra sau la Manchester?

Sofia se uită pe geam. Avionul lor era lipit de pasarelă, ceea ce o linişti. Totuşi renunţă să se ducă să-şi ia o cafea.

— Ai dreptate, zise ea, trebuie să fim mai

prudenţi decât oricând.

Roman se gândi că, dacă ar primi ordin, asasinii dictatorului n-ar şovăi să-i elimine ,
indiferent de mijloace. în orice caz, cei pe care îi dibuiseră ei se străduiseră degeaba. Se anunţase începerea îmbarcării; peste trei ore, el şi Sofia aveau să aterizeze la Vilnius, în siguranţă.

Chiar înainte să urce la bord, Roman trimise un mesaj pe aplicaţia securizată Telegram:

Sunt urmărit.

VILNIUS

Tribunalul Civil, Londra, după-amiaza

Janice şi Collins erau aşezaţi la o masă, în faţa judecătorului. Cei trei avocaţi ai lui Ayrton Cash se instalaseră la dreapta lor. Unul dintre ei, mult mai înalt decât Collins, străbătea cu paşi mari sala de audiere, declamându-şi concluziile cu un aer indignat. Janice era acuzată că, în cursul unei conferinţe TED, spusese două fraze de-a dreptul defăimătoare la adresa clientului său, aducând astfel prejudicii reputaţiei acestuia şi, în consecinţă, afacerilor sale. într-o discuţie care durase cincisprezece minute şi care se axase pe efectele dăunătoare ale FriendsNet asupra procesului electoral în democraţiile anglo-saxone, ea menţionase Brexitul, informând publicul că Leave.Eu, campanie pusă în mişcare de Darnel Garbage şi finanţată de multimilionarul care o ataca pe ea în justiţie, fusese recunoscută ca vinovată de încălcarea legilor referitoare la utilizarea datelor personale. în două fraze mari şi late, Janice scosese în evidenţă că Ayrton Cash, care îl subvenţionase pe Garbage

cu circa opt milioane de lire – un record în materie de donaţii private niciodată atins în Anglia –, minţise în privinţa relaţiei lui secrete cu guvernul rus.

— Clientul meu, rosti apăsat avocatul, a fost disculpat de orice delict legat de donaţiile sale. Vreau să amintesc Curţii – întrucât inculpata ţine atât de mult să ne dea lecţii de democraţie – că ne aflăm exact într-o democraţie şi ca atare suntem liberi să susţinem orice candidat dorim, chiar dacă asta le displace celor care nu ştiu să

piardă! Să pătezi numele unui om integru cu un asemenea oprobriu impune o despăgubire. Mai trebuie să amintesc Curţii că un judecător eminent a tras deja concluzia că un ascultător obişnuit care citeşte sau ascultă cuvintele rostite de acuzată înţelege că domnul Cash ar fi minţit în mai multe rânduri? Aşadar, clientul meu, afirmă ea, este un mincinos. Şi, raţional vorbind, poţi să faci afaceri cu un mincinos? Clientul nostru este chiar un om de afaceri important pe care partea adversă vrea cu orice preţ să-l distrugă, nu ştim din ce motive. Ca atare, Curtea va considera cu siguranţă rezonabil ca pretinsa jurnalistă să plătească toate cheltuielile, adică un milion de lire sterline, împreună cu despăgubirile pe care le solicităm pentru un asemenea prejudiciu.

Collins fierbea; de astă dată, Janice îl bătu liniştitor pe mână. El îşi strânse hârtiile şi se ridică imediat ce confratele său luă loc.

— Procesul care se desfăşoară azi este

mult mai f
grav decât o simplă acuzaţie de calomnie. Un om se foloseşte de puterea sa financiară ca s-o reducă la tăcere pe clienta mea. Ce jurnalist ar mai risca mâine să dezvăluie adevărul, dacă unul sau altul dintre cuvintele sale, scrise sau rostite, scoase din context, poate să se întoarcă împotriva lui şi să-l ruineze definitiv? Curtea nu poate fi păcălită de astfel de manevre. întrebarea de azi nu e dacă domnul Cash a mintit referitor la relaţiile sale cu f f
guvernul rus. Dacă am vrea ca procesul să se limiteze la acest fapt, am dovedi cu uşurinţă că el efectiv a mintit în mai multe rânduri, declarând că nu l-a întâlnit niciodată pe ambasadorul Rusiei la Londra, după care a revenit şi a recunoscut existenţa unui prânz, apoi a unui al doilea şi, în sfârşit, a unui al treilea. Ne-am putea mira că întreţinea legături economice cu Rusia, în timp ce finanţa campania electorală Leave.EU, sau că soţia sa a fost suspectată de agenţiile noastre de securitate că e agent al KGB. însă a te mira nu constituie un delict, nu-i asa? Asta face din reclamant un mincinos? Ei bine, întrucât ne aflăm în democraţie, după cum a subliniat pe bună dreptate confratele meu, e o interpretare posibilă în virtutea libertăţii ce aparţine fiecăruia dintre noi. Permiteţi-mi să pun o întrebare. De ce acuzarea o atacă pe clienta mea, şi nu pe organizatorul conferinţei în care ea s-a exprimat, un organizator care, spre deosebire de ea, dispune de mijloace financiare considerabile, mai mult decât suficiente

ca să plătească despăgubiri pentru aşa-zisul ultragiu? Sau cotidianul care-i publică articolele? De ce o atacă pe ea şi numai pe ea? Răspunsul este pe cât de simplu, pe atât de terifiant. Intenţia reală a reclamantului şi a celor care-l susţin este să le pună botniţă tuturor bărbaţilor şi femeilor care-i deranjează. Cine sunt indivizii capabili să cheltuiască un milion de lire pentru un proces, doar sub pretextul că întrebările puse în interesul public le aduce prejudicii? Domnul Cash se ambiţionează să vadă
condamnat nu un jurnalist, pentru consecinţele provocate de două fraze, ci însuşi principiul libertăţii de opinie şi de expresie, al libertăţii presei şi a cititorilor ei, asta dacă nu cumva vrea să găsească în ziarele noastre doar elogii aduse celor puternici.

Instanţa rămase în pronunţare. Janice se întoarse spre Collins, rugându-l din priviri să-i comunice impresiile lui. El se aplecă spre ea ca să-i vorbească la ureche.

— în caz că mă întrebaţi dacă dreptatea e de partea noastră, răspunsul e da, dar asta deja o ştiaţi. Curtea va vedea lucrurile la fel? Aici nu pot să vă promit nimic. Adversarul nostru e un aliat al prim-ministrului, unul dintre susţinătorii lui
fervenţi. Apropiaţii puterii se bucură de o impunitate ce depăşeşte indecenţa şi au interesul ca situaţia să continue. De unde şi înverşunarea
lor în ceea ce vă priveşte. Condamnându-vă, ar da un exemplu. închizându-vă gura, i-ar reduce la tăcere pe mulţi dintre

confraţii dumneavoastră. Totuşi nu neglijaţi puterea pe care o aveţi. Confraţii dumneavoastră, sau măcar cei care îşi exercită profesia în lumea liberă, ar blama Curtea în caz de condamnare. Anglia s-ar expune unui val de critici fără precedent, ceea ce ar dăuna mult imaginii guvernului. Problemele se adună pe umerii prim-ministrului, relaţiile sale cu Europa sunt schimbătoare, vreau să cred că preferă să evite deteriorarea lor.

Collins îşi frecă mâinile, semn că nu mai avea nimic de adăugat. O îndemnă pe Janice să se ridice, era timpul să părăsească sala.

— O să aflăm curând cum stăm, zise el mergând pe culoar. Cel mai tare mă tem să nu fiţi condamnată să-i plătiţi milionul pe care l-a cheltuit cu avocaţii şi o liră simbolică drept despăgubiri. Cash ar câştiga astfel pe toată linia. Dumneavoastră aţi fi ruinată, presa ar fi pusă cu botul pe labe, iar publicul ar reţine doar mărinimia reclamantului, închipuindu-şi că v-a intentat proces doar pentru daune de valoarea unui timbru poştal.

*

17:20, Baza Militară Baranovici, Belarus

Antoni Saraievici bea o cafea în sala de mese a ofiţerilor, când se auzi o sonerie. Trei apeluri lungi, urmate de două scurte. Nu era un exerciţiu. Fiind deja echipat, îşi luă casca şi se grăbi spre hangar. Uşile erau larg deschise; o scară mobilă înainta de-a lungul fuzelajului, ajungând în

dreptul cockpitului al cărui acoperiş era ridicat. Un ofiţer îi întinse tânărului pilot un plic, pe care acesta îl desigilă. Saraievici citi ordinul de misiune fără să crâcnească. îl salută pe locotenent şi urcă în habitaclu. Un mecanic îl urmă ca să-l ajute să-şi prindă harnaşamentul, apoi deblocă mecanismul de siguranţă al scaunului ejectabil, aruncă o privire de jur împrejurul cockpitului şi făcu un semn cu degetul mare în sus înainte de a coborî. Trecuseră mai puţin de trei minute. Ceaşca de cafea era încă aburindă la popota ofiţerilor. Acoperişul cabinei se lăsă în jos în timp ce motoarele cu reacţie începeau să vuiască. Avionul înaintă pe calea de rulaj şi curând se alinie pe pistă.

Saraievici verifică dacă planul de zbor era încărcat în computerul de bord. Turnul de control îi dădu ordin să decoleze. Din turbine ţâşniră flăcări, într-un huruit asurzitor. Aparatul MiG-29 se înălţă spre cer aproape vertical.

Câteva secunde mai târziu, atinse altitudinea de croazieră, năpustindu-se cu peste 1 700km/h spre ţinta sa, la care avea să ajungă în patru minute.

*

Zborul Ryanair4978, Atena-Vilnius

Sofia aţipise cu capul sprijinit de umărul însoţitorului ei. Roman privi spre culoar; la câteva rânduri în faţă, un pasager părea să aibă o altercaţie cu un membru al echipajului. Bărbatul ridicase

tonul şi începea să se agite. Stewardesa îi sugera să se calmeze. Un alt bărbat aşezat lângă primul îi luă partea acestuia şi se amestecă în dispută. Amândoi protestau vehement. Roman înţelese cine erau şi ce încercau să facă. Se uită imediat la ceasul de mână, trezind-o pe Sofia.

— La ce oră trebuie să aterizăm? o întrebă cu glas sumbru.

— în mai puţin de jumătate de oră, răspunse ea, căscând. Ce se petrece acolo, în faţă?

în timp ce Roman îi explica situaţia, doi stewarzi veneau pe culoar ca să-şi ajute colega. Stewardesa îi lăsă să-i calmeze pe cei doi bărbaţi care vociferau în rusă şi se îndreptă spre cabina piloţilor. Sofia îşi simţea inima bătând cu putere şi tâmplele zvâcnind. Roman nu era victima paranoiei. Bărbatul de la centrul de conferinţe din Atena, cei doi de la aeroport şi cei care făceau scandal în avion formau o echipă; fuseseră trimişi peste graniţă nu pentru o simplă misiune de supraveghere sau de intimidare, ci pentru o operaţiune de mare anvergură, atent pregătită. Agenţii KGB căutau să provoace o aterizare forţată pe teritoriul Belarusului. Sofia făcu un calcul mintal rapid şi se uită pe hublou.

— Dintr-o clipă într-alta, o să survolăm Lituania. O eventuală aterizare de urgenţă ar avea loc la Vilnius, şopti ea, încercând să adopte o atitudine liniştitoare.

— Ar fi trebuit să începem coborârea deja, nu-i normal, răspunse Roman.

Agitaţia din primele rânduri începea să-i îngrijoreze pe ceilalţi pasageri.

— Ce se întâmplă? întrebă femeia aşezată în stânga lui Roman.

— Se întâmplă că risc pedeapsa cu moartea, răspunse el calm.

Femeia îl privi cu o expresie sceptică, convinsă că e luată peste picior. Aşa că dădu din umeri şi se adânci din nou în lectură.

*

MiG-29

Un punct alb clipea în centrul mitei, ţinta era blocată pe ecranul radar. Saraievici mări fluxul de gaze, câteva secunde încă şi o să vadă aparatul.

Zborul Ryanair 4978, Atena-Vilnius

în acelaşi moment, comandantul Boeingului primi un apel de urgenţă de la controlul aerian belarus. O ameninţare teroristă însoţită de *f r* revendicări indica prezenţa unei bombe la bordul avionului. Aparatul avea ordin să facă imediat cale-ntoarsă şi să aterizeze la Minsk.

Comandantul se uită la ecranul sistemului de supraveghere a zborului, apoi schimbă o privire cu copilotul. Instrucţiunile nu aveau nicio noimă.

— Aterizăm de urgenţă la Vilnius, zise el, aeroportul e mult mai aproape.

MiG-29

Saraievici începu o manevră delicată, ca să nu fie văzut de pasageri. Migul trecu pe deasupra Boeingului, aproape atingând carlinga, înainte de a se poziţiona chiar în faţa cockpitului avionului de linie, reducându-şi viteza pentru a se potrivi cu cea a tintei sale.

Zborul Ryanair 4978, Atena-Vilnius

Alerta anticoliziune se declanşă. Cei doi piloţi ai Boeingului abia apucară s-o audă înainte de a vedea cu stupefacţie un avion de vânătoare belarus răsărind în faţa parbrizului lor. Aparatul militar era înarmat şi se balansa uşor, un semnal „ ’ aeronautic prin care un avion cere să fie urmat fără întârziere.

— Doar nu credeţi că..., se bâlbâi copilotuL

— Că ne-ar doborî dacă am refuza să-i dăm ascultare? Nu ştiu dacă cei de la Minsk au

f

înnebunit, dar nu ne putem asuma un asemenea risc, răspunse comandantul.

Deschise microfonul ca să se adreseze controlului aerian belarus.

— Ryanair 4978, ne îndreptăm spre cap 090 şi începem coborârea directă spre Minsk.

Pasagerii simţiră aparatul virând brusc pe aripa dreaptă. Sofia şi Roman înţeleseră imediat ce se întâmplă, presimţind ce soartă îi aştepta la aterizare.

— De data asta, e sfârşitul, zise Roman cu glas ferm.

— Nu, o să fie sfârşitul dacă decid să ne execute.

însă comunitatea internaţională o să intervină.

Nu-l poate lăsa pe Lucin să deturneze un avion de linie aparţinând unei companii engleze, exclamă Sofia, turbată de furie.

— Totuşi el asta a făcut şi nu cred că Europa e gata să atace Belarusul, oftă Roman. Şterge repede tot ce ai în telefon!

Roman scoase un stick USB din buzunar, îl puse pe genunchi şi îl privi cu un aer dezorientat. Apoi îl strivi sub călcâi până-l făcu fărâme.

*

Campusul Universităţii de Informatică, Madrid

Diego, trântit pe scaun, cu picioarele întinse sub pupitru, se ridică brusc în şezut, uitându-se la ecran. Avionul pe care-l urmărea de la decolare făcea o manevră ciudată, părând mai întâi să se întoarcă din drum înainte de a porni pe o rută cu direcţia Minsk. Diego tastă ceva, căutând în arhive precedentele planuri de zbor ale cursei Atena- Vilnius. Niciunul nu semăna cu cel la care se uita acum. ETA, ora estimată de sosire la destinaţie, dispăru brusc. Diego intră pe net, dar era prea devreme ca să găsească vreo informaţie, cât de măruntă. Puse mâna pe telefon, dar se răzgândi când văzu traiectoria avionului îngheţând pe ecran. Programul informatic care urmărea în timp real deplasarea avioanelor comerciale aflate în zbor nu mai primea date despre Ryanair 4978. Trebuia să-l

prevină pe Mateo cât mai repede. Diego introduse o serie de coduri ca să ajungă la un site securizat. Trimise o captură de ecran cu Flight Tracker, însoţită de un mesaj cifrat. Imediat după aceea, părăsi laboratorul universităţii, alergă până în parcare, încălecă pe motocicletă şi goni nebuneşte spre centrul oraşului. Imediat ce avea să ajungă la restaurant, urma s-o avertizeze şi pe Cordelia.

*

Centrul Regional de Control Aerian, Vilnius

îngrijoraţi că nu văd zborul Ryanair 4978 intrând în spaţiul lor aerian, controlorii de trafic lansară două apeluri radio. Boeingul 737 nu răspundea. Informat imediat, inginerul-şef de la controlul navigaţiei aeriene mări câmpul de afişare al ecranului său. Identificară Boeingul rapid, graţie transponderului său. Avionul se îndepărta de destinaţie. Nu era singura anomalie. Un alt avion, lipsit de orice semn de identificare, zbura în spatele Boeingului, la o distanţă atât de mică, încât controlorul de zbor se îngrozi; cele două aparate riscau să intre în coliziune din moment în moment.

Inginerul-şef de la Controlul Regional Aerian din Vilnius ridică receptorul unui telefon pe care nu-l mai folosise niciodată. Ceru ca prim- ministrul să fie informat fără întârziere că un Boeing 737 al companiei Ryanair, aflat aproape de frontiera lituaniană, tocmai fusese interceptat de un avion de vânătoare belarus. Ambele aparate se îndreptau spre Minsk.

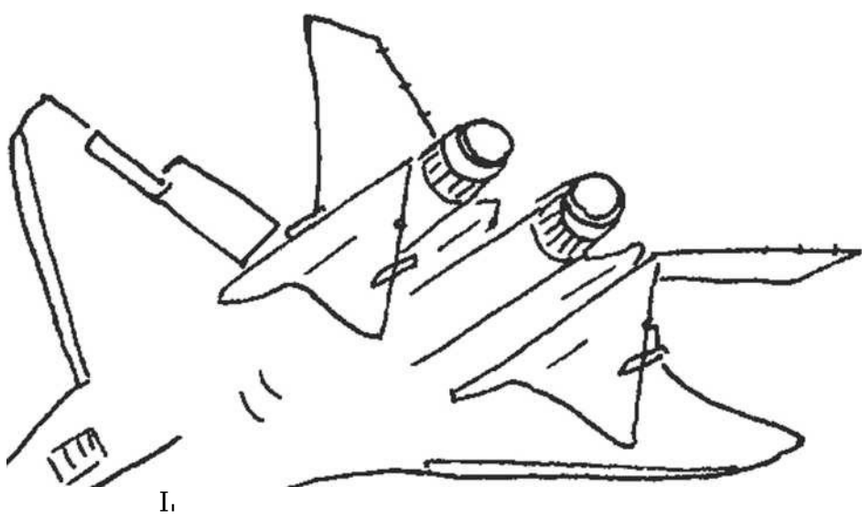

8.

Piaţa din faţa Tribunalului Civil, Londra

Collins îi salută cu un zâmbet deloc cordial pe avocaţii părţii adverse. Ei îl salutară la rândul lor şi se îndepărtară; trei corbi sinistri, în haine negre, coborând scările tribunalului.

— Practic meseria asta de suficient timp ca să ştiu să descifrez expresiile confraţilor mei, zise el întorcându-se spre Janice.

— Şi ce-ati descifrat? întrebă ea.

— Că nu-s prea bucuroşi şi nu se pregătesc să-şi sărbătorească victoria. Cu alte cuvinte, după mutre, păreau al dracu' de nemulţumiţi.

— Vai, maestre Collins! Folosiţi cuvinte grosolane?

— Cunosc câteva, într-adevăr, dar prefer să le folosesc atunci când sunt singur. Să nu înţelegeţi din asta că am câştigat, dar cred că suntem departe de a fi pierdut.

Janice îşi simţi telefonul vibrând în buzunar. Mai vibrase o dată la sfârşitul audierii, când judecătorul amânase deliberarea pentru o dată neprecizată, apoi pe culoar. îl deblocă şi citi mesajul ce îi era adresat.

— Nu mă îndoiesc că lectura dumneavoastră e pasionantă şi nu am câtuşi de puţin intenţia de a vă zori, însă trebuie să trecem pe la mine pe la birou ca să vă luati lucrurile. Vă aduc aminte că trebuie să prindeţi avionul, se impacientă

avocatul.

Janice îi arătă ecranul telefonului. Collins făcu un pas înapoi, miji ochii, apoi se hotărî să-şi pună ochelarii. Luă la cunoştinţă conţinutul mesajului şi oftă.

— în ce lume trăim... s-ar zice că nimic nu-i mai opreşte de-acum. în ceea ce vă priveşte, mă tem că asta schimbă totul.

— Calculatoarele din birourile dumneavoastră sunt sigure? întrebă Janice.

— Prefer să mă abţin şi să nu răspund la întrebări jignitoare; la fel v-aş jigni şi eu dacă aş spune că întrebarea dumneavoastră e stupidă. Prin urmare, o să tac şi o să vă conduc la birou. Ar trebui să

găsiţi acolo ceea ce căutaţi.

Collins îi întoarse spatele lui Janice şi coborî scările tribunalului.

Treizeci de minute mai târziu, la cabinetul său, îsi instală clienta într-o mică sală de şedinţe, în faţa unui ecran, şi o rugă să-şi întoarcă privirea cât el bătu un cod pe tastatura calculatorului.

— Gata, aveţi acces la internet, să stiti că suntem echipaţi cu o mulţime de programe firewall. Cât despre serverele noastre, ele sunt apărate în permanenţă de programe antivirus, rosti Collins, cu o atitudine plină de orgoliu. Veniţi la mine după ce terminaţi!

Imediat ce avocatul ieşi din încăpere, Janice se conectă la forumul pe care Grupul îl folosea. Primul îi răspunse Mateo, apoi, la scurtă vreme, îşi făcu simţită prezenţa şi Cordelia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Janice.

— Guvernul belarus a deturnat avionul în care se găsea Roman, chiar înainte să intre în Lituania. Un avion de vânătoare a forţat aparatul să aterizeze la Minsk. Pretextul invocat – o ameninţare teroristă la bord – nu e credibil, iar reacţiile internaţionale nu s-au lăsat aşteptate. Prim-ministrul lituanian le cere aliatilor din NATO să ia măsuri imediate, comisarul european vorbeşte despre un act de piraterie de stat, iar Polonia califică incidentul drept act de terorism comis de un stat criminal. Comunitatea internaţională e complet dată peste cap.

— Era şi timpul să se trezească! Avem veşti despre Roman? întrebă Janice neliniştită.

închis în biroul lui de deasupra restaurantului, Diego urmărea pe ecrane fluxul de informaţii ce retransmitea mesajele postate de pasagerii zborului Ryanair.

— Se pare că sunt reţinuţi la sol, împreună cu echipajul.

— Rahat! scrise Cordelia, furioasă. Fără informaţiile pe care Roman trebuia să i le dea lui Janice, totul se duce dracului! Trebuie să anulăm misiunea.

— Credeţi că arestarea lui are legătură cu planul nostru? întrebă Janice. Cum ar fi putut KGB-ul să miroasă ceva?

Ecranul lui Mateo din centrul stupului de la Roma, cel al Cordeliei din birourile unei agenţii de securitate informatică de la Londra, cele din donjonul de la Kyiv, cel al lui Diego de la Madrid, cel al telefonului pe care-l folosea Maya în baia unui hotel londonez unde tocmai făcuse dragoste şi, în sfârşit, cel al Ekaterinei

dintr-un apartament cocoţat la ultimul etaj al unui bloc-turn din Oslo rămaseră inerte.

— Nu-i exclus, de vreme ce Lucin a ajuns să facă aşa ceva, răspunse Mateo. Ce s-a întâmplat e de-a dreptul o nebunie... însă nu-i şi obligatoriu. Cineva din Vilnius ar fi putut să vândă pontul. Totuşi nimeni nu cunoştea planul, în afară de noi şi de Sviatlania. Roman era inamicul numărul 1 al lui Lucin de mult timp. în Lituania nu se putea atinge de el şi nu trecea o zi fără ca Roman să posteze articole despre corupţia regimului...

— Poate că e prea devreme ca să vorbim despre Roman la trecut, îl întrerupse Diego. Mai bine neam gândi la ce riscă el, în loc să ne facem griji pentru viitorul misiunii noastre, nu? Potrivit ultimelor veşti, l-ar aştepta pedeapsa cu moartea.

— Lucin n-o să îndrăznească, se indignă Janice.

— îţi admir optimismul, replică Mateo.

— Şi Nicolai a fost acuzat de terorism, continuă ea, la fel ca majoritatea celor care se opun regimului. Lucin nu La executat.

— Compari două situaţii care n-au nimic în comun. Roman e un disident căruia Lucin vrea săi închidă gura cu orice preţ şi a dovedit că poate so facă. Nicolai e un ostatic, reţinut pentru ca Sviatlania să tacă şi să rămână în exil, altfel noi nu ne-am fi adunat aici, sublinie Cordelia.

Vital pândea momentul potrivit să intervină şi poate mai ales ocazia să i se adreseze Cordeliei. După ce revenise din Ucraina, investise într-un program performant de traducere. O cheltuială

dictată de amoruLpropriu, rănit de fiecare dată când unul dintre prietenii săi îi corecta greşelile de sintaxă sau de vocabular.

— Cordelia are dreptate, faptul că Nicolai n-a fost condamnat la moarte ţine doar de strategia celor de la putere. Era prea mare riscul de a provoca o revoluţie, dacă o atacau direct pe Sviatlania. Din clipa încheierii numărării voturilor şi până au falsificat rezultatele, i-au forţat pe cei doi să accepte un târg înşelător. Exilul şi închisoarea, în schimbul vieţii. Lucin a reuşit să scape de rivala lui fără s-o transforme în martiră, nici că putea să găsească o stratagemă mai bună ca să înăbuşe glasurile oponenţilor. Dacă Sviatlania chiar câştigase alegerile, de ce-ar fi fugit în străinătate ca o escroacă? în cele din urmă, Lucin e marele câştigător. Şi încă pe toate planurile.

în donjonul său, Vital zâmbi ironic, mândru de discursul lui şi încântat că reuşise să-i dea dreptate Cordeliei.

— Belaruşii nu s-au lăsat înşelaţi, au ieşit pe străzi ca să-şi manifeste furia, le reaminti Ekaterina, care până atunci nu intervenise deloc.

Mateo bănuia că Ekaterina e pe forum, dar muţenia ei îl tulbura. Simţi cum creste în el o iritare abia stăpânită, a cărei cauză se temea s-o afle. însă raţiunea învinse şi Mateo căută tonul potrivit ca să-i răspundă, întrucât ceilalţi păreau să-i lase lui ocazia s-o facă. îsi reciti de mai multe ori mesajul înainte de a-l posta.

— Exact, dar ce risipă! Represiunea a

fost şi mai sângeroasă, au arestat mii de manifestanţi, au mărit pedepsele, pe unii i-au acuzat că provoacă dezordine, pe reprezentanţii opoziţiei i-au numit agenţi ai serviciilor secrete din străinătate. Cei pe care nu i-au executat zac în închisoare, iar tiranul este încă la putere.

— Sviatlania are doi copii, chiar nu avea de ales, ripostă Ekaterina.

— Exact calculul ăsta l-a făcut şi Lucin, să nu-l subestimăm, se amestecă Vital, surprins de tensiunea din dialogul lor. Să-l forţăm să mai facă un calcul care să-l constrângă să-l cruţe pe Roman, fiindcă zilele lui Roman sunt numărate.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Maya.

— Ei bine, dacă Lucin nu s-ar fi temut de sancţiuni economice din partea comunităţii internaţionale, n-ar fi inventat ceva ca să oblige avionul să aterizeze. Dacă dovedim că a minţit, va ezita să înrăutăţească situaţia executând un opozant notoriu.

— Nu-i rău. Dar nici simplu, având în vedere timpul de care dispunem. în lipsă de altceva, merită încercat, sugeră Ekaterina.

Mateo nu se mai îndoia, ea îl provoca. Chiar înainte ca ea să se arate întru totul de acord cu Vital, el îi trimisese un SMS ca să-i afle părerea despre propunere. Ea preferase să le răspundă mai degrabă celorlalţi decât lui. Ofensat, Mateo decise să stea deoparte.

— Aveţi un plan? insistă Maya.

— înainte de decolare, Roman a semnalat pe Telegram că e urmărit. Să descoperim de către cine şi să-i refacem traseul de peste zi.

— Ştim în ce hotel a stat la Atena? întrebă Diego.

— Nu, dar a tinut o conferinţă dimineaţă. O să văd ce găsesc în camerele de supraveghere ale centrului de conferinţe, răspunse sora lui.

— Anuntă-mă imediat ce identifici maşina care i
f
a dus la aeroport. Eu şi Mateo
r
ne vom ocupa de autostrăzile din zona Atenei. E mult de lucru chiar şi pentru doi, ca să aflăm dacă au fost urmăriţi.

— Eu voi aduna toate fotografiile şi filmuleţele postate de pasagerii zborului Ryanair 4978. O să dureze ceva, dar poate vom înţelege cum s-au desfăşurat lucrurile după aterizare, propuse Vital.

— Atunci, mie-mi rămâne partea cea mai grea, să intru în reţeaua aeroportului, conchise Ekaterina.

Fiecare ştia ce are de făcut. Timpul era limitat. Comunicarea se întrerupse. Ekaterina părăsise prima forumul. Mateo se uită lung la telefon, aşteptând ca ea să-i dea un semn. Când îşi pierdu răbdarea, luă iniţiativa.

— Cu ce-am mai greşit? scrise el.

— E ceva mai puternic decât tine, efectiv nu te poţi abţine să faci pe profesorul.

— N-aş îndrăzni să mă aventurez pe acest teren, fiindcă tu eşti profa, replică el imediat.

CMRTEA I^E^ALÄ EJ KST! TJE,

LONDRA

Londra

Collins ocoli masa de şedinţe şi se aşeză ne un scaun.

— Nu va înţeleg. De ce să vă duceţi la Vilnius dacă nu vă mai puteţi întâlni cu persoana de contact? Chiar nu-i momentul să porniţi în aventuri riscante. Nu vă dau biletele de avion decât după ce mă convingeţi de contrariu, rosti el apăsat.

îi vorbea pentru prima dată pe un asemenea ton. Janice privea în gol, ignora enervarea avocatului, concentrându-se asupra propriilor gânduri. Collins îi fusese mai mult decât avocat. Credea în munca ei şi o ajutase să organizeze întâlnirea cu Roman. însă ea nu-i dezvăluise adevăratele motive ale întâlnirii. în ochii lui Collins, Roman avea dovezi că Ayrton Cash primise bani din Rusia, cu sarcina de a-i spăla pentru a servi la finanţarea campaniei lui Garbage, după ce-şi oprea el comisionul. în schimbul loialităţii sale, obţinuse acorduri comerciale privilegiate cu Rusia. Respectiv, concesiunea unor mine de aur. Astfel reuşise să scape de faliment şi să facă o mică avere. Janice oscila între dorinţa de a rămâne la această versiune şi nevoia de a-i
mărturisi adevărul lui Collins, dacă voia

să se mai bazeze pe ajutorul lui.
— Trebuie să discutăm, zise ea, întorcându-se spre avocat.
— Mi se pare că asta şi facem, răspunse el pe un ton binevoitor.
— Roman nu trebuia doar să-mi înmâneze nişte dovezi despre manevrele lui Cash, declară Janice.
— Ah, înţeleg.
— Nu, vă asigur cu nu înţelegeţi nimic încă.
— Ei bine, luminati-mă!
Janice se limită la a-i spune adevărul doar pe jumătate, invocând un schimb de servicii. Roman trebuia să-i dea ceea ce avea ea nevoie ca să-şi asigure apărarea, iar ea trebuia să le ducă informaţii celor care continuau lupta de cealaltă parte a graniţei.
— Nu-mi spuneţi că în plin proces de care depinde soarta dumneavoastră, vă pregăteaţi să vă jucaţi de-a agentul secret!
— N-aş merge chiar până acolo. Rolul meu se limita la cel de curier, e mai puţin pompos.
— Dar la fel de stupid. Şi în cazul în care aţi fi fost arestată, cum intenţionaţi să vă justificaţi?
— Nu intenţionam să fiu arestată, maestre Collins.
— De două ori stupid. Să vă credeţi invincibilă şi să nu vă asiguraţi spatele. O să vă învăţ o regulă elementară: atunci când minţi, trebuie să ştii să te descurci de două ori.
— De ce de două ori?

— Pentru că, dacă minciuna e descoperită, trebuie să ai pregătită o poveste care să n-o trădeze pe prima, atunci când vine momentul să recunoşti. Şi mai ales să nu adaugi ceva care să-ţi agraveze situaţia... Credeam că avem deplină încredere unul în celălalt.

— Dar aşa şi este! declară ferm Janice.

— Tocmai ce mi-ati demonstrat contrariul. Mi-ati insultat inteligenţa. Vă închipuiaţi că nu bănuiesc nimic, că am acţionat alături de dumneavoastră fiindcă sunt un tip simpatic?

Janice îşi plecă ochii.

Collins cunoştea valoarea tăcerii şi îi dădu documentele de călătorie, preferând să nu mai scoată niciun cuvânt.

Era imposibil ca el să aibă o cât de vagă bănuială despre activităţile ei în cadrul Grupului 9. Totuşi simplul fapt de a se gândi la asta dăduse naştere îndoielii în mintea ei. Trebuia să aibă inima împăcată.

— Ce sugeraţi ca a doua minciună, dacă aş fi prinsă?

— Depinde de ce anume vreţi să ascundeţi.

— De ce mă ajutaţi, maestre Collins?

— Mă miră că o jurnalistă de talia dumneavoastră nu-mi pune întrebările potrivite.

Collins se duse la o măsuţă aflată între cele două uşi ale încăperii. Destupă carafa cu whisky, un whisky irlandez pe care-l consuma uneori fără moderaţie. îşi turnă în pahar, inspiră aroma alcoolului şi

renunţă să-l dilueze punând cuburi de gheaţă.
— De ce am acceptat să vă apăr? zise el, trântindu-se în fotoliul de lângă fereastră. în primul rând, pentru că avem un prieten comun, deşi natura relaţiei voastre îmi scapă.
— Nu văd cine anume.
— Şeful dumneavoastră, draga mea. Efron îmi e prieten vechi. Nu v-a destăinuit nimic despre trecutul lui? Nu contează; când aţi început să aveţi probleme, m-a căutat imediat să mă roage să vă vin în ajutor. îi eram dator cu un serviciu, motivul nu vă priveşte oricum. A ţinut să-mi plătească în parte onorariile, din fondurile proprii, se pare că habar n-aveţi. în orice caz, nu-i singurul pretext al angajamentului meu. în decursul carierei mele, am apărat multe cauze, nu întotdeauna pe cele bune. Şi vine o vreme când e înţelept să-ti uşurezi conştiinţa. îti dai seama de asta mai ales când consideraţiile de ordin moral te
împiedică să dormi noaptea. Eu sunt un bătrân conservator, dumneavoastră, o tânără liberală. Aproape totul ne deosebea. Până acum. Dar cred cu tărie în virtuţile democraţiei. Tipii precum Cash sunt mercenari, oameni josnici, care nu se gândesc decât să se îmbogăţească şi care nu se tem să facă pact cu diavolul şi cu acoliţii lui. Lăcomia e o meteahnă pe care o poţi ierta, dar să-ţi trădezi ţara pentru bani e inacceptabil. Secolul XX este istoria victoriei progresive a democraţiei asupra ideologiilor fasciste, comuniste şi naţionaliste, secolul XXI e

istoria inversă. Nu doar pe dumneavoastră vă apăr în justiţie, ci şi viitorul Angliei, explică maestrul Collins, cu un gest de o teatralitate remarcabilă.

Janice se ridică la rândul ei şi se duse să-şi toarne un pahar de whisky.

— Acest puseu de moralitate, zise ea, sprijinindu- se cu spatele de măsuţă după ce dăduse paharul pe gât, e prima dumneavoastră minciună sau a doua?

— îmi place perspicacitatea de care daţi dovadă, zâmbi Collins. Bănuiam că întâlnirea cu acest disident era un târg. în zilele noastre, nici măcar cei mai puri nu fac nimic pe degeaba. Vă implicaţi în chestiuni cu care nu aveţi legătură, ca să vă salvaţi pielea... în fond, dacă aşa aveţi chef... nu sunt aici să vă judec, ci să vă apăr. Oricum, Efron mi-a ordonat să veghez asupra dumneavoastră, i- am promis că o voi face, e onoarea mea în joc. De aceea v-am aranjat eu însumi întâlnirea cu Roman, ca să mă asigur că o să vă întoarceţi vie şi nevătămată. Acum vreau să ştiu de ce vă încăpăţânaţi să mergeţi la Vilnius.

Janice ridică delicat dopul carafei şi se uită la Collins ca să-l ispitească; bătrânul avocat puse mâna pe gura paharului, era prea devreme să se îmbete, prefera să aştepte până ajungea acasă.

Janice îşi mai turnă whisky şi se întoarse să se aşeze pe scaunul ei.

— Ca să îndeplinesc lucrul pe care m-am angajat să-l fac, chiar dacă schimbul nu mai e de actualitate.

— Să deduc de aici că nu aveaţi intenţia să vă întoarceţi direct la Londra, asa cum

stabiliserăm?
— Deduceţi ce vreţi.

Collins trase cu coada ochiului la carafa cu whisky şi cedă până la urmă farmecului său cu nuanţe chihlimbarii. Janice conchise că avocatul nu cunoştea scopul proiectului ei şi se linişti.

— Minsk e un oraş periculos, oftă Collins îndreptându-se spre masă.

— Toate oraşele mari sunt aşa, replică Janice.

Deşi iritat de impertinenţa ei, avocatul rămase impasibil şi scoase un carneţel din buzunar. Era un model legat în piele neagră, de a cărui copertă era prins un creion mecanic din argint. Mâzgăli un nume şi un număr de telefon pe o pagină albă, o rupse şi i-o întinse lui Janice.

— Memoraţi ce scrie şi daţi-mi înapoi hârtia.

— Cine este acest Blansky? întrebă Janice.

— O veche cunoştinţă, omul care se descurcă în orice situaţie la Minsk. La nevoie, puteţi să apelaţi la el, îi spuneţi că sunaţi din partea mea, se înţelege de la sine. Nu-mi mai rămâne decât să vă urez noroc şi să vă întoarceţi cât de repede posibil. Nu mai pierdeţi vremea, o să rataţi avionul.

Janice se uită la ceas, mai avea trei ore la dispoziţie, în patruzeci şi cinci de minute ajungea la Heathrow cu trenul expres.

— Care e povestea cu Efron? întrebă ea.

— Nu a fost mereu jurnalist, mormăi Collins.

— Dar dumneavoastră ati fost mereu avocat?

— întrebaţi-l pe el, mie-mi convine, mă îndoiesc că o să vă răspundă. Şi-acum, plecaţi de-aici până nu mă răzgândesc.

Roma, Kyiv, Oslo, Madrid şi Londra

Cele mai multe reţele de supraveghere urbană fiind sparte de mult, Mateo găsi pe Darknet, fără dificultate, site-uri ce retransmiteau în direct imagini luate de camerele de filmat din Atena. Dintr-o adresă IP în alta, se infiltră în şervetele unde erau stocate înregistrările. Apoi le dădu codurile de acces complicilor săi. Diego aproape că ajunsese acolo înaintea lui.

Ca să nu fie reperată în timp ce le viziona, Cordelia recopie fluxurile din cursul zilei şi afişă planul oraşului pe ecranul ei.

Capitala elenă era împărţită în zone. Cordelia le alese pe cele situate între Megaron şi aeroport şi împărtăşi cu Grupul obiectul căutărilor sale. Cincisprezece minute mai târziu, Vital îl descoperi pe Roman în momentul în care ieşea din centrul de conferinţe.

— Acolo, în faţa centrului, el e, îi zise lui Malik, care se hotărâse într-un târziu să-l ajute.

— Prietena lui e foarte atrăgătoare, comentă Malik.

— Era, da. Probabil că, în momentul ăsta, poliţiştii lui Lucin o snopesc în bătaie.

— Uite! spuse Malik tulburat, punând degetul pe ecran. Tipul ăsta merge spre ei, dar nu i se vede fata.

r

Vital găsi alte trei camere care filmaseră scena din unghiuri diferite şi

descoperi un al doilea bărbat. Fraţii măriră imaginile, obţinând astfel mai multe prim-planuri ale celor doi agenţi care se apropiaseră de Roman şi de Sofia.

La Oslo, Ekaterina se străduia să găsească o cale de acces în şervetele aeroportului. Reţeaua terminalului era echipată cu firewall şi spargerea acestor bariere se dovedea mai dificilă decât se aşteptase. Explorând motoarele de căutare, dădu peste nişte fotografii postate de turişti. Le studie cu atenţie până observă un amănunt care îi aduse o rază de speranţă. însă avea nevoie de întăriri ca să-şi pună în aplicare ideea; succesul se baza pe o muncă metodică, iar la asa ceva Mateo era cel mai priceput. Ekaterina se plimbă încolo şi-ncoace prin cameră, cu telefonul în mână, dar până la urmă admise că circumstanţele îi impuneau să se comporte ca un adult.

Roma şi Oslo

/

După ce citi mesajul Ekaterinei, Mateo intră pe forum.

— Ce-ai găsit? o întrebă.

— O cale de acces, în fine, aşa sper, dar nu ştiu încă unde-i cheia. îţi trimit o fotografie, o să înţelegi.

Mateo zâmbi fără să vrea când descoperi, încercuit cu roşu în planul secund al unei fotografii făcute în sala centrală a aeroportului, un robot ce curăţa pardoseala. Aparatul semăna cu un tractoraş pentru tuns gazonul, dar

funcţiona autonom, ceea ce însemna că era conectat la o reţea şi că trebuia să aibă în memorie planul terminalului. Ekaterina era un geniu.

— Ai reuşit să identifici marca?

— Avem noroc, răspunse Ekaterina, în domeniul ăsta nu-s mulţi fabricanţi. Din prospectele pe care le-am studiat, doar două aparate sunt vopsite în albastru, cred că l-am găsit pe-al nostru. Hector CX 900 este asamblat în Spania, într-o uzină pe care am localizat-o, precizează ea înainte de a-i trimite coordonatele.

— Cum sunt protejate sistemele informatice ale uzinei? întrebă Mateo.

— Mă îndoiesc că am reuşi să forţăm sistemele de securitate ale liniilor de asamblare, *idem* pentru biroul de cercetare şi dezvoltare, în orice caz, nu suficient de repede ca să-l salvăm pe Roman. în schimb, departamentul administrativ şi cel contabil ar trebui să fie mai uşor de spart. Găsirea unui punct de intrare ar fi o treabă de trei-patru ore, poate un pic mai mult, dar împreună o s-o scoatem la capăt.

Să dea o lovitură cu Ekaterina şi să petreacă împreună cu ea câteva ore, chiar şi la distanţă, era tot ce-şi dorea mai mult pe lume Mateo, însă îi venise în minte o idee care i-ar fi ajutat să-şi atingă scopul mai rapid, viaţa lui Roman depindea de asta.

— Iau legătura cu Diego, răspunse el fără tragere de inimă.

— Câtă delicateţe! Mulţumesc pentru încredere.

— Nu-i vorba despre delicateţe, ci

despre logică. Doar de aceea m-ai contactat, corect? N-are cum să-ţi fi scăpat că uzina respectivă se află la periferia Madridului.

Ecranul rămase întunecat preţ de câteva secunde. Ekaterina se uită fix la pachetul de ţigări care părea s-o sfideze, ca de fiecare dată când se confrunta cu o problemă a cărei soluţie n-o vedea, îşi aprinse o ţigară, trase lung din ea, apoi puse degetele pe tastatură.

— Dacă-ţi fac o confidenţă, juri că n-o să te foloseşti niciodată de ea împotriva mea?

— Cunoşti răspunsul, mă rog, sper că-l cunoşti.

— Nu ştiu de ce mă port aşa, n-am nimic să-ţi reproşez, în orice caz, nimic care să nu-mi fi plăcut ieri, probabil că asta face lucrurile şi mai supărătoare.

— Ieri? Adică azi nu-ţi mai place? întrebă imediat Mateo.

— Nu asta am scris.

— înţeleg. Şi ce voiai să-mi mărturiseşti?

— E urât să te ironizez, răspunse Ekaterina.

Totuşi schiţă un zâmbet.

— Dacă-ţi fac o propunere, juri să n-o întorci niciodată împotriva mea? întrebă Mateo.

— Tu spune şi vedem noi.

— Aş vrea altceva decât să-ţi citesc cuvintele pe un ecran, chiar dacă mi te imaginez întruna, seara, când mă culc, dimineaţa, când mă trezesc, când încă îţi aud glasul şi paşii răsunând în dormitor.

— Te rog, Mateo, e şi-aşa destul de dificil. Tu ai vrut ca discuţiile noastre să se rărească până la a deveni aproape

inexistente. De-a ce te joci?

— N-am vrut ca discuţiile noastre să se rărească, numai că există motive serioase pentru asta...

— Fanteziile tale legate de securitate? îl întrerupse ea. Cum vrei ca o femeie să te creadă dacă tu refuzi să-ţi asumi riscuri pentru ea? Ştii care-i cea mai mare nebunie? Să-ti fie mai frică să iubeşti decât să fii prins de hackerii care ne urmăresc. Şi de fiecare dată când simt asta, mă înfurii.

Mateo rodea capătul pixului, mâna îi tremura uşor.

— După ce se va termina totul, hai să ne întâlnim undeva, ca să lămurim situaţia. Nu la Roma, nici la Oslo şi cu atât mai puţin la Londra, într-un loc unde n-am mai fost niciodată, nici tu, nici eu.

— Pentru tine o să fie complicat, eu n-am mai fost în altă parte, în afară de aceste trei oraşe.

— Atunci să facem în asa fel încât toate astea să se termine cât mai repede posibil. îl contactez pe Diego. Pe curând!

Mateo puse capăt convorbirii. Adâncit în fotoliu, cu picioarele încrucişate sub birou, inedită la ultimele rânduri trimise de Ekaterina. îi scrisese că întâlnirea într-un oraş necunoscut ar fi ceva mai complicat pentru el, dar nu-i refuzase propunerea. Simplul fapt de a lua în considerare această ipoteză era suficient ca să-l facă fericit. Pierdut în gânduri,

mai-mai să uite că avea un mesaj urgent de trimis.

Madrid

La douăzeci de minute după primirea mesajului de la Mateo, Diego ajunse la destinaţie. Opri în parcarea societăţii Terrasol, îşi prinse casca de ghidon cu lacătul, îşi descheie bluzonul, îşi îndreptă cravata pe care şi-o pusese special pentru această ocazie şi îşi aranjă părul trecându-şi mâna prin el.

Înaintea lui se înălţa o clădire modernă, cu faţadă din lemn şi sticlă. Intră în hol.

Recepţionerul rămase surprins, vizitatorii erau destul de rari în această zonă industrială. Diego îi spuse că intenţionează să cumpere un echipament de curăţenie automatizat şi întrebă dacă poate discuta cu un agent de vânzări. Angajatul îl rugă să aştepte câteva clipe, apoi ieşi.

Diego profită de plecarea lui ca să studieze locurile. O cameră fixată pe faţadă supraveghea intrarea în uzină, holul în care aştepta el părea să fie în afara razei acesteia.

Dincolo de vitrina în care erau expuse aparate Terrasol în miniatură, se zărea zona atelierelor. Personalul, ocupat cu liniile de asamblare sau cu verificarea maşinilor, nu-i dădea nicio atentie. Ochii lui Diego sclipiră de încântare când observă un ecran dincolo de tejgheaua biroului. Ocoli biroul şi scrise ceva pe tastatura computerului, obţinând imediat

adresa IP. Nu ştia cât timp are la dispoziţie şi i-ar fi venit greu să găsească o justificare dacă ar fi fost prins asupra faptului, dar ocazia era prea frumoasă ca să nu profite; în câteva minute, putea să pătrundă în arhitectura reţelei.

Ines Cartena, recent promovată responsabil cu vânzările, traversa atelierul ca să discute cu Diego, însoţită de receptioner. Iniţial ezitase să-şi părăsească biroul, fiindcă trebuia să termine un raport, dar, potrivit spuselor colegului ei, clientul avea un aer hotărât, iar fizicul lui în sine justifica deplasarea, chiar dacă venise fără programare.

Diego obţinuse lista terminalelor conectate din uzină. îi mai rămânea să le identifice pe cele mai slab protejate. începu să regrupeze adresele. Să dea un prinţ i se părea periculos, zgomotul imprimantei ar fi putut atrage atenţia asupra lui. Tocmai fotografia cu telefonul paginile ce defilau pe ecran, când auzi un sunet în spatele lui.

Se întoarse brusc, uitându-se cu nonşalantă la vitrină. Ines purta un taior bleumarin care nu-i ascundea deloc rotunjimile. Era încântătoare, şi interesul lui Diego nu-i scăpă recepţionerului, care aproape că uită să-şi pună o întrebare firească: ce naiba căuta el de cealaltă parte a biroului?

— Admiram modelul albastru de pe raftul al doilea, corespunde perfect genului de aparat care mă interesează, zise Diego.

Sigură pe farmecul propriu, Ines, care nici ea nu era insensibilă la cel al

interlocutorului, îi explică imediat că este vorba de modelul CX 900 şi îi propuse să-l vadă în acţiune. Nu trebuia decât s-o urmeze.

Pe drum, îl chestionă în legătură cu domeniul lui de activitate. Fără să asculte vreun cuvânt din răspunsul stângaci al lui Diego, continua să ridice în slăvi calităţile produsului. Fiabilitatea lui CX 900 era legendară, iar mentenanţa, cvasiinexistentă. Terrasol vânduse sute de exemplare în toată Europa.

— Cum fac să nu strice nimic atunci când se deplasează? întrebă Diego cu maximă candoare, în sectorul nostru de activitate, spargerea obiectelor e o mare problemă.

— Sunt programate special, răspunse Ines, care dintr-odată se gândea că şi-ar putea petrece seara altfel.

— înţeleg, dar cum anume sunt programate?

— Introducem planul suprafeţelor de curăţat, incluzând în el obstacolele fixe. Pentru obstacolele mobile – oameni, de exemplu –, CX 900 e acoperit de senzori. Dacă cineva sau ceva îi apare în cale, se opreşte şi aşteaptă.

— Perfect. Dar dacă amenajarea incintei se schimbă, trebuie să vă aducem înapoi maşina?

întrebarea păru s-o amuze pe Ines. Clienţii puteau să intervină asupra aparatului, învăţându-l noua configuraţie a incintei, sau să trimită planurile care erau încărcate de la distanţă, îi explică ea pe un ton liniştit şi liniştitor. CX 900 era conectat în permanenţă la reţeaua Wi-Fi în fiecare seară trimitea un

autodiagnostic. Nimic nu era mai util pentru a evita defecţiunile decât o mentenanţă preventivă, conchise ea.

Diego avea mai multe informaţii decât îi trebuiau ca să pătrundă în reţeaua informatică a aeroportului din Atena. Se declară întru totul convins, pentru a scurta demonstraţia, în timp ce Hector făcea slalom printre jaloane, dovedindu-şi agilitatea remarcabilă. Ines aproape că îl târî pe Diego în birou şi îi dădu o broşură, o listă de preţuri şi cartea ei de vizită. Luat pe nepregătite, Diego mâzgăli în grabă o adresă de e-mail falsă, îi mulţumi pentru timpul acordat şi îi promise că o să-i dea un semn în zilele următoare. Ea îl conduse până la uşă, lăsându-i de înţeles că ar veni ea la el, dacă prefera aşa.

Pe drum, Diego îşi spuse că nu puteai să duci o viaţă dublă fără anumite sacrificii.

Ajuns în biroul lui, Diego avu nevoie de cincisprezece minute ca să pătrundă în sistemul informatic de la Terrasol. După încă cincisprezece minute, descărcă diagnosticele trimise în fiecare seară de toate aparatele CX 900 aflate în funcţiune. Apoi identifică cele nouă aparate care emiteau cu adrese IP greceşti.

Diego găsise un mod de a intra în şervetele aeroportului. Hector avea să fie calul lor troian.

îl anunţă imediat pe Mateo.

— Impresionant! Trimite totul la Oslo şi...

— Şi ce? întrebă Diego, perplex.

— Nimic, spune-i Ekaterinei că pur şi

simplu n-ai reuşit să iei legătura cu mine.
— De ce să mint?
— Ca să-mi faci un serviciu şi pentru că această lovitură îi aparţine ei.

*

Kyiv

De câteva ore, Malik lucra simultan pe trei console. Nu era în competiţie cu fratele său, nici cu alţi membri ai Grupului 9, dar să găsească el primul elementele necesare pentru salvarea lui Roman era cel mai bun mijloc de a se sustrage presiunii generate de situaţie. Bătu din palme brusc, în semn de victorie.
— Iată dovada! strigă el.
Sceptic, Vital îşi împinse înapoi scaunul şi ocoli masa ca să se apropie de fratele său geamăn.
— Uite, îi explică Malik afişând o fotografie postată de un pasager al zborului Ryanair 4978. Se vede clar că tipul ăsta se ridică.
Malik arătă spre o altă fotografie de pe ecranul alăturat.
— Şi aici se ia de stewardesă. Iar dincolo, un al doilea tip îi spune ceva la ureche, nu încape îndoială.
— Aşa, şi? întrebă Vital, impasibil.
— Mă rog, se vede bine că sunt complici, miroase a înscenare.
— Doi ţipi intră în panică atunci când avionul face cale-ntoarsă. Să ştii că e o dovadă absolut convingătoare că Lucin a plănuit deturnarea avionului, îi trânti Vital.

— Te înşeli şi o să ti-o dovedesc. Datele zborului pe care Diego ni le-a trimis atestă că avionul s-a întors din drum la şase minute după ora ce apare în aceste fişiere foto. Deci zdrahonii ăştia doi s-au enervat înaintea manevrei de întoarcere.

— Priveşte aici, zise laconic Vital.

Malik îsi ascultă fratele, cu un aer contrariat.

— în fotografiile astea, făcute de un pasager care se afla în partea din faţă a aparatului, se văd clar mutrele celor doi indivizi ai tăi. Dacă reuşim să-i identificăm şi reiese că sunt ruşi, avem o pistă serioasă, dar nu o dovadă, nu încă. Pentru început, ne-ar trebui lista pasagerilor şi mă îndoiesc că ne-ar da-o compania aeriană. Avem încă mult de lucru şi foarte puţin timp la dispoziţie.

Se lăsă tăcerea. Malik se întoarse la locul lui. Era 21:30.

Minsk, Belarus

Cu câteva ore înainte, la bordul cursei Ryanair care-şi începea coborârea spre Minsk, Roman îi vorbise despre situaţia sa unei stewardese. Ca să-şi dovedească buna-credinţă, îi arătase paşaportul, explicându-i că era un opozant al regimului belarus şi cauza aterizării forţate. Imediat după oprirea avionului, avea să fie arestat şi probabil ucis până în zori.

Degeaba o implorase Sofia, stewardesa nu putea face nimic. I-ar fi plăcut să-i ajute, dar nu exista nicio soluţie ca să-i ascundă, niciun loc care

să nu fie descoperit mai devreme sau mai târziu de poliţiştii antrenaţi să verifice un avion. Şi oricum, regulamentul îi interzicea să lase pasageri singuri la bord. Era prea periculos. în plus, toată situaţia era foarte confuză... Cu un aer sincer dezolat, îi rugă pe Roman şi pe Sofia să-şi pună centura, promiţându-le că o să-l informeze pe comandant. Doar el putea să intervină pe lângă autorităţi, înţelegător, Roman îi ceruse un ultim serviciu. Să le transmită un mesaj părinţilor lui atunci când ea avea să ajungă la Vilnius. Stewardesa acceptase, poate ca să-şi împace conştiinţa. Roman scrisese în grabă câteva rânduri pe o hârtie, adăugase o adresă şi i-o dăduse.

La scurt timp după aterizare, avionul fusese oprit pe o bretea de degajare. Forţele de poliţie aduseseră o pasarelă mobilă şi pătrunseseră înăuntru. Echipajul primise ordin să înceapă evacuarea imediată pe uşa din faţă.

Jos, pasagerii fuseseră aliniaţi şi agenţii de securitate, cu cagule, studiaseră atent fiecare paşaport.

Un escadron de oameni înarmaţi îi reţinuseră pe Roman şi pe Sofia şi îi urcaseră într-o furgonetă.

La 21:30, încătuşaţi, intrară amândoi într-o sală de interogatoriu din închisoarea Okrestina.

La 21:40, un emisar al guvernului pătrunse în încăpere. Purta un costum de culoare închisă şi o pălărie pe care o puse delicat pe colţul mesei de metal. îşi potrivi ochelarii cu rame aurii şi se

apropie de Roman. Rânjind înfricoşător, îi ceru politicos să-şi declare identitatea.

Roman, aşezat pe un taburet, cu mâinile legate la spate, îi răspunse la fel de politicos.

Bărbatul încuviinţă din cap şi îşi scoase sacoul, pe care îl aranjă pe spătarul scaunului, apoi se întoarse. îl privi feroce pe Roman şi începu să-l interogheze.

— Recunoaşteţi că sunteti terorist şi sunteti
dispus să semnaţi o mărturisire?

— Nu, răspunse calm Roman.

Primele lovituri se abătură asupra frunţii, a obrajilor, a claviculelor.

— Recunoaşteţi că sunteti terorist şi sunteti
dispus să semnaţi o mărturisire? repetă emisarul guvernului pe acelaşi ton.

Roman scuipă sânge şi dădu din cap că nu. Loviturile reîncepură.

în caz că nu mărturisea, prizonierul avea să sucombe torturii în trei ore, poate ceva mai puţin, ţinând cont de statura lui, estimă emisarul guvernului care ţinea statistici.

10.

Seara, Vilnius

Un profund sentiment de singurătate puse stăpânire pe Janice în clipa când intră în camera de hotel, o încăpere strâmtă, cu mochetă gri şi pereţi albi, având o tencuială decorativă datând din anii 1970. în capăt, patul de o singură persoană aproape că atingea peretele, pe care un mic ecran de televizor era suspendat deasupra unei console din PAL melaminat. Singura perspectivă era oraşul, învăluit în noaptea ce se decupa în fereastră.

Janice nu aprinse lumina, îşi lăsă geanta pe o banchetă din lemn, se trânti pe pat şi se întinse pe cuvertura prăfuită, oftând adânc. Apoi se ridică în capul oaselor şi observă singurul lucru primitor din încăpere, un mic frigider pe post de minibar. Scoase o sticluţă de vodcă, îi deşurubă capacul şi dădu băutura pe gât.

A doua zi trebuia să urmeze cu strictete instrucţiunile lui Collins şi, în timp ce se uita la a doua sticluţă, se întrebă dacă este entuziasmată sau speriată de ceea ce o aştepta. Ca să ajungă la subsol, avea nevoie să găsească un mijloc de a pune în mişcare liftul. Janice bătu în palmă cu cartela magnetică de la uşa camerei. Scamatoria consta în reprogramarea cartelei, dar pentru asta trebuia mai întâi să spargă codul de acces al calculatorului de la recepţie. Janice

mersese cam prea departe atunci când îl liniştise pe Collins în privinţa acestei etape cruciale a planului. Scotoci în buzunarele mantoului, căutându-şi telefonul, şi

îl suna pe Vital.

— Te deranjez?

— Niciodată. Cu ce pot să te ajut?

Janice îl lămuri ce aştepta de la el. Vital nu comentă, deşi îl punea pe gânduri faptul că Janice apelează la serviciile lui într-o situaţie ce nu prezenta dificultăţi majore pentru cineva cu priceperea ei.

— Ai laptopul la tine, nu? întrebă el. Hotelul este modern sau renovat recent?

— Mai degrabă contrariul.

— Cu atât mai bine. Ar trebui să existe o priză Ethernet, probabil în spatele televizorului, în care intră decodorul. Mi-e şi jenă să-ţi spun, dar e suficient să te conectezi la ea.

Janice îşi deschise telefonul mobil, scoase cablul din decodor şi conectă laptopul.

— Trebuie să preiau controlul laptopului tău?

— Dacă tot am ajuns aici, de ce nu?

— S-ar zice că nu prea eşti în apele tale, replică Vital. O să vorbim despre asta mai târziu. Acum, la treabă!

Janice îi deschise o cale de acces la distanţă, rămânând în fata ecranului ca să urmărească intervenţia lui Vital. Deja se infiltrase în sistemul informatic al hotelului şi studia arhitectura reţelei.

Vital reperă diferitele tipuri de terminale, în special pe cele care corespundeau cititoarelor de cartele magnetice. I se părea plictisitor să-l

izoleze pe cel al liftului de serviciu; avea o idee mai bună ca s-o ajute pe Janice.

— Ai nişte căşti wireless? întrebă el.

— Da.

— Care e numărul camerei tale?

— 702. Dacă o putem numi cameră, oftă Janice.

— După planul pe care-l am sub ochi, recunosc că nu-i prea mare, sper că măcar are vedere frumoasă. Bun, lasă-mă câteva minute.

De la micul-dejun, Janice nu mai mâncase nimic, iar vodca începea să-şi facă efectul. Lovită de o migrenă, se întinse şi puse capul pe pernă.

— Ai aflat, nu-i aşa? întrebă Vital, fără să se întrerupă din acţiune.

— Am văzut ştirile pe telefon.

— I-au arestat pe Roman şi pe Sofia.

— Ştiu.

— Atunci, ce naiba cauţi la Vilnius?

— Habar n-am, Vital. Cred că pur şi simplu n-am avut curaj să renunţ, nu după ziua pe care-am trăit-o. Un eşec e peste puterile mele, atâtea câte mi-au rămas.

— Ai procedat bine. Cunoşti dictonul, câtă vreme există viată, există...

— Urăsc dictoanele, îl întrerupse Janice.

— ...speranţă, iar echipa se străduieşte să-l salveze pe Roman, cred că putem s-o scoatem la capăt.

— Cum?

— Ar fi prea mult de povestit, discutăm mâine, dacă reuşim, şi o să hotărâm împreună cum ne continuăm misiunea. Gata, aproape am terminat, eşti îmbrăcată?

— Poftim?

— Dacă o să cobori în halat, planul meu

pică. Pune-ţi căştile, ia-ţi lucrurile, du-te la recepţie şi plânge-te că uşa camerei nu se deschide cu cartela magnetică pe care ţi-au dat-o. Eu rămân conectat. Când recepţionerul o să reprogrameze cartela, fă în aşa fel încât să mă anunţi. Haide, grăbeşte-te, timpul ne presează!

Janice îşi luă geanta, coborî în hol şi urmă cu stricteţe instrucţiunile lui Vital. Recepţionerul din tura de noapte îşi ceru scuze, explicându-i că aceste cartele magnetice vechi nu erau deloc fiabile, doar ce le apropiai de telefonul mobil, că se şi demagnetizau. Luă o cartelă nouă, tastă ceva
la calculatorul lui şi introduse cartela într-
un /
cititor.

— Acum, şopti Janice.

— Acum ce? întreba recepţioneruL

— Acum o să pot în sfârşit să dorm, îndrugă Janice.

— Noapte bună! îi ură bărbatul.

Janice luă cartela şi se îndreptă spre lift; auzea respiraţia lui Vital în căşti.

— A mers.

— Să fiu sincer, te-ai fi descurcat şi singură, dar mi se pare că eşti întoarsă pe dos. întâi fratele meu, apoi tu, în mod cert, nu-i seara mea norocoasă... însă nu-i nici momentul să fim prost dispuşi, dacă vrem să-l salvăm pe Roman.

— Am înţeles. Şi spre ştiinţa ta, cunosc dictonul, bodogăni Janice, ajungând pe palierul camerei sale.

— De fapt, cartela ta a avansat în grad, chiar foarte mult. Acum e şperaclu. Dacă nu-ţi place camera, eşti liberă să alegi alta, oricare, poţi să te duci şi la

apartamentele de la etajul zece, dacă ai chef. Bate totuşi la usă înainte să intri.
— Şi ca să ajung la subsol?
— Trebuie să-ti dau definiţia cuvântului „şperaclu”?
— Mulţumesc, Vital.
— Pentru puţin. Culcă-te, ziua de mâine va fi lungă şi decisivă, sper să-ţi trimit mai târziu veşti ceva mai bune, pe care să le citeşti la trezire. Noroc, *dubiska* mea!

Legătura se întrerupse. Janice reconectă televizorul, apoi se întinse în pat. Adormi curând.

*

Seara, Oslo şi Londra

Datorită lui Hector, Ekaterina reuşi să pătrundă în reţeaua aeroportului din Atena. Recuperă secvenţele filmate începând din clipa în care Roman şi Sofia puseseră piciorul pe trotuarul terminalului şi până ce se îmbarcaseră. Roman îi reperase pe cei doi bărbaţi care îi pândeau. Studiind înregistrările imagine cu imagine, Ekaterina descoperi şi alte fapte tulburătoare pe care Roman nu avusese cum să le vadă. Cei doi spioni nu erau singurii care urmăreau cuplul. O cameră de supraveghere îi surprinsese întâlnindu- se cu doi ţipi şi schimbând câteva cuvinte cu aceştia. Tipii respectivi se aşezaseră apoi la coada pentru controlul poliţiei. Comparaţia cu fotografiile luate în avion, pe care i le trimisese Vital, ducea la o concluzie fără echivoc: erau aceiaşi indivizi aflaţi la originea scandalului de la bordul aparatului. începea să se contureze desfăşurarea faptelor. în ochii Ekaterinei,

cei patru bărbaţi formau o echipă, fiind foarte probabil agenţi ai KGB-ului belarus. Ekaterina reveni asupra primilor doi spioni pe când aceştia părăseau aeroportul. Le pierdu urma o clipă, dar îi regăsi în raza de acţiune a unei camere care filma parcarea exterioară. Amândoi urcau într-un Ford Fiesta bleumarin.

Cordelia mări imaginea, observă numărul de înmatriculare şi se concentră asupra unui detaliu care îi atrăsese atenţia: un autocolant lipit pe geamul din spate al automobilului, pe care figura logoul unei firme de închiriere de maşini. îi trimise imediat informaţia lui Diego, ca să afle cine închinase Fordul.

Iar Hector le mai făcu un serviciu. La 22:15, robotul se opri lângă un perete ca să-şi încarce bateriile. Din caroserie ieşi o tijă care se conectă la o priză de curent specială. CX 900 intră în *sleep mode,* oprindu-şi senzorii şi punându-şi sistemele de apărare în repaus. Exista întotdeauna riscul ca o intruziune să trezească barierele de securitate ale reţelei informatice, însă Ekaterina decise să-şi încerce norocul în timp ce maşina era vulnerabilă.

Tasta cu dexteritate, iar liniile de cod defilau pe ecran. După ce trimise o ultimă comandă spre serverul central, strânse pumnul în semn de victorie când se deschise o cale de acces în sistem.

Ekaterina petrecu încă o oră trecând de firewall după firewall, avansând cu paşi mici ca să nu fie reperată.

De la Londra, Cordelia, specialistă în materie, îi supraveghea progresul, ghidând-o, sugerându-i metode ca să evite

software-urile antiintruziune. Unindu-şi priceperea şi inteligenţa, cele două femei ajunseră în final la lista de pasageri a zborului Ryanair.

Pe listă apăreau informaţii ascunse în codurile QR ale permiselor de îmbarcare: numărul paşaportului, numele, prenumele, data naşterii şi naţionalitatea pasagerilor. Şase dintre ei erau belaruşi, patru femei şi doi bărbaţi, aceştia din urmă aşezaţi pe locurile 10B şi IOC. Adică exact pe rândul unde cei doi indivizi care-i filaseră pe Roman şi pe Sofia făcuseră gălăgie cu şase minute înainte ca Boeingul să fie deturnat spre Minsk.

*

Seara, Londra

Cordelia se uita la înregistrările camerelor de supraveghere din centrul de conferinţe, studiind primele momente ale unei operaţiuni ce dusese la arestarea lui Roman şi a Sofiei. Cei doi bărbaţi care urmăriseră cuplul după conferinţă se urcaseră într- o berlină neagră, oprită lângă trotuar. Cordelia mări plăcuţa cu numărul de înmatriculare: aparţinea corpului diplomatic. Şi-ar fi pariat toată averea în criptomonede că maşina aparţinea ambasadei Belarusului la Atena.

*

Seara, Madrid

Diego folosi toate motoarele de căutare ca să identifice firma care închiria maşini şi îi găsi adresa la periferia Atenei. Era o agenţie locală cu o mică flotă de

autovehicule. Ca să obţină ce voia, Diego trebuia să intre în software-ul de rezervări care, ţinând cont de mărimea firmei, prezenta puţine riscuri să fi fost externalizate. Mai mult chiar, sistemul de operare al calculatorului pe care Diego îl sonda se dovedi a fi vechi de când lumea. Windows XP nu mai fusese actualizat de mult, breşele sale reprezentau bucuria oricărui hacker. Şi cireaşa de pe tort, birourile agenţiei se închideau la 20:00. în cel mai bun caz, proprietarii aveau să descopere a doua zi dimineaţă că sistemul lor informatic a căzut şi poate în felul acesta aveau să se hotărască să securizeze datele clienţilor. Diego căută prin contractele de închiriere şi se opri la cel al Fordului Fiesta. Oamenii lui Lucin nu consideraseră necesar să-şi acopere urmele, nici nu le trecuse prin minte că o echipă de hackeri s-ar putea strădui să-i identifice. Şoferul prezentase un cârd de credit grecesc şi un permis de conducere belarus. Fordul fusese închiriat de ambasada Belarusului.

La 23:00, membrii Grupului 9 se reuniră pe forum.

Deţineau dovezi că şase oameni filaseră cuplul de disidenţi. Doi plecaseră într-o maşină aparţinând corpului diplomatic belarus, alţi doi închiriaseră un vehicul cu un cârd de credit aparţinând unei societăţi-fantomă, iar ultimii urcaseră în cursa Ryanair şi pretinseseră că e o bombă la bord, deşi nu aveau cum să dispună de o asemenea informaţie. Toţi erau belarusi.

Ekaterina folosi un software de montaj ca să reconstituie cronologia operaţiunii,

oferind dovezile flagrante ale unei lovituri construite cap- coadă de KGB. Lui Lucin i-ar fi extrem de greu să se apere.

— Cu condiţia ca dovezile noastre să ajungă la cunoştinţa opiniei publice înainte să fie prea târziu pentru Roman, sublinie Ekaterina.

ii*

— V-am întrebat dacă sunteţi dispusă să ne ajutaţi. Mai e valabil răspunsul?

— *Aţi vorbit despre siguranţa lui Janice. Acum îmi spuneţi că doarme într-un hotel din Vilnius. Nu mi se pare că o pândeşte vreun pericol.*

— Deocamdată nu, însă pericolul nu va întârzia să apară, mai ales dacă Roman nu supravieţuieşte tratamentelor dure la care e suspus în acest moment. Aveţi posibilitatea să publicaţi montajul nostru pe site-ul ziarului dumneavoastră?

— *Acum, imediat?*

— Roman n-o să aştepte zorii.

— *Atunci, de ce nu-l difuzaţi pe net fără să mai aşteptaţi?*

— Pentru că ştirile false au luat locul informaţiilor adevărate. Dacă dezvăluirile nu sunt garantate de un organ de presă credibil, confraţii dumneavoastră vor trebui să piardă timp ca să le verifice autenticitatea înainte de a le prelua. Trollii aflati în serviciul lui Lucin o să contraatace chiar înainte ca imaginile să devină virale. Vor recurge la orice mijloace pentru ca publicul să se îndoiască de veridicitatea dovezilor şi să considere în final că e doar o manipulare. Vă implor... Soarta Sofiei şi a lui Roman e în mâinile noastre, cu fiecare minut care

trece sunt amândoi mai aproape de moarte.

— *Am nevoie de un minimum de timp pentru a scrie un text în care să explic situaţia, mizele şi să justific conţinutul imaginilor ale căror origine şi sursă nu voi putea să le divulg.*

— Am pregătit totul deja. Vă asigur, nu se punea problema să scriu în numele dumneavoastră, nu-i un articol, ci o simplă punere în context, cum şi voiati, nu? O scurtă evocare a evenimentelor şi explicaţii la fel de scurte privind scopul şi natura montajului. Este esenţial ca oamenii care-l văd să înţeleagă rapid despre ce este vorba. Sunaţi-vă colegii din toată Europa, treziţi-i din somn, convingeţi-i să preia dovezile noastre fără întârziere. Din curtoazie, vă cer din nou permisiunea de a publica aceste dovezi în numele dumneavoastră.

— *Să deduc de aici că aţi obţinut deja acces la căsuţa mea de e-mail şi că puteţi posta orice aveţi chef?*

— După ce v-am dat dosarul Andora, mă aşteptam să-mi arătaţi mai multă încredere. N-am publicat nimic şi nu voi face niciodată aşa ceva fără consimţământul dumneavoastră, chiar de-ar fi ca Roman să moară.

— *De acord, puteţi conta pe mine. Sun pe linia de urgenţe la mine la redacţie ca să obţin undă verde de la ei, apoi o să iau legătura cu colegii mei. în mai puţin de treizeci de minute, montajul va fi preluat masiv, inclusiv la primele jurnale televizate ale zilei. Să sperăm că nu v-aţi înşelat şi că asta va tempera planurile lui Lucin.*

— Cert e că şeful lui de cabinet o să-l trezească în curând şi pe el. Acum se uită la montajul nostru. După ce discutaţi cu confraţii dumneavoastră, vă sfătuiesc să vă odihniţi. Avem încă mult de lucru mâine. Mulţumesc.

Sala de videoconferinţă.

Conexiune întreruptă.

★★★

23:45, închisoarea Okrestina, Minsk

Şuierul aerului precedă lovitura de baston care se abătu din nou asupra lui. De data asta, în rinichi. Spatele, pântecul, coapsele erau pline de echimoze, pantalonii, murdari de sânge. Roman urlă şi tresări înainte ca trupul să i se prăbuşească greoi.

în colţul camerei, Sofia, cu mâinile legate de spătarul unui scaun, scoase un zbieret de animal sălbatic. Lacrimi amare i se strângeau în colţul pleoapelor umflate, ce lăsau să se întrevadă ochii roşii de furie, de turbare şi de neputinţă.

Roman ridică încet mâna în semn de capitulare.

— Aţi fi putut să evitaţi multe suferinţe inutile, oftă emisarul.

îşi şterse ochelarii cu o batistă de mătase, apoi îi puse la loc pe nas. Zâmbind, îşi îmbrăcă sacoul şi, în timp ce-şi scutura umerii de praf, se apropie de masă şi împinse o foaie de hârtie dactilografiată spre Roman.

— Ei bine, aţi văzut? zise pe un ton amabil. Nu era foarte complicat. Nu mai trebuie decât să semnaţi.

— Juraţi s-o cruţaţi pe Sofia? Ea n-are

niciun amestec, murmură Roman.

— Mă rog, drept cine ne iei, tinere? Domnişoara e cetăţean străin şi aici suntem într-un stat de drept. Bun, hai să terminăm, e târziu şi avem amândoi nevoie de odihnă. Mâine, după o toaletă riguroasă, o să vă recunoaşteţi crimele în faţa camerei de filmat. Am depus mari eforturi să nu vă ating faţa şi sunt fericit că n-a fost în zadar, adăugă emisarul, scoţând un pix din buzunar.

La miezul nopţii, Roman semnează declaraţia, fără să i se permită s-o citească mai întâi. Emisarul îl aplaudă şi cheamă doi gardieni.

Gata pentru astă-seară. Gardienii îl ridică pe Roman de subsuori şi îl duc într-o celulă a / închisorii Okrestina. La rândul ei, Sofia e dusă într-o aripă a clădirii rezervată femeilor.

Marţi, 11:58, hotel Hilton, Vilnius

Janice urmă întocmai planul lui Collins. îmbrăcase ţinuta pe care nişte mâini necunoscute o atârnaseră pe umeraş în şifonierul din camera ei. O rochie neagră, dreaptă şi sobră, peste care îşi pusese un şorţ alb şi o vestă scurtă de uniformă, îşi strecurase în buzunare telefonul, un pachet de ţigări şi paşaportul, de care nu se despărţea niciodată când călătorea, şi se încăltase cu o pereche de balerini negri. Apoi trăsese adânc aer în piept şi se lansase în prima etapă a unei aventuri de al cărei final nu mai era deloc sigură.

Cartela magnetică falsificată de Vital păcălise sistemul de securitate al liftului de serviciu. Acum, ajunsă la subsol, Janice străbătea culoarul lung ce ducea spre zona de livrări. Se întâlni cu un angajat care o salută. Aşa cum o sfătuise Collins, Janice îi răspunse cu o mişcare din cap şi un zâmbet discret şi îsi văzu de drum.

r r

Furgoneta spălătoriei nu sosise încă. Janice simţi instinctiv prezenţa unei camere de supraveghere deasupra ei şi, din experienţă, se abţinu să verifice de teamă să nu-şi expună faţa. Ezită să-şi aprindă o ţigară; nu exista niciun afiş care să-i interzică asta, însă renunţă ca să nu-şi asume vreun risc.

Nu pentru prima dată în cariera ei de

jurnalistă, Janice constată cât de relativ e timpul. Cele cinci minute care se scurseră i se părură o eternitate.

în sfârsit, auzi huruitul unui motor. O camionetă parca perpendicular pe peron; numărul de înmatriculare corespundea cu cel pe care-l memorase ea. Şoferul coborî fără să-i dea atentie, deschise hayonul, scoase un cărucior cu rufe curate şi intră în hotel lăsând uşile din spate ale camionetei deschise. Janice se furişă înăuntru şi aşteptă. Câteva clipe mai târziu, trebui să se ghemuiască în fundul camionetei pentru a face loc unui alt cărucior, de data aceasta plin cu rufe murdare.

Maşina părăsi parcarea. Janice, care stătea chiar pe podea, era aruncată încoace şi-ncolo la fiecare viraj şi, bodogănind, se străduia să se agate la timp de ceva. însă gândul că Efron ar vedea-o efectuând tot mai multe asemenea acrobaţii îi smulse până la urmă un zâmbet.

Peste cincisprezece minute, vehiculul se opri şi Janice auzi un ciocănit în peretele care o despărţea de cabină. Deschise portiera laterală cu precauţie şi ieşi.

Un băiat ce nu părea să aibă mai mult de zece ani stătea la pândă în faţa unei cafenele. îi făcu semn lui Janice să intre în local.

Sala era aproape goală, doar câţiva clienţi mâncau la bar, cocoţaţi pe taburete. Sviatlania, care o aştepta într-un separeu din fundul sălii, se ridică s-o întâmpine.

— îmi pare foarte rău că aţi bătut atâta drum degeaba. Speranţele noastre s-au risipit. Roman a fost arestat aseară. L-au dus la Okrestina, închisoarea unde e tinut şi soţul meu.

— Am aflat şi credeţi-mă că mie-mi pare şi mai rău.

— Atunci, de ce-aţi venit până aici?

— Ca să-mi respect angajamentele. I-am promis că mă duc la Minsk şi transmit informaţiile prietenilor voştri.

— Dar el nu mai poate să vi le dea, nu mai aveţi ce face la Minsk.

— Aţi primit veşti de la el?

— Nu direct. Nu-mi fac iluzii despre soarta lui. Tatăl său m-a sunat azi-dimineată. L-a căutat o stewardesă care se afla la bordul avionului. Voia să-i transmită un mesaj.

— Ce zicea mesajul?

— Nu ştiu, nu am încredere în telefon. însă tatăl lui Roman n-a înţeles de ce mesajul era adresat soţiei lui. Mama lui Roman a murit demult.

Janice se uită piezişe la Sviatlania.

— Şi v-a povestit toate astea la un telefon probabil ascultat?

— Nu m-am născut ieri... I-am răspuns că Roman trebuie să se fi gândit la maică-sa atunci când a fost arestat şi am închis.

— Unde locuieşte omul ăsta?

— La Vilnius, nu foarte departe de-aici.

Chelneriţa le aduse cafea şi puse un meniu pe masă, în faţa lor. Janice, pierdută în gânduri, abia dacă-l observă.

— Prin urmare, e în pericol, afirmă ea. Trebuie neapărat să aflu ce i-a scris

Roman. Am putea să ne întâlnim cu el?

Sviatlania dădu din cap că da. Scoase din geantă nişte chei pe care i le întinse lui Janice.

— Luati maşina mea. O să vă scriu adresa, nu-i departe.

— El nu mă cunoaşte, de ce-ar avea încredere în mine? Şi nu vreau să-l sunaţi ca să-l preveniţi. Conduceţi-mă la el, o rugă Janice.

— Nu-i o idee bună. Dacă presupuneţi că un simplu apel telefonic i-a pus viaţa în pericol, o vizită n-ar face decât să-i agraveze situaţia.

— Sunteti urmărită?

— Dacă n-aş crede asta, vă imaginaţi că am mai fi luat atâtea măsuri de precauţie pentru a organiza întâlnirea noastră? în momentul de fată, o femeie care seamănă cu mine e în apartamentul meu, ca să-i fie văzută silueta pe fereastră. La început, vedeam agenţi KGB peste tot, pe drumul spre şcoală, când mă duceam la cumpărături sau când mergeam cu copiii în parc. Lucin şi-a trimis lacheii să mă sperie şi să-mi aducă aminte că trebuie să tac. Am tăcut, n-am mai zis nimic de când sunt aici. Astăzi, îi zăresc mai rar. însă teama nu-i mai puţin prezentă. Nu pentru mine mă tem, ci pentru Nicolai. Dacă nu respect calea stabilită de ei, el ar suporta consecinţele. îmi doresc doar ca soţul meu să fie liber şi copiii mei să-şi poată revedea tatăl.

Tânăra femeie îsi ascunse fata în mâini. Plângea cu hohote.

— Pentru asta mă aflu aici, răspunse

Janice cu glas scăzut.

— Da, însă asta era valabil înainte să fie arestat Roman.

Janice se mută lângă Sviatlania ca s-o cuprindă în braţe, consolând-o într-o tăcere complice. Sviatlania luă un şerveţel de hârtie şi-şi sterse lacrimile.

— îmi cer scuze. Vizita dumneavoastră... ceea ce li s-a întâmplat lui Roman şi Sofiei... nu mai ştiu ce-i cu mine...

— Vă simţiţi în stare să mă duceţi la tatăl lui Roman? Trebuie să existe o posibilitate de a ne întâlni cu el într-un loc discret, nu?

— Presupun că da. Oricum, nu am de ales, trebuie să vă ajut. Aveţi un telefon mobil?

Janice îşi deblocă telefonul şi i-l întinse. Sviatlania formă un număr, schimbă câteva cuvinte în belarusă cu persoana care-i răspunse, apoi îi înapoie telefonul lui Janice.

— Ne întâlnim cu el într-o biserică unde mă duc adesea să mă rog, e cel mai prudent aşa. Să mergem!

Cele două femei se ridicară. Chelnerita deschise uşa dinspre bucătărie şi, cu o mişcare din cap, le asigură că drumul e liber.

— Bucătăria dă într-o străduţă din spatele localului, explică Sviatlania. Imediat ce ajungem afară, urcaţi în maşină şi întindeţi-vă pe banchetă.

Janice se săturase să călătorească în poziţii incomode, dar trebuia să se supună ordinelor. Maşina demară. Chiar dacă se uita mereu în oglinda retrovizoare, Sviatlania conducea mult

mai lin decât şoferul camionetei. Zece minute mai târziu, opri în faţa unei clădiri în stil neobizantin.

— Pot să mă ridic acum?

Sviatlania scrută împrejurimile. Strada era pustie, nu se vedea nicio maşină. Clopotniţa de la Sfântul Nicolae se înălţa spre cerul azuriu, iar faţada era scăldată în lumina unui soare hibernal strălucitor.

Cele două femei urcară treptele şi pătrunseră în biserica ortodoxă, apoi înaintară tăcute până în mijlocul naosului. Din penumbră se auzi o tuse uşoară. Un bărbat ce stătea singur pe o bancă le invită să se aşeze lângă el. Janice se prezentă. El îi strânse mâna şi începu conversaţia în şoaptă, într- o engleză ireproşabilă.

— Ce-a scris Roman n-are niciun sens.

— Pot să văd scrisoarea? întrebă Janice.

— Da, pentru asta sunteţi aici, răspunse bărbatul, scoţând o hârtie din buzunarul hainei.

Dragii mei părinţi,

N-o să pot veni la voi aşa cum speram şi teamă mi-e că o să mă întorc abia peste mult timp. Vă rog să-mi faceţi un serviciu. îl ştiţi pe bătrânul meu prieten Jammi. Mamă, tu mă lăsai adesea la el, după-amiaza devreme, claxonai aria ta preferată pentru ca el să ne deschidă poarta turnului. înainte să plec, i-am lăsat în grijă câinele meu, trebuie să-l luaţi de acolo. Jammi nu poate să-l păstreze la nesfârşit. Flopy o să vă ţină de urât până la întoarcerea mea. l-am promis lui /animi să-i plătesc

pentru mâncare. Am stabilit că şederea va costa 540 ruble, nici una în plus. Daţi-i această sumă şi ocupaţi-vă de Flopy în locul meu, ştiţi bine cât tin la el.

O să vă trimit veşti îndată ce voi putea.

Nu vă îngrijoraţi.

Vă iubesc,

Roman

— Mama lui Roman a murit acum cinci ani, iar fiul meu n-a avut niciodată câine. Ce să zic? Habar n-am ce înseamnă asta! Poate i-a dat biletul stewardesei ca să mă anunţe că e în viată, dacă nu cumva l-au drogat şi el a scris aberaţii.

— E scrisul lui?

— Da, fără îndoială.

— Nu cred că l-au drogat în cursul zborului, stewardesa ar fi observat şi v-ar fi spus. V-a povestit ceva despre circumstanţele în care Roman i-a dat biletul?

Ochii tatălui lui Roman se umplură de lacrimi. Şi le şterse cu dosul palmei.

— Din ce mi-a zis ea, imediat ce avionul a fost deturnat, Roman a chemat-o şi i-a mărturisit în ce situaţie se află el şi Sofia. I-a explicat ce-i aşteaptă după aterizarea la Minsk. Roman a implorat-o să-i ajute... Stewardesa mi-a jurat că nu putea face nimic. Atunci Roman i-a cerut să-mi înmâneze biletul cât mai curând. Avionul a revenit la Vilnius în timpul nopţii. Probabil că fata n-a prea dormit ca să-şi tină cuvântul, a sunat la usa mea azi-dimineaţă, la şapte.

— Ati remarcat dacă vorbea cu accent?

— Nu, mă rog, habar n-am. Trăiesc în

Lituania doar de câţiva ani şi nu vorbesc limba suficient de
bine. De altfel, cu ea am discutat în engleză şi n-a stat mult. Părea cu adevărat zdruncinată de cele întâmplate.

— Altceva nu v-a mai povestit? întrebă Sviatlania.

— Nimic ce să nu fi auzit deja la ştiri. Agenţi KGB înarmaţi până în dinţi au luat cu asalt avionul imediat ce s-a oprit pe pistă. Le-au ordonat tuturor să coboare şi au cercetat minuţios aparatul. Povestea cu bomba trebuia să fie credibilă. Apoi i-au dus pe pasageri într-o sală din aeroport. Peste câteva ore, au permis avionului să decoleze, cu toţi călătorii la bord, mai puţin patru dintre ei.

— Fiul dumneavoastră, însoţitoarea lui şi agenţii KGB, oftă Sviatlania.

— Exact. Dar sunt convins că stewardesa a fost sinceră. în orice caz, nu avea mutră de agent KGB, oftă şi tatăl lui Roman.

— Mă îndoiesc că o asemenea mutră există, replică Janice. Şi, din păcate, nimic din ce ne-aţi povestit nu dă sens cuvintelor lui Roman. Nu cunoaşteţi niciun Jammi în anturajul lui?

— Mie numele ăsta îmi spune ceva, interveni Sviatlania.

Un licăr de entuziasm apăru pentru o clipă în ochii tatălui lui Roman.

— Staţi puţin! Jammi nu e numele unei persoane, ci al unei firme. Când Roman venea seara la mine fără să mă anunţe, aducea cina, întotdeauna aceeaşi mâncare. Pe pungile de plastic scria Jammi, sunt aproape sigur.

Janice puse imediat mâna pe telefon şi tastă „Jammi” într-o aplicaţie cartografică.

— Nu vă înşală memoria, Jammi este un fastfood. Totuşi n-am făcut mari progrese, există şapte localuri cu numele ăsta în Vilnius.

— Şi Flopy? întrebă Sviatlania.

Janice luă iar biletul şi-l reciti.

— Roman era perfect lucid când l-a scris. Din precauţie, a codat mesajul pentru eventualitatea că ar cădea în mâini nepotrivite... Dintre aceste restaurante, care era cel mai aproape de casa lui sau de locul lui de muncă?

— Cel de-aici, răspunse Sviatlania, arătând cu degetul o intersecţie de pe ecranul mobilului. Cât priveşte turnul, n-am idee, ar trebui să mergem la fata locului.

— Să presupunem că e locul corect. Ce facem pe urmă? vru să ştie tatăl lui Roman.

— Spuneţi că sunteti tatăl lui Roman şi că ati venit să luaţi câinele, sugeră Janice.

— E lipsit de orice sens, de vreme ce el n-a avut unul... Şi n-am văzut niciodată câini să umble aiurea prin fast-fooduri!

Janice repetă cu voce tare cuvintele lui Roman:

— Jammi, un câine, un turn şi 540 ruble...

— De ce ruble? se miră Sviatlania. Lituania a adoptat de mult moneda euro.

— E trecut de ora 13, probabil e momentul când persoana la care face aluzie Roman intră în tură. Trebuie să mergem acolo acum, conchise Janice.

— De acord, dar, presupunând că-l găsim pe tip, tot nu ştim ce să-i cerem, bombăni tatăl lui Roman.

— O să ne gândim la asta pe drum, hotărî Janice.

Plecară la bordul celor două maşini, fiecare dintre ele urmând un alt traseu ca să nu trezească bănuieli, în caz că Sviatlania ar fi fost filată. Janice, într-un Peugeot 208 condus de tatăl lui Roman, iar Sviatlania, în Dacia sa.

La 13:45, Peugeotul staţiona în parcarea fast- foodului. Sviatlania schimbase direcţia de mai multe ori, ocolind grupuri compacte de case pentru a se asigura că nu e urmărită. Apoi parcă la rândul ei, opri motorul, ieşi din Dacie şi urcă în Peugeot, pe bancheta din spate.

— Văd un chelner dincolo de geamuri, dar nicio potaie, comentă cu ironie tatăl lui Roman.

— Bine, am priceput că fiul dumneavoastră n- avea câine! ripostă Janice.

— Atunci de ce-am mai venit aici? se enervă bărbatul.

— Tocmai asta vrem să descoperim, interveni Sviatlania. Nu vă mai certaţi şi uitaţi-vă pe partea cealaltă a străzii: e un turn acolo. Măcar ne aflăm la locul potrivit.

— în cazul ăsta, mă duc înăuntru! reactionă prompt tatăl lui Roman.

Trânti portiera Peugeotului şi se îndepărtă, cu mâinile în buzunare. Cele două femei îl priviră intrând în restaurant, vorbind cu angajatul care ştergea mesele – conversaţia nu dură decât o clipă – şi revenind la maşină.

Se aşeză la volan şi se întoarse spre Janice, cu un zâmbet triumfător.

— Noroc că ridicolul nu ucide, altfel as fi

murit pe loc.

— Ce-a zis?

— Vinde sendvisuri, nu animale, nu cunoaşte niciun Roman... şi m-a luat drept un bătrân ţicnit.

— Nu sunteţi chiar atât de bătrân, replică Janice.

Miratã, despături scrisoarea, copie conţinutul pe mobil şi i-l trimise lui Vital în speranţa că el îi va răspunde imediat. Ceea ce Vital şi făcu, sunând-o.

— Te simţi mai bine? o întrebă prietenul ei de la Kyiv.

— Nu încă.

— Oricum, am văzut pe computerul meu că totul a mers bine dimineaţă. Ce-i cu elucubraţia pe care mi-ai trimis-o adineauri?

— Mă bazam pe cunoştinţele tale ca să mă luminez.

îl informă că se află într-o maşină, împreună cu două persoane de încredere şi că o să pună telefonul pe *speaker* ca să-l audă şi acestea. Apoi îi explică situaţia şi impasul în care ajunseseră. Lui Vital îi plăcea la nebunie să rezolve enigme, mai ales când avea public.

— Trimite-mi poziţia ta, în cheie de 5 şi 8, ştii la ce mă refer.

Janice deschise o aplicaţie de localizare care îi arătă longitudinea şi latitudinea poziţiei sale, înmulţi coordonatele est cu 5 şi pe cele nord cu 8 înainte de a i le trimite lui Vital.

în donjon, mesajul lui Roman era afişat pe un ecran, alături de o hartă tridimensională a cartierului din Vilnius

unde se găseau Janice şi complicii ei.
— Bun, spuse Vital, s-ar putea să am o primă pistă. Vedeţi imobilul care corespunde turnului menţionat de Roman?
Janice răspunse afirmativ. Vital începu să tasteze ca să trieze numeroasele indicaţii de pe harta pe care o studia.
— La parter e o frizerie pentru câini, servicii de cinci stele, după informaţiile mele.
Tatăl lui Roman se întoarse iar spre Janice.
— O să ziceţi că mă repet, dar...
— Atunci, nu vă repetaţi! îi ordonă Janice.
— întreab-o pe mama lui Roman care este aria ei preferată, continuă Vital.
— *Bolero* de Ravel, răspunse fără ezitare tatăl lui Roman.
— Ta-tatata, fredonă Vital. Nu mai trebuie decât să claxonezi în ritmul ei.
— Nu încetezi să mă uimeşti, mărturisi Janice.
— Recunosc că uneori mă uimesc şi pe mine. Când ajungi la frizerie, caută un angajat mai bătrân.
— Şi îi cer să-mi dea un câine care se numeşte Flopy? se nelinişti Janice.
Vital izbucni în râs, hohotele lui rezonând în habitaclu.
— Roman nu s-a străduit atâta pentru un cutulache.
— Asta mă chinui şi eu să-i spun! izbucni tatăl lui Roman.
— Cuvântul „floppy” nu-ţi sună cunoscut? reluă

Vital.

— Nu, admise Janice, laconic.

— Pe vremuri, în preistoria informaticii, datele erau stocate pe dischete cât miezul unei felii de pâine. Fiind flexibile, erau numite *floppy disks.* Dacă aşa ceva trebuie să recuperezi, îţi urez noroc să găseşti un cititor adecvat. Nu sunt pe toate drumurile. Ia staţi puţin, văd o mişcare.

— Cum adică, o mişcare?

— Eşti într-o maşină albastru-gri, parcată chiar în fata fast-foodului?

Janice se uită la Sviatlania, stupefiată.

— Există două camere de supraveghere, una, pe faţadă, alta, pe stâlpul din centrul parcării. E o joacă de copii să sparg codul de acces, dar nu-i momentul. Un Ford negru se apropie dinspre intrarea vestică, rulează încet, parcă ar da târcoale. Nu-mi place genul ăsta de coincidenţe.

Sviatlania se schimbă la fată. Dacă KGB-ul o bănuia că participă la vreo conspiraţie, Nicolai avea să suporte consecinţele.

— Mi-am luat toate măsurile de precauţie ca să fiu sigură că nu mă urmăreşte nimeni.

— După evenimentele de noaptea trecută, trebuie să-l fi pus sub supraveghere pe tatăl lui Roman, nu pe dumneavoastră. Probabil, au plasat un tracker sub maşina lui ca să-i controleze deplasările, afirmă Janice.

— Lăsaţi discuţiile pentru mai târziu! Au trecut de ultima travee, dar deocamdată nu vă pot vedea, interveni Vital. Janice, ieşi imediat din maşină şi ascunde-te în restaurant. Sviatlania, demarează fără să

te grăbeşti, ca şi cum totul ar fi în ordine.

— Şi mai ales nu intraţi în panică, adăugă Janice. După toate cele întâmplate, e normal ca tatăl lui Roman să dorească să vă întâlnească. Urcati-vă în maşina dumneavoastră şi duceti-vă acasă.

Janice deschise portiera şi se întoarse spre tatăl lui Roman.

— Sunaţi-o pe Sviatlania peste o oră. Spuneţi-i că v-a făcut bine să stati de vorbă cu ea, multumiti-i că v-a liniştit în privinţa lui Roman. A fost o mare consolare să aflati că Nicolai e bine tratat. O să găsesc o cale de a vă transmite un mesaj.

— Mai repede! le ordonă Vital. E o chestiune de secunde!

Janice trânti portiera şi alergă spre restaurant. Intră şi se aşează în fundul sălii, cu spatele la fereastră.

Vital stătea cu ochii pe ecran. în Dacia ei, Sviatlania se îndrepta deja spre ieşirea estică a parcării. Tatăl lui Roman, cu inima gata să-i sară din piept, făcea toate eforturile ca să-şi calmeze tremurul mâinilor. Reuşi în sfârsit să răsucească cheia în contact tocmai când Fordul negru, deplasându-se încet, îl depăşi.

Aşezată într-un separeu, Janice îşi puse căştile şi reluă convorbirea cu Vital.

— Ai avut dreptate, îi spuse el. Urmăreau Peugeotul.

— Au văzut maşina Sviatlaniei?

— Nu ştiu, e posibil. A coborât un tip din Ford, se îndreaptă spre restaurant.

Janice se gândi că purta ţinuta în care plecase de la hotel. Un agent KGB ar fi

probabil intrigat de prezenţa unei femei îmbrăcate în cameristă,
stând la o masă goală, într-un fast-food. Iar dacă i se adresa în lituaniană, ei i-ar fi fost greu să-i răspundă. Angajatul dădea cu mopul în spatele tejghelei. Janice se ridică uşor, ca să nu-i atragă atenţia, şi porni spre toaletă. Vital îl văzu pe tipul din Ford intrând în restaurant. Trecu la camera situată în interiorul localului. însă aceasta era focalizată pe tejghea şi pe casele de marcat, ca să surprindă eventualele jafuri, nu ca să supravegheze clientela.

— E înăuntru. Un bărbat foarte solid, în costum de culoare închisă. Altceva nu pot să-ţi spun, ecranul meu e orb, o anunţă Vital cu regret.

Janice se încuiase în toaleta femeilor. Observă o ferestruică, se sui pe vasul de WC ca să ajungă la ea, dar mânerul era înţepenit. Apăsă pe el cu toată puterea şi îl simţi cum cedează. Ferestruica era îngustă, dar putea să se strecoare prin ea. Mai întâi scoase capul pentru a se asigura că maşina KGB- ului nu era parcată lângă clădire. Era de preferat să evite o aterizare chiar în faţa parbrizului lor. Se contorsionă, reuşi să se caţăre, se agăţă de pervaz şi, când simţi că propria greutate o trage în jos, desprinse mâinile.

Nici ţipenie de om nu era pe străduţa unde picase, între nişte pubele. Studie împrejurimile, apoi o luă din loc.

— Sunt afară, zise ea, merg spre bulevard, în direcţia turnului. Din ce vezi tu, e liber drumul?

Nu primi răspuns. Janice înţelese că mişcările şi răsucirile ei întrerupseseră

legătura.

La castel, Kyiv

Vital era absorbit de textul lui Roman. Observă un anumit detaliu şi strâmbă din nas. Un cuvânt era scris incorect. Poate greşeala fusese făcută intenţionat pentru a înşela inamicul, dar Vital considera puţin probabilă o asemenea ipoteză. În plus, i se părea că o frază alambicată conţine un sens care încă îi scăpa. Malik îi aminti că Roman era cuprins de panică atunci când scrisese cuvintele, astfel s-ar explica totul.

— Posibil. Totuşi gândea suficient de limpede ca să codeze mesajul. A scrie „Flopy” cu un singur *„p” e* la fel de improbabil ca a scrie „tastatură” cu doi de „s”.

Malik ridică din umeri, fratele lui avea dreptate.

— Trimite-i textul lui Mateo şi roagă-l să-l studieze, am o presimţire urâtă.

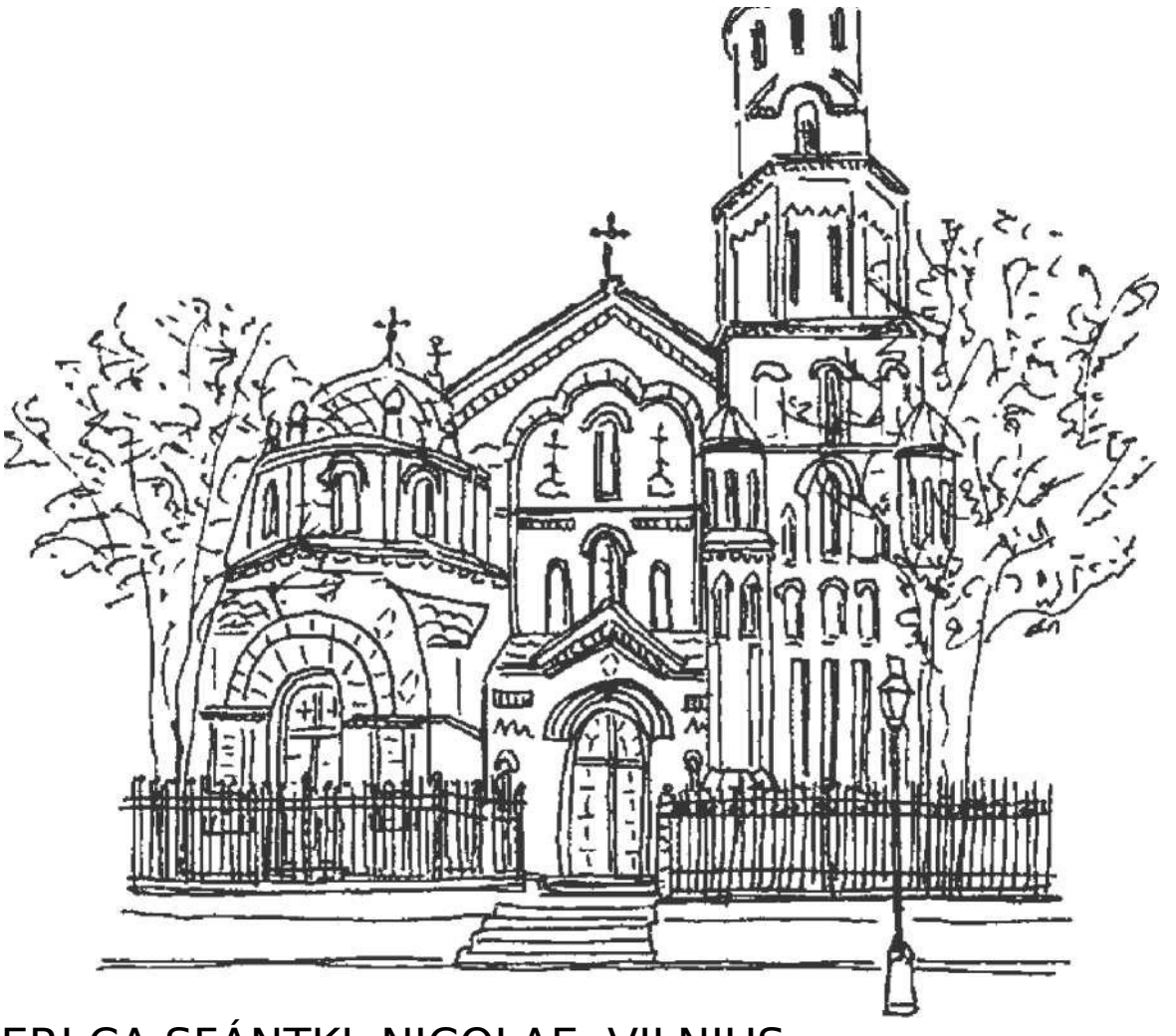

ALS ERI CA SFÁNTKL NICOLAE, VILNIUS

12.

Cartierul Snipiskes, Vilnius

Janice alerga din răsputeri. Când ieşise de pe străduţa de lângă fast-food, zărise o maşină asemănătoare cu cea a agenţilor KGB rulând încet pe bulevardul Zalgirio. Dacă ea îi observase, atunci şi reciproca era valabilă. Puteau să facă imediat calea-ntoarsă şi s-o vâneze. O portieră s-ar deschide, nişte braţe puternice ar înhăţa-o, ar băga-o în maşină şi nimeni n-ar vedea nimic.

Ideea de a fi răpită de zbirii lui Lucin, de a fi supusă interogatoriilor şi de a sfârşi asasinată la marginea unei păduri îi dădu aripi. Traversă cele patru benzi de circulaţie într-un concert de claxoane şi o luă spre un scuar.

De pe o bancă, o femeie ce stătea cu mâna pe un cărucior de copii se uită la ea curioasă. Nu era ceva obişnuit să vezi o ţipă roşie în obraji făcând jogging, încălţată cu balerini şi îmbrăcată în rochie neagră şi vestă. Janice acceleră pe alee, ţintind spre poarta din partea opusă şi rugându-se ca urmăritorii ei să nu fi ocolit deja parcul. în cursul unei discuţii la castel, când povestiseră despre trecutul lor, Ekaterina o învăţase cele trei reguli ale fugii: să nu te întorci niciodată, să te pierzi în mulţime şi să coteşti mereu pentru a încerca mai degrabă să-i păcăleşti pe adversari decât să măreşti distanta dintre tine şi ei. Nu

exista nicio intersecţie şi nici vreun suflet de om pe strada Kaltane ny. Mai rămânea prima regulă.

Janice sări peste bariera unui pavilion, apoi alergă pe lângă el şi trecu peste încă o barieră din fundul parcului. Reluându-şi cursa, traversă strada adiacent, gata-gata să se izbească de un biciclist care o înjură copios.

Remarcă în depărtare un grup mare de oameni pe trotuar şi mai multe maşini oprite pe două rânduri. Regula numărul doi: să te amesteci în mulţime. Adunându-şi toate puterile, Janice sprintă, hotărâtă să dejoace planurile adversarilor.

*

La castel, Kyiv

Malik discuta cu Mateo pe forum. Brusc, începu să dea din mână ca să-i atragă atenţia lui Vital, care se înverşuna să descifreze textul lui Roman.

— Ai aflat ceva? întrebă acesta, ridicând capul.

— Roman n-a făcut nicio greşeală, explică Malik. Flopy e numele unui model de stickuri USB ultrasecurizate, nu doar printr-o parolă, ci şi printr-un cronometru. Numărătoarea inversă se declanşează imediat ce stickul e conectat la un cititor. Codul de acces trebuie introdus în intervalul programat, zece secunde în general, şi nu ai dreptul la nicio greşeală. în caz contrar, conţinutul se şterge.

Anunţ-o pe Janice, trebuie să găsim o metodă de a accesa conţinutul acestui stick. Roman nu şi-a luat degeaba atâtea măsuri de precauţie.

— Mă ocup, răspunse Vital şi se repezi la telefon.

*

Cartierul Snipiske's, Vilnius

Janice pătrunsese în mijlocul grupului de părinţi ce aşteptau la poarta unei grădiniţe. Prezenta ei nu trecea neobservată. Priviri suspicioase se întorceau spre ea, o necunoscută cu fruntea brobonită de sudoare.

Ea afişă un zâmbet convenţional ca să-i liniştească, însă asta nu se dovedi suficient. O mămică o întrebă ceva. Janice nu vorbea lituaniana şi se scuză în engleză.

— Sunteţi nouă, copiii dumneavoastră învaţă aici? repetă mămica, de astă dată în limba lui Shakespeare.

— Nu, eu şi soţul meu intenţionăm să ne instalăm la Vilnius când începe anul şcolar. Am venit în recunoaştere, pentru fiica noastră, minţi Janice cu un aplomb remarcabil.

— Americancă?

— Israeliancă.

— Iernile la Vilnius nu seamănă deloc cu cele pe care le stiti, continuă femeia în ebraică.

Janice înmărmuri când o auzi adresându-i-se în limba ei maternă. Mămica era încântată de efectul produs.

Trase de sub guler un lănţişor de care atârna steaua lui David.
— Ortodoxă?
— Nu, de ce mă întrebaţi asta?
— Din cauza ţinutei negre. N-aţi îngheţat îmbrăcată asa?
— M-am temut atât de tare să nu întârzii, că mi- am uitat paltonul. Am alegat ca nebuna, măcar mam încălzit, replică Janice.
— Ecudado este o grădiniţă foarte bună, continuă mămica. Bănuiesc de ce v-aţi grăbit aşa, aveţi întâlnire cu directoarea, nu? La prima vedere, e cam autoritară, dar după ce-o cunoşti...
Janice îşi simţi mobilul vibrând în buzunar, aşa că îşi ceru scuze că trebuie să pună capăt conversaţiei şi se retrase câţiva paşi.
— în sfârşit! exclamă Vital. Te-am sunat de trei ori, am ceva...
— Nu acum, îl întrerupse Janice. Mai întâi, ascultă-mă, e urgent.
Ii povesti despre problemele ei şi îi mărturisi că e convinsă că oamenii KGB-ului o urmăresc.
— Mi-am găsit refugiu în faţa unei grădiniţe, cred că am scăpat de ei deocamdată. Dacă se mai învârt prin zonă, o să pună laba pe mine în final. Scoate- mă de-aici înainte să fie prea târziu.
Vital se afla în fata unei dileme. Dacă într- adevăr KGB-ul era pe urmele lui Janice, asta însemna că o consideră suspectă. Şi atunci, trimiţând pe cineva în ajutorul ei, ar fi dezvăluit că avea complici la Vilnius, compromiţând astfel misiunea şi pe toţi cei care luau parte la

ea.

— Dă-mi coordonatele tale, mă gândesc la o soluţie.

— N-am timp, localizează grădiniţa Ecudado, stau în faţa ei. Copiii o să iasă curând, părinţii o să se urce în maşini şi n-o să mai am niciun scut.

Vital, ascultă-mă bine! Operaţiunea desfăşurată ieri împotriva lui Roman şi a Sofiei, agenţii care mă urmăresc azi... mă tem că am fost demascati cu toţii. Trebuie să-i previi pe ceilalţi.

Auzindu-şi propriile cuvinte, Janice ajunse la aceleaşi concluzii ca prietenul ei.

— O să mă descurc singură, încearcă să-mi găseşti un punct de oprire, o să te contactez iar imediat ce scap de belea.

— Păstrează-ti calmul şi nu rămâne niciun moment singură până când te sun înapoi; o să fac tot ce pot să periez zona şi o să te ghidez. Pune-ţi căştile şi răspunde la telefon!

Janice bănuia că, de la Kyiv, Vital nu putea face mare lucru pentru ea, însă vocea lui, chiar şi de la distantă, o liniştea. Dacă oamenii lui Lucin reuşeau s-o răpească, măcar prietenii ei ar fi ştiut ce-a păţit.

*

În donjon, la Kyiv

Perplex, Vital îl informă pe Malik despre întreaga situaţie. Aşa cum se întâmpla adesea, gemenii se înţeleseră dintr-un simplu schimb de priviri.

Vital o iubea pe Janice ca pe o soră.

Nici el nu ştia de ce se atasase de ea mai mult decât de „
ceilalţi. Dăduseră multe lovituri împreună, o ajutase adesea în anchetele ei, nu fără a resimţi o oarecare mândrie când articolele ei apăreau pe prima pagină. îi admira curajul şi tenacitatea, tăria de caracter şi pofta de viaţă, dar şi rigoarea profesională ce contrasta cu haosul din viaţa personală. Vital era de două ori îngrijorat: pe de-o parte, pentru că îşi ştia prietena în pericol, pe de altă parte, pentru că sesizase în vocea ei un ton care trăda frica. Janice nu era în starea ei obişnuită. Munca de jurnalistă, devenită o luptă zilnică, procesul care de luni întregi îi mobiliza toate forţele, hărţuirea la care o supunea un miliardar englez ca s-o reducă la tăcere o surmenaseră probabil mai mult decât bănuise el. îi era ciudă că nu-i venise în ajutor mai devreme, înainte ca ea să fie încolţită precum un animal hăituit, la poarta unei grădiniţe, într-un oraş străin.

— Avem vreun contact la Vilnius? îl întrebă pe Malik.

— Adică un delincvent cu care am făcut afaceri în trecut?

— Exact, ceva de genul ăsta.

— Aş putea să apelez la Jonas, e un hacker corect, dar cred că întreţine legături cu un grup dubios.

— Dacă are o maşină care merge, mi se rupe de legăturile lui proaste. Dar mai întâi aş vrea să verific o chestie.

— Lucrez deja la asta, bătrâne, răspunse Malik. Tocmai i-am trimis un mesaj Ekaterinei.

Malik apelase la Ekaterina pentru că,

cu o noapte în urmă, dovedise o pricepere incontestabilă la spargerea codurilor de acces ale camerelor de supraveghere... Intuiţiile fratelui său erau deseori corecte, iar ei aveau nevoie să lămurească rapid lucrurile.

*

O droaie de copii cobora rând pe rând scara grădiniţei. Femeia care stătuse de vorbă cu Janice se apropie de ea.

— E totul în regulă? Sunteţi îngrozitor de palidă. Ar trebui să intraţi, o să răciţi până la urmă. Să ştiţi că, sub carapacea dură, doamna Petrauskas e bună ca pâinea caldă.

Femeia o salută, apoi îşi luă copilul de mână şi porni spre un 4X4. Janice o privi îndepărtându-se; trotuarul se golea.

în cariera de jurnalistă, i se mai întâmplase să joace roluri de compoziţie, dar era ceva cu totul inedit, pentru o celibatară înrăită ca ea, să se dea drept o tânără mamă al cărei soţ tocmai se mutase la Vilnius şi care dorea să-şi înscrie fiica la grădiniţă.

Londra

Cordelia se izolase în biroul ei, concentrându- se la pregătirile pentru misiune. Completase lista companiilor de transport private şi obţinuse numele proprietarilor. La prânz, ştia destule despre ei ca să obţină ce avea nevoie la momentul oportun. Mateo o însărcinase să localizeze zone care nu aveau de ce să

se afle în colimatorul serviciilor secrete belaruse. Locuri de adunare care nu atrăgeau atenţia. Cordelia descoperise cinci centre de formare profesională răspândite în Minsk, toate închise duminica, un centru de colectare a deşeurilor situat la periferie în partea de vest şi nişte depozite abandonate la zece kilometri distanţă. Tocmai inventaria popasurile unde şoferii de cursă lungă se opreau să se odihnească şi să mănânce pe Autostrada M7, ce lega Minsk de Vilnius, când un mesaj trimis de la Universitatea din Oslo o întrerupse. Ekaterina nu mai avea decât un sfert de oră de pauză înainte să- şi reia cursul, timp insuficient ca să răspundă cererii lui Vital.

— Să pătrund în reţeaua de supraveghere a cartierului Snipiske ’ s? bombăni Cordelia. Şi mai ce? Ai idee câte am de făcut până mâine? O să fie o minune dacă reusesc să dorm două ore la noapte!

— îţi promit că te ajut imediat ce ajung acasă, o linişti Ekaterina, dar, dacă am înţeles eu bine mesajul gemenilor, Janice e în pericol. Nu cred că avem de ales.

— Se pare că tu ai. Bine, de acord, ce trebuie să caut după ce intru?

— încearcă să localizezi un Ford Mondeo negru, cu patru uşi, ce se învârte între un restaurant şi o grădiniţă ale căror adrese ţi le-am trimis adineauri. Vital lucrează la camerele din împrejurimi, dar are nevoie să lărgească aria căutărilor la toate străzile învecinate şi vrea, de asemenea, să vizioneze cineva înregistrările din ultima oră.

— Dacă tot e acolo, de ce n-o face el

însuşi? Iar Malik e în vacantă?

— Malik se ocupă de o extragere.

— Janice?

— îmi imaginez că vor să se asigure că au cale liberă.

— Ai adresele IP ca să pot intra în reţea?

— Sunt deja în messengerul tău de pe forum. Acum trebuie s-o şterg, mă aşteaptă elevii.

Ekaterina puse capăt discuţiei. Cordelia turba de furie că trebuie să se întrerupă din munca ei, dar, de vreme ce un membru al Grupului era în pericol, prioritatea se schimba.

Pătrunse fără dificultate în reţeaua de supraveghere a Vilniusului, stupefiată că metropolele sunt atât de slab protejate. Se dovedea consternant de simplu să spionezi vieţile oamenilor, mai ales că utilizarea pe scară largă a tehnologiilor de recunoaştere facială îi permitea oricui să urmărească pe oricine până în cele mai neînsemnate mişcări.

îi luă mai puţin timp decât se temea să-i informeze pe gemeni. După zece minute de când se apucase de lucru, Cordelia postă rezultatele anchetei sale. Ieşise în câştig, fiindcă seara Ekaterina avea să-i dea o mână de ajutor. Ceea ce însă n-o împiedica să-şi pună o întrebare. La ce bun să-şi dedice nopţile pregătirii unei misiuni de o asemenea anvergură, dacă piesa principală necesară punerii în aplicare se afla acum în închisoare? Cordelia era hotărâtă să ridice această problemă la viitoarea întâlnire a Grupului.

*

Grădiniţa Ecudado, cartierul Snipiskes,

Vilnius

Doamna Petrauskas era o femeie măruntă, cu părul lung, negru, care îi ascundea aproape în întregime ochii. Dădea din şolduri la fiecare pas, legănându-se ca o raţă. Vorbea o engleză foarte curată, articulând rar, de parcă acorda o importanţă aparte fiecărui cuvânt. Mai întâi o condusese pe Janice în biroul ei. O încăpere scăldată în lumina ce se revărsa prin fereastra înaltă. Pereţii erau acoperiţi cu desene ale copiilor, prinse meticulos, dovadă că la Ecudado expresia artistică stătea la loc de cinste.

Doamna Petrauskas îi oferi ceai lui Janice ca să se încălzească, nu fără a-i atrage atenţia că era imprudent să iasă din casă atât de subţire îmbrăcată. Apoi se aşează la biroul său şi o chestionă în legătură cu meseria, familia, motivele stabilirii în Lituania şi mai ales fiica ei. O fetită foarte cuminte, o asigură Janice, timidă, dar veşnic curioasă şi căreia îi plăcea să înveţe. Janice se minună în sinea sa, nu pentru că reuşise să inventeze cu atâta uşurinţă o viată ce nu-i aparţinea, o meserie, o căsătorie solidă, o poveste care să justifice prezenţa aşa-zisei sale familii la Vilnius, ci pentru că vorbise despre Esther – prenumele îi răsărise efectiv în minte – ca şi cum aceasta chiar ar fi existat. Până la urmă, se şi emoţionă descriind dragostea pe care i-o purta fiicei sale, dându-şi seama că nu iubise niciodată în felul acela. La fel de mult o surprinse mândria sinceră care o cuprinse atunci când doamna

Petrauskas îi mărturisi că micuţa Esther părea un copil remarcabil şi că era norocoasă să aibă o mamă atât de grijulie. Era posibil să găsească un loc pentru ea la începutul anului şcolar, însă trebuia să discute şi cu tatăl copilului şi, desigur, cu Esther. Doamna Petrauskas îi oferi apoi lui Janice un tur al grădiniţei. îi arătă totul, sălile de clasă, cantina, sala de gimnastică, dormitorul unde copiii îşi făceau siesta şi, la final, curtea pentru recreaţii. Patruzeci de minute în cursul cărora Janice îşi recăpătă calmul şi prezenţa de spirit, aproape uitând de pericolul care o adusese acolo. La Ecudado era atâta linişte! „Nu mai e la fel de multă atunci când vin monstruletii dimineaţa”, preciză doamna Petrauskas şi râse, ducându-şi mâna la gură.

întâlnirea era pe sfârşite şi doamna Petrauskas se opri o clipă în biroul ei ca să ia un dosar de înscriere, paltonul şi geanta, înainte de a o conduce pe Janice spre ieşire.

— Sunteti cu maşina? întrebă directoarea.

— Nu, nu cunosc suficient oraşul ca să risc să conduc, o să chem un taxi.

— La ce hotel staţi? Dacă e în drumul meu, pot să vă las acolo.

Janice acceptă fără ezitare, mulţumindu-i călduros doamnei Petrauskas, care avea maşina parcată în spatele grădiniţei.

Imediat ce se urcă, Janice se uită în oglinda retrovizoare să vadă dacă le urmărea cineva. Verifică din nou la primul stop şi încă o dată atunci când

doamna Petrauskas viră la dreapta, pe strada Utenos. Apoi, la prima intersecţie, Janice zări un turn înălţându-se în dreapta. Nu mai stătu pe gânduri.

— Ce bine că aţi luat-o pe drumul ăsta! Am promis că-i fac o vizită unei colege care locuieşte chiar acolo, exclamă ea arătând spre turn. O să cobor aici.

Doamna Petrauskas opri lângă trotuar. Janice îi mulţumi din nou pentru timpul pe care i-l acordase. îi plăcuse la nebunie grădiniţa, Esther avea să fie foarte fericită acolo.

— Va avea nevoie de puţin timp ca să se adapteze, dar la vârsta ei, lucrurile merg foarte repede, îi garantă doamna Petrauskas. Trimiteţi-mi cât mai curând actele pentru înscriere.

Janice îi promise că aşa o să facă. Privi maşina directoarei îndepărtându-se, scrută orizontul ca să aibă certitudinea că nu o pândeşte vreun pericol şi porni cu pas rapid spre turn.

*

Când intră în salonul de frizerie, Janice simţi că se sufocă din cauza mirosului acru de câine ud. Un angajat spăla cu şampon un doodle, alt angajat usca un boxer. Cel mai vârstnic dintre angajaţi, care curăţa cu răbdare blana lungă a unui retriever, lăsă peria când o văzu pe Janice şi-i ieşi înainte.

— După ce câine aţi venit? Nu-mi amintesc de dumneavoastră.

— Flopy, răspunse imediat Janice.

Bărbatul era chel şi purta un şorţ lung, albastru, legat cu cordonul în talie. Avea aspectul unui preot în sutană. Stătea cu

mâinile în şolduri şi o fixa pe Janice cu o privire la fel de severă ca şi înfăţişarea.

— îmi pare rău, n-am niciun Flopy aici, probabil aţi greşit locul. La revedere, doamnă, am mult de lucru...

îi arătă uşa şi se răsuci pe călcâie, întorcându-se la retriever. Câinele îşi coborî urechile, dând impresia că le ciulise doar ca să nu piardă niciun cuvânt din scurta conversaţie. Janice se ţinu după bărbat, apropiindu-se de masă ca să mângâie animalul pe cap.

— Mi s-a spus să vă plătesc 540 de ruble, nici una în plus. însă am doar euro la mine, adăugă ea.

— Şi cine v-a spus asta? întrebă bărbatul a cărui expresie se schimbă brusc.

— Un prieten comun care nu poate veni să-l ia pe Flopy.

— De ce? Unde este acest prieten comun?

— La închisoare, şopti Janice. Şi are mai multă nevoie ca oricând de noi. îl aveţi pe Flopy?

Omul puse peria pe masă şi o conduse pe Janice spre fundul salonului. Deschise uşa unei magazii şi îi făcu semn să intre prima.

— Când am auzit ştirile la televizor, am bănuit că o să primesc o vizită. îmi pare rău pentru felul în care v-am primit, dar sper că-mi înţelegeţi suspiciunea, se scuză el în timp ce aducea o scară pliabilă.

O puse lângă un dulap, se urcă până pe ultima treaptă, apucă o cutie cu dosare şi i-o dădu lui Janice s-o ţină. Apoi se ridică în vârful picioarelor şi întinse braţul atât de mult, că efortul îi smulse o grimasă.

Pipăi cu mâna deasupra dulapului şi se strâmbă iar.

— Gata, l-am găsit, bodogăni el.

Coborî şi strecură un stick USB în mâna lui Janice.

— N-am idee ce conţine, Roman n-a vrut niciodată să-mi spună, dar ştiu că e foarte important. Sper că o să-l folosiţi cu înţelepciune. Credeţi că are vreo şansă să scape?

— Facem tot ce ne stă în puteri ca să se întâmple asta, răspunse Janice. Să vă plătesc.

— Drept cine mă luaţi? Era doar o parolă. Dacă nu aţi fi pronunţat-o, aş fi distrus stickul după plecarea dumneavoastră, aşa am primit ordin. Scoateţi-l pe Roman din iad, asta-i tot ce vreau.

— îl cunoaşteţi de mult?

— Aş fi încântat să mai stăm la taclale, dar, după cum v-am spus adineauri, am o grămadă de lucru. Trebuie să termin de toaletat retrieverul înainte să vină stăpânii după el. în zilele noastre, oamenii nu mai au deloc răbdare, se grăbesc mereu. Ca să facă ce, mă întreb.

Janice băgă stickul în sutien şi-i mulţumi bărbatului înainte să părăsească salonul.

Singură pe trotuar, în mijlocul unui cartier necunoscut, se simţea mai pierdută ca niciodată. Un taxi albastru cu indicatorul galben aprins opri la semafor. Janice alergă spre el şi sări înăuntru. Când şoferul o întrebă unde doreşte să meargă, Janice nu ştiu ce să răspundă. La hotel? Oare nu era prea periculos?

Maşina rula spre sud. Janice era epuizată. Două zile se scurseseră de la plecarea din Tel Aviv, două zile care i se păruseră două săptămâni. Se sprijini cu capul de tetieră şi închise ochii.

îi deschise iar atunci când maşina traversa vechiul pod Zaliatis, peste râul Neris. Telefonul vibra. Janice îşi puse căştile, bucuroasă să audă vocea lui Vital.

— Nu te îngrijora, totul e-n regulă, urma să te sun, îi spuse ea.

— Nu eram îngrijorat.

— Ah, nu?

— Maşina pe care ai crezut c-o observi şi-a continuat drumul pe bulevardul Kalvarijy. Dar mam întors în timp. Nu erai urmărită, iar KGB-ul nu o fila pe Sviatlania. îi interesa tatăl lui Roman, ceea ce e şi logic.

— Eşti sigur?

— Ar dura cam mult să-ţi explic, dar să zicem că, de noaptea trecută, am devenit specialişti în spargerea reţelelor de supraveghere metropolitane. Important e că nu ai fost reperată... Şi acum ascultă-mă cu atentie.

— Stai, şi eu trebuie să-ţi spun ceva important.

— La naiba, Janice, taci odată!

— în primul rând, vorbeşte-mi pe alt ton! Am recuperat pachetul şi cred că este sigilat. Am mai văzut chestii de genul ăsta la Tel Aviv, cu aceeaşi diodă roşie minusculă pe o parte. Şi asta e o poveste lungă. Pe scurt, îţi trimit o fotografie, vezi dacă poţi să identifici modelul şi să-mi zici cum să-l deschid fără să stric conţinutul.

Janice auzea în căşti respiraţia

prietenului ei.

— Vital, mai eşti acolo?

— Da.

— îmi pare rău că te-am întrerupt, ce voiai să-mi spui aşa de important?

— Nimic, răspunse el pe un ton laconic. Ca să fiu eu liniştit... n-ai încercat să-l deschizi?

— Nu mi-am putut recupera laptopuL După toate cele întâmplate, nu mă vedeam întorcându- mă la hotel.

— Tocmai că nu s-a întâmplat nimic.

— Dacă vrei, îţi povestesc cum a fost ziua mea şi după aia să-mi zici că nu s-a întâmplat nimic, explodă Janice.

Vital oftă adânc şi îi explică în ce mod era securizat stickul USB.

— Zece secunde... şi ai codul?

— Nu, încă nu, dar sigur e în scrisoare. Mateo lucrează la asta. Poţi să te întorci fără niciun risc la hotel, te caut imediat ce am mai multe informaţii.

— Adică misiunea noastră continuă?

— Dacă te mai simţi în stare să continui.

— Ce vrea să însemne remarca asta?

— Ai înţeles foarte bine. Du-te să te odihneşti, mă sperii. Cât despre misiune, o să vedem ce facem.

Vital închise. Chiar atunci taxiul opri în faţa hotelului Hilton.

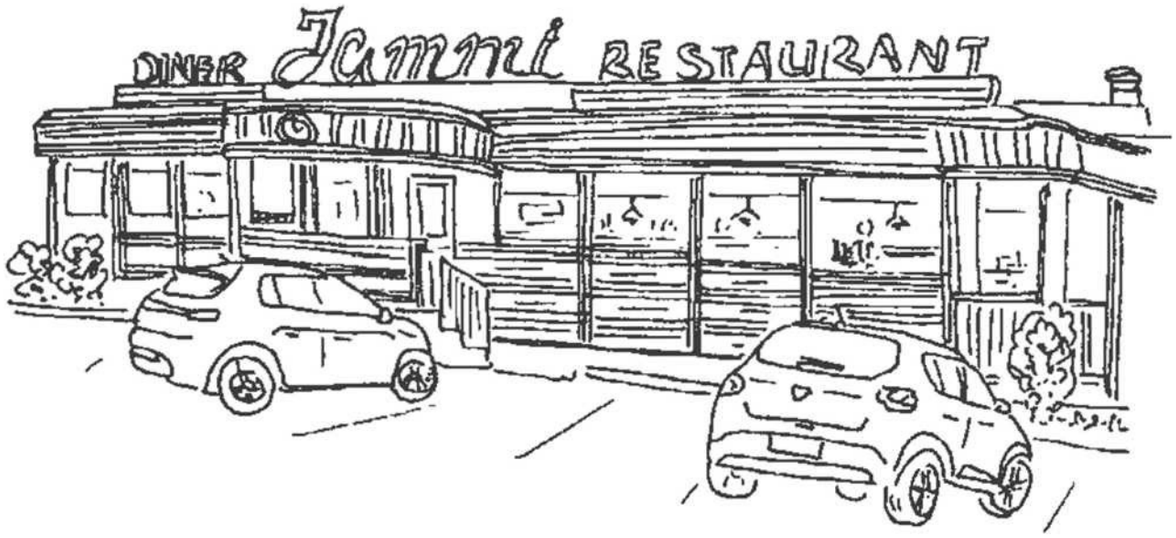
DINER Jammi RESTAURANT

13.

Hotel Claridge, Londra

Să seduci o femeie cu reputaţia de a fi agent al Estului şi să reuşeşti să-i câştigi încrederea nu era floare la ureche.

Katia Valdina, povestea legenda, crescuse la Severomorsk, un oraş naval închis din nordul Rusiei şi un cuib de spioni. Indiferent că legenda era adevărată sau nu, nordul cercului polar arctic nu mai era acum decât o amintire îndepărtată în viaţa Katiei. Căsătorită cu un miliardar englez, locuia la Londra, obţinuse de mult naţionalitatea britanică, se numea acum Niki Cash şi, la prima vedere, păstrase ca singură legătură cu trecutul ei doar frecventarea oligarhilor ruşi şi beloruşi pe care-i întâlnea la recepţiile mondene.

Maya petrecuse săptămâni întregi urmărindu-şi prada, studiindu-i personalitatea, înainte de a alege momentul oportun ca să se apropie de ea.

Niki avea o pasiune devoratoare pentru bijuteriile excepţionale. O piesă anume îi lipsea din colecţie. Reţelele sociale dezvăluie dorinţele profunde ale unor persoane, chiar punctele lor slabe, şi Maya descoperise că Niki voia să deţină un ou Faberge. Aceste piese celebre, făcute din metale preţioase şi minerale dure, decorate cu combinaţii de email şi nestemate rare, fuseseră fabricate pentru ţarii Alexandru al IlI-lea

şi Nicolae al II-lea ai Rusiei. Muzeul privat Faberge, deschis de un miliardar rus în palatul Şuvalov din Sankt-Petersburg, deţinea treisprezece. Niki se dusese acolo în primăvară şi nu rezistase plăcerii de a se fotografia în faţa vitrinelor. într-un selfie în care îsi punea în evidenţă formele, spioana mărturisea că visul ei era să posede într-o bună zi una dintre aceste minunăţii.

La sfârşitul verii, Maya făcuse în aşa fel încât să fie invitată la o serată ce reunea crema societăţii londoneze. Un ou Faberge, provenind dintr-o colecţie privată americană, era scos la vânzare de o prestigioasă casă de licitaţii. Maya ştia că Niki no să scape o asemenea ocazie, gata să apeleze la averea soţului ei pentru a-şi satisface capriciul.

Pentru a se împrieteni cu o femeie atât de curtată fără să trezească bănuieli, Maya se gândise să şi-o facă mai întâi adversară.

Deşi Maya nu ducea lipsă de bani, nu avea nici pe departe baza financiară necesară ca să figureze printre pretendenţii la râvnitul obiect. înainte de a putea licita pentru un lot estimat la mai multe milioane de euro, trebuia să corespunzi criteriilor impuse. Şi, dacă nu aparţineai elitei, era necesar să prezinţi o scrisoare de garanţie bancară. Maya se gândise să falsifice documentul, dar casa de licitaţii i-ar fi verificat, probabil, autenticitatea. Mai exista doar un mod de a se strecura în cercul posesorilor de mari averi: să-l reprezinte pe unul dintre ei.

O licitaţie de prestigiu nu se desfăşoară fără respectarea unor reguli cunoscute de iniţiaţi. Una dintre acestea e prezenţa cumpărătorilor anonimi. Ca atare, mulţi clienţi participă de la distanţă, licitând prin telefon. Dar e suficient ca o necunoscută să producă o surpriză ridicând mâna, şi imediat cumpărătorii îşi pierd capul, conflictele provocate de egoul propriu se amplifică şi preţurile cresc.

Cu ceva vreme în urmă, la Paris, la un prânz, Maya îl convinsese pe unul dintre clienţii vechi ai tatălui ei, un industriaş extrem de bogat, că era momentul să investească într-o bijuterie unică, a cărei valoare avea să crească sigur pe parcursul anilor. La sfârşitul prânzului, se oferise să acţioneze în numele lui, refuzând orice comision în caz de succes. Fidelitatea nu se comercializează.

Stratagema funcţionase conform aşteptărilor, preţul depăşind limita fixată de mandatul ei şi chiar mijloacele de care dispunea Niki. însă cele două femei se înfruntaseră, aruncându-şi priviri hotărâte în sala de licitaţii. Nici nu era nevoie de mai mult pentru ca Niki să se intereseze de cea care o sfidase. Exista un mai bun preambul pentru a simpatiza pe cineva decât o înfrângere comună?

Maya ştia şi că Niki nu era insensibilă la farmecele femeilor. Viata sexuală cu soţul ei devenise o amintire aproape la fel de înceţoşată ca portul Severomorsk. Maya acceptase o invitaţie la cină şi numeroasele pahare care urmaseră într-un club londonez, dar refuzase să meargă

mai departe în prima seară. Se întorsese la Paris fără ca Niki să fi aflat despre ea alte informaţii cu excepţia celor menite să-i aţâţe curiozitatea. Niki ar fi putut să găsească pe net doar câteva articole, ilustrate cu fotografii făcute la cocktailuri şic. Articole pe care Maya le inserase în ediţiile vechi ale unor reviste de lux, ale căror site-uri le spărsese cu uşurinţă. Acolo apărea sub un nume de împrumut, în calitate de moştenitoare, celibatară, domiciliată în Elveţia şi trăind în cea mai desăvârşită discreţie. O ff f f amantă ideală.

Maya efectuase apoi încă trei călătorii. Una la Londra, unde dăduse întâmplător peste Niki, graţie Instagramului, în salonul de ceai de la Harrods. După exclamaţii de surpriză şi îmbrăţişări, Niki îi reproşase că nu-i mai dăduse niciun semn de viaţă după ce petrecuseră o seară atât de veselă împreună; trebuiau neapărat să se revadă. Maya zâmbise şi promisese că aşa o să fie. Mai trecuseră câteva săptămâni, cu schimburi de SMS-uri. Apoi, o a doua călătorie, în Germania, pentru a vizita amândouă muzeul Fabergé de la Baden-Baden.

Romantismul Baden-Badenului este legendar, dar termele sale sunt şi mai şi. Maya cedase avansurilor lui Niki într-o saună. După care rămaseră două zile şi două nopţi în oras şi nu se despărţiră nicio clipă. La final, îşi promiseseră să se revadă înainte de sfârşitul anului.

întoarsă la Paris, Maya nu o sunase niciodată pe Niki şi nu-i răspunsese decât la un SMS din două; ţinea bine frâiele şi ştia cum s-o facă fără să rişte ca prada să

se încordeze.

A treia călătorie avusese loc cu două zile în urmă. Niki nu putea să lipsească de la Londra. Dând dovadă de mărinimie, Maya acceptase să se ducă la ea. Un apartament într-un hotel de lux avea să servească drept adăpost pentru hârjonelile lor.

Niki ceruse să le fie adusă cina în cameră – precedentele două ore le dedicaseră intimităţii – şi, după o baie senzuală, Maya îi servise un ceai garnisit cu un somnifer ale cărui efecte le cunoştea, fiind ea însăsi insomniacă. Niki nu întârziase să se adâncească în somn sub îmbrăţişările ei.

Maya se asigurase că nimic n-ar fi putut s-o trezească mai devreme de câteva ore. Scotocise apoi în geanta lui Niki după telefon, îl deblocase apropiindu-l de faţa frumoasei adormite şi îl conectase la propriul laptop ca să-i copieze conţinutul, inclusiv toată agenda.

Un înalt ofiţer din MI6, întrebat despre probabilitatea ca Niki să fie agent al Estului, răspunsese că, în ciuda absenţei dovezilor, aşa ceva era posibil. însă de un lucru nu se îndoia: ar fi fost cea mai incompetentă spioană pe care o întâlnise.

După un somn care durase până dimineaţa târziu şi după ce Niki îi mărturisise că nu mai dormise atât de bine de o veşnicie, Maya conchise că ofiţerul MI6 nu se înşelase.

Un soare hibernal, aproape la fel de rar ca un ou Fabergé, lumina Londra. Niki plecă prima. Maya părăsi Claridge după o jumătate de oră. Sări într-un taxi

şi le dădu un mesaj prietenilor ei, informându-i că-şi îndeplinise misiunea. îi trimise lui Mateo conţinutul agendei lui Niki, într-un fişier criptat, şi se îndreptă spre gara St Paneras.

La bordul Eurostarului, primi scrisoarea lui Roman şi o relatare amănunţită a tot ceea ce ,,
Grupul descoperise în timp ce ea lenevea într-un pat dintr-un hotel de lux. Aşteptă să ajungă în apartamentul ei din Marais ca să se conecteze la forum şi să împărtăşească Grupului ceea ce i se părea a fi evident.

„Jammi” le indicase locul unde se afla stickul USB. „Flopy”, cu un singur „p”, îi informase despre particularităţile acestuia. Mai rămânea un indiciu: parola se găsea ascunsă în porţiunea din scrisoare ce indica „540 ruble”.

— 540 să fie soluţia? Mi se pare prea facil, obiectă Ekaterina.

— Nu neapărat, interveni Diego. De vreme ce stickul este echipat cu o bombă cu ceas, având un fitil al naibii de scurt, de ce să te complici?

Mateo nu era de acord şi încercă să explice de ce.

— Cu instrumente adecvate, identificarea unui cod de trei cifre durează mai puţin de zece secunde. Nu ne-ar lua mai mult de cinci să-l descoperim, lucru valabil şi pentru camarazii din Grupul PT82. Dacă Roman a folosit un stick atât de sofisticat, nu putea să ignore asta, iar cel care i La furnizat, cu atât mai puţin. Sigur se temea de o intervenţie a hackerilor, dacă stickul cădea în

mâinile inamicilor. Lucin şi aliatii săi au şi din ăştia în trupele lor.

— Şi dacă parola ar fi „540 ruble”? interveni Cordelia.

— Vorbeşti serios? o ironiză Maya. O să mă prefac că n-am citit asta, nu doar pentru stima pe care ţi-o port, şi care ar suferi o lovitură, ci şi din respect pentru inteligenţa lui Roman.

— Atunci, nici eu n-o să-ţi răspund să te duci dracu', din respect pentru prietenia pe care ţi-o port şi pentru inteligenţa mea căreia nu-i pasă de tine, ripostă Cordelia.

Vital se amestecă imediat în discuţie.

— Ceea ce sugerează Cordelia este nu numai probabil, ci chiar promiţător, aş zice.

— Pe bune! răspunse în zeflemea Maya.

— N-ai decât să faci glume, proaste de altfel, o puse la punct Vital, parola este în mod sigur „540 ruble”, dar în limbaj criptat. La cine se gândea Roman când a scris mesajul? Nu la mama lui, care nu mai trăieşte. Atunci, cui îi este adresat textul?

— Pe cine altcineva ar fi numit el mamă? întrebă Diego.

— *Măicuţa poporului şi a tuturor schimbărilor,* asta vă spune ceva? scrise Ekaterina.

— Sviatlania? Să admitem, răspunse Maya, dar ce-ar fi făcut ea?

— Acelaşi lucru ca şi noi, presupuse Diego.

Din nou, Mateo nu era de acord cu raţionamentul. Roman nu şi-ar fi asumat riscul ca Sviatlania să şteargă informaţiile

încercând să descopere ce conţine stickul.

— Roman ştia că Sviatlania e filată şi că n-ar fi luat niciodată o astfel de iniţiativă. Ea e permanent vigilentă şi are grijă să-şi protejeze deplasările. Ştie că telefonul îi e ascultat. Nici nu vă imaginaţi ce-a trebuit să fac ca să mă văd cu ea, interveni Janice. Roman i-a încredinţat stickul deoarece credea, pe bună dreptate, că ea n-ar încerca niciodată să-l deschidă.

— Şi că ar face totul ca să ni-l dea nouă, adăugă Ekaterina, care, fără să vrea, nu mai pierdea nicio ocazie să-l contrazică pe Mateo.

O vreme, nimeni nu mai făcu niciun comentariu. Nedorind s-o înfrunte pe Ekaterina, Mateo se arătă de aceeaşi părere cu ea.

— De acord, să admitem că stickul ne era destinat, să admitem şi că trebuie să decriptăm „540 ruble” ca să obţinem parola. Ajungem la altă ipoteză. Dacă Roman se pricepea la informatică, ar fi putut utiliza o scriere hexadecimală, dar nici măcar un codificator foarte bun n-ar risca să scrie din memorie atâtea caractere, ştiind că n-ar fi avut dreptul să greşească şi cu siguranţă n-avea un tabel de conversie la el în avion.

— Dar putea să fi învăţat textul pe de rost, tastă Ekaterina.

— OK, primul care-l scrie pe forum e invitat la cină, replică ironic Mateo.

— 540 ruble = 540 0x52 0x6f 0x75 0x62 0x6c 0x65 0x73[2], scrise instantaneu Diego.

— Ce escroc! exclamă Cordelia. Ai

tabelul de conversie afişat pe ecran!

— în decimale e şi mai simplu, sugeră Maya ca să destindă atmosfera. 540 ruble = 540 82 111 117 98 108 101 115.

— Mult, mult mai simplu, tastă Cordelia.

— Ati luat-o toti razna, interveni Malik. Mateo, încetează cu ipotezele, e enervant. Cât despre tine, Ekaterina, n-o mai face pe profesoara, îmi aduci aminte de cât de mult îi detestam pe preceptorii mei. Bun, puneţi-vă în locul lui Roman. Sunteţi la zece mii de metri, avionul vostru e deturnat, ştiţi ce vă aşteaptă la sosire şi aveţi doar câteva minute la dispoziţie ca le trimiteţi un mesaj aliaţilor voştri. însă vă temeţi ca mesajul să nu cadă în mâini nepotrivite şi vreo brută de la KGB să înhaţe stickul, de aceea complicaţi mesajul ca să ascundeţi parola. în timpul ăsta, avionul coboară şi atmosfera de la bord nu-i ca într-un salon de ceai, aşa că gândiţi la repezeală. Mesajul trebuie dat Sviatlaniei, hop, scrieţi „mamă”! Cum să anunţaţi unde este nenorocitul de stick? Scrieţi „Jammi” şi precizaţi că trebuie căutat un turn. în sfârşit, precizaţi că trebuie recuperat un câine de la un vechi prieten... Suntem foarte departe de hieroglifele lui Champollion, nu?

— Ei bine, vezi şi tu că le datorezi vreo două-trei chestii preceptorilor tăi, băiete, i-o trânti Ekaterina fără întârziere.

Mateo, care zâmbea larg, se întrebă dacă prezenţa de spirit îl făcea nebun după ea sau caracterul ei energic.

— Avionul deschide flapsurile, comandantul le cere pasagerilor să-şi pună centurile, mai aveţi două minute ca

să atrageţi atenţia stewardesei şi... vă vine strălucita idee să codaţi în sistem hexadecimal? Să fim serioşi! Haideţi, scrieţi-mi mie 540 0x52 0x6f 0x75 0x62 0x6c 0x65 0x73 sau chiar 540 82 111 117 98 108 101 115 în mai puţin de zece secunde, setez cronometrul înainte să se şteargă stickul.

Urmă din nou un moment de tăcere grea.

— Ai o bilă albă, am obţinut 13,9 secunde, răspunse Maya.

— Iată, asta nu-i o ipoteză, e ceva pragmatic!

— Şi ce propui? întrebă Cordelia.

— Alfabetul! E de-ajuns să numeri pe degete. R este a 18-a literă, O, a 15-a, U, a 21-a etc. 540 ruble dă 540 18 15 21 2 12 5 19A

— Mie mi-a luat sase secunde să tastez, comentă Maya.

— Mie, cinci, precizează Cordelia.

— Malik, nu ştiu dacă ai dreptate, dar tot ce ai spus mi se pare că are de departe cea mai mare doză de logică. Dar nu se pune problema să porţi singur povara unui eşec. în consecinţă, propun să supunem la vot parola, sugeră Mateo.

Rezultatul se afişă imediat, opt voturi pentru şi o abţinere. însă lui Janice îi revenea greaua răspundere de a face operaţiunea ce avea să le permită să afle în sfârşit de ce îşi luase Roman atâtea măsuri de precauţie.

Janice făcu mai întâi zece simulări pe tastatura ei, introducând formula magică votată de Grup. Cel mai bun timp pe care-l obţinuse se apropia de opt secunde.

Stickul USB era pe consolă, în faţa ei; Janice îl luă şi-l învârti între degete, uitându-se ţintă la laptop şi simţind un nod în gât.

— Bun, mă apuc de treabă? întrebă ea, agitată. Avem dreptul la o singură încercare.

îşi ţinea respiraţia, ca şi ceilalţi. Cu stickul în mâna stângă şi cu dreapta pregătită să tasteze, Janice se pregătea să înceapă, când un mesaj îi apăru pe ecran, postat de singurul membru al Grupului care lipsise.

— 540 ruble, nici UNA în PLUS. Daţi-i această SUMA pentru mine şi ocupaţi-vă de Flopy.

— Nu înţeleg! scrise Janice în viteză.

— Nici noi, răspunseră prietenii ei la unison.

Ecranele rămaseră inerte.

— Nu înţelegem! tastă din nou Janice.

O liniuţă albă clipea pe fiecare ecran. Vital îşi dădu seama cine se infiltrase pe forum, cineva care nu intervenea decât în ultimă instanţă, atunci când situaţia nu lăsa loc pentru alte alegeri. Cineva capabil, de asemenea, să rezolve ecuaţia fără să greşească.

— Nici UNA în PLUS, daţi-i această SUMĂ: 540 + 2 = 542. Parola este 542 18 15 21 2 12 5 19.

— Care dintre voi a trimis mesajul? îi întrebă Maya pe toţi cei din Grup.

— Tu ai fost, Vital? întrebă şi Janice.

— Nu, dar poţi să treci la treabă, răspunse el. Introdu stickul acum!

- Referirea se face la cuvântul francez *roubles* – „ruble” (N.t.)
- E vorba de alfabetul limbii franceze (N.t.).

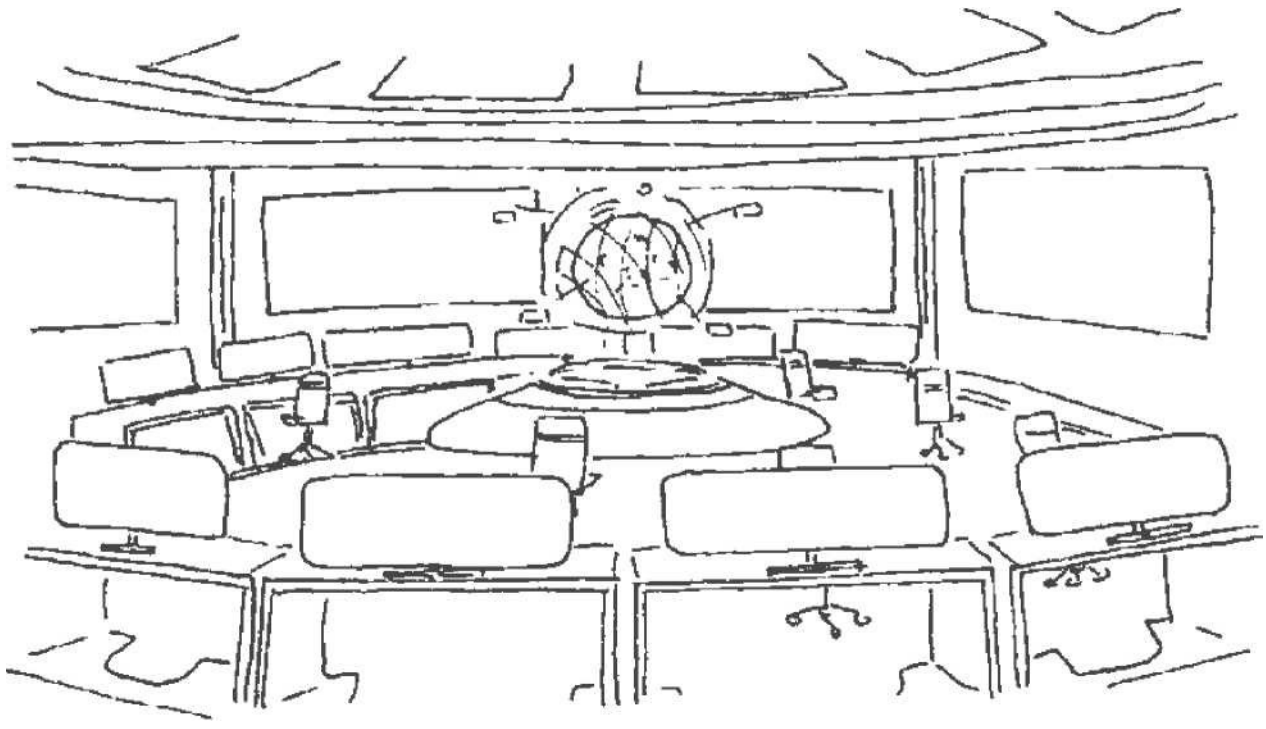

■^ONJONKL

14.

★★★

— *Ce ascunsese Roman pe acest stick?*

— Amintiri ce nu i se vor şterge niciodată din memorie. Despre zilele şi nopţile petrecute la închisoarea Okrestina în perioada adolescenţei. Programul rondurilor, al ieşirilor în curte, al meselor; rutina deţinuţilor şi a gardienilor. Dar şi punctele slabe ale securităţii clădirilor. Roman a înregistrat ce intra şi ieşea, hrana, lenjeria, tot ce face obiectul unui aranjament între direcţia închisorii şi gardienii care-şi rotunjesc veniturile prin „subcontractare”. Numeroase restaurante şi hoteluri din Minsk îsi încredinţează cearşafurile, uniformele, feţele de masă şi prosoapele unei întreprinderi al cărei acţionar principal se dovedeşte a fi soţia directorului închisorii. O societate care abuzează de o mână de lucru ce nu trebuie plătită. Roman a localizat, de asemenea, punctele de acces strategice, cele prin care sunt evacuate apele reziduale, conductele de ventilaţie, circuitele electrice. Cât a fost încarcerat, îsi umplea timpul notând tot ce vedea şi auzea. Le-a transmis deja prietenilor săi multe informaţii pe această temă, actualizate mai târziu graţie Dariei. Ea a făcut o muncă de furnică. La fiecare vizită, Nicolai îi descria în şoaptă tot ce se

petrecea în spatele zidurilor închisorii: când se schimbau gardienii, când un etaj era reamenajat ca să primească şi mai mulţi deţinuţi, când era întărită securitatea şi în ce loc... şi de fiecare dată, Daria actualiza planurile clădirilor, aducând informaţii indispensabile pentru punerea în aplicare a planului conceput de mişcarea de rezistenţă.

— *Ce plan?*

— V-am spus, revoluţiile sunt contagioase, iar fiarele se tem de ele mai mult decât de orice.

— *Planul constă în organizarea unei revoluţii?*

— Doar în restabilirea echilibrului de forte. O să-l

ajutăm pe Nicolai să evadeze. Ó vom elibera pe Sviatlania de şantajul care o condamnă la tăcere de când soţul ei e în închisoare. Şi o să-i permitem să se întoarcă în tară. Dacă totul se desfăşoară asa ,

cum am prevăzut, ceea ce nu-i nici pe departe sigur, ea o să-l facă pe Lucin să cadă. Dar mă tem să nu complice Janice totul. încă nu m-am înşelat niciodată în previziunile mele, dar n-am niciun merit, fiindcă întreaga mea putere de calcul e destinată acestui scop.

— *Ce ar putea să facă Janice ca să vă compromită planurile?*

— întrebarea e, mai degrabă, ce-ar putea ea să descopere. Am încercat prin toate mijloacele posibile să pătrund în închisoare, am scanat toate adresele IP din Minsk, am căutat prin toate şervetele din centrele de date, n-am găsit nimic care să-mi permită să accesez sistemele

de securitate de la Okrestina.
— *Sunt atât de puternice?*
— Nu, niciun sistem de securitate nu e inviolabil, problema e că nu reuşesc să le reperez şi nu văd nicio explicaţie pentru asta.
— *Şi ce legătură are asta cu Janice?*
— De teamă să nu activeze vreun sistem de apărare şi să trezească bănuieli ce ar compromite tot, membrii Grupului n-au încercat până acum să pătrundă în instalaţiile de la Okrestina. S-au antrenat făcând simulări. Sarcina mea e să le furnizez un punct de intrare. Timpul se scurge şi ne apropiem de Ziua Z. Operaţiunea Okrestina a necesitat coordonarea unor mijloace importante, la care Cordelia, Diego, Maya, Vital, Malik, Ekaterina şi Mateo au lucrat fără odihnă.
— *Şi ¡anice?*
— O să se ducă în curând la Minsk, când va descoperi că eu am eşuat, şi mă tem să nu aibă iniţiative periculoase. O să vedem.

ii*

Miercuri, Oslo

Zorii răsăreau peste Oslo. Ekaterina nu dormise toată noaptea, scrumiera plină de chiştoace stătea drept dovadă. Se ridică de la birou amorţită şi se întinse ca o pisică, îndelung, apoi se duse la fereastră. Frigul pătrunzător al dimineţii o făcu să tuşească. Jură să se lase de fumat după încheierea misiunii. Şi de data asta, o să reziste, se gândi în timp ce-şi aprindea o ţigară. Fişierele pe care Maya le subtilizase din mobilul lui Niki

Cash erau criptate şi Ekaterina se chinuise o grămadă de timp să spargă codul de protecţie. Aproape că Niki crescuse în ochii ei, dar, la patru dimineaţa, Ekaterina reuşise. Agenda soţiei miliardarului era mult mai bine garnisită decât bănuise. Oameni de afaceri, diplomaţi, lobbişti, personalităţi politice; cvasitotalitatea membrilor cabinetului lui Jarvis Borson figurau în agendă. Niki făcuse fişe pentru fiecare dintre ei, bogate în detalii despre personalitatea lor, despre activităţile lor sociale, despre micile vicii, uneori nu chiar atât de mici, şi, în cazul unora, despre manevrele în afara legii. Dacă totul era exact, Niki deţinea în mobilul ei un

dosar cam la fel de compromiţător ca dosarul Andora şi, cu siguranţă, avea mijloace să obţină toate serviciile şi privilegiile pe care le dorea. MI6 nu se înşelase asupra faptului că era spioană, însă şeful serviciilor secrete britanice o judecase greşit;

soţia miliardarului nu era nici pe departe incompetentă. Ekaterina se convinsese de asta după ce-şi aruncase un ochi peste notiţele ei. însă nu-şi sacrificase noaptea ca să-i prindă pe membrii guvernului englez, nici pe cei care-i îmbogăţeau sau le ofereau favoruri indecente. Ekaterina primise indicaţii precise de la Mateo. Trebuia să se intereseze de trei indivizi ce întreţineau legături cu Niki sau cu soţul ei. Iar acum, datorită Mayei, avea numerele lor de telefon.

Ekaterina nu mai trebuia decât să

pătrundă în telefoanele lor şi să găsească în ele motive de şantaj. Cei trei bărbaţi făceau parte din cercul apropiaţilor lui Lucin. Directorul închisorii Okrestina, şeful forţelor de securitate internă, care răspundea direct în faţa ministrului şi, în sfârşit, şeful direcţiei de sănătate publică. Atacarea unuia sau a altuia separat n-ar fi fost suficientă, atacarea tuturor simultan ar fi avut efectul scontat. Fiecare va avea un rol de jucat la momentul potrivit.

Ekaterina nu se mulţumea să urmeze instrucţiunile lui Mateo. îi venise o idee şi, ca s-o pună în aplicare, avea nevoie de un timp de care nu dispunea. Pentru a doua oară în carieră, renunţă să-şi tină cursurile. Asta avea s-o coste, dar se hotărî să trimită un e-mail la facultate. Pretextă că suferise o toxiinfecţie alimentară, care o doborâse în toiul nopţii. La nevoie, avea să fabrice mai târziu un certificat medical.

Se întinse în pat şi-şi potrivi ceasul deşteptător ca să se odihnească două ore. Cu ochii închişi, se revăzu într-o cameră de hotel din Londra, împreună cu Mateo. El o privea zâmbind. Ekaterina se răsuci în aşternuturi, o dată, de două ori, îşi puse perna în cap şi, în cele din urmă, se ridică brusc în şezut. Luă telefonul ca să-i scrie.

îmi lipseşti, e o tâmpenie, ştiu, asta dacă nu cumva eu sunt tâmpită care face numai cum o taie capul. însă tocmai pentru că-mi lipseşti mi-e atât de teamă de noi. Ne despart atâtea lucruri, vieţile noastre şi miile de kilometri. Te implor, nu-mi răspunde la

mesaj, e târziu, îmi e teribil de somn şi simt un gol în stomac doar imaginându-mi ce ne aşteaptă. Tu nu-ţi spui niciodată că mergem prea departe, că toate astea riscă să se termine prost într-o zi? De fiecare dată când mă gândesc la Roman sau la Nicolai, îmi închipui că tu ai putea ajunge după gratii. Mateo, nu le spune nimic celorlalţi, dar cred că asta e ultima mea lovitură.

Nu pot să afirm că te iubesc, pentru că nu ştiu ce înseamnă să fii iubit, totuşi mă gândesc uneori că tu m-ai putea învăţa.

Nu-ti asuma riscuri inutile, asta e tot ce-ti cer.

E al naibii de frig aici.

Te sărut.

Reciti mesajul, mângâind cu degetul mare ecranul. După câteva clipe, dădu din umeri şi apăsă pe „Trimite”. Apoi închise telefonul, puse capul pe pernă şi adormi.

Vilnius

Janice se trezi cu o mahmureală cum rareori simţise. Minibarul, rămas deschis, nu mai conţinea nimic. Janice nu-şi putea aminti în ce moment al nopţii adormise, ştia doar că era târziu şi că golise o ultimă sticluţă ca să alunge teama ceo sufoca. Se uită în jur, uniforma de cameristă îşi regăsise locul în şifonier. Cum se întâmplase asta rămânea un mister, dar, de vreme ce acum stătea goală în pat şi nu se îndoia că dormise singură, trebuie să fi pus ea însăşi

uniforma acolo într-un moment în care luciditatea îi fusese anihilată de vodcă.

Se târî până în baie. Nu cunoştea decât un remediu pentru starea ei. îşi încordă toţi muşchii şi răsuci brusc robinetul de apă rece, scoţând un ţipăt.

Supliciul care dură câteva minute o readuse la viaţă; se înfăşură într-un prosop când cineva bătu la usă.

O cameristă, îmbrăcată cum fusese şi ea cu o zi în urmă, aducea o tavă cu micul-dejun, pe care Janice nu-şi amintea să-l fi comandat. însă îşi recunoscu scrisul pe hârtia pe care camerista i-o dădu s-o semneze, înainte de a ieşi discret din cameră.

Janice privi termosul cu cafea de parcă ar fi fost o comoară. îşi umplu o ceaşcă mare şi studie, nedumerită, nota de plată aflată încă pe tavă. Ar fi trebuit s-o ia camerista. Cu un gest mecanic, întoarse hârtia şi descoperi pe spatele ei un mesaj ce-i era adresat.

Şoferul vă aşteaptă, plecarea la ora 10, cunoaşteţi destinaţia.

Noroc.

Mulţumesc pentru tot.

Biletul nu era semnat, însă Janice ştia cine e autorul. înşfăcă un croasant din coşul cu produse de patiserie şi-şi deschise laptopul ca să citească cele două mesaje trimise de Vital.

Primul conţinea o serie de numere:

162/120/147/273/175/119/133/259.

Al doilea, un singur număr:

37.

Janice izolă primele patru numere din şir şi le împărţi la 3. Apoi le împărţi pe următoarele patru la 7 şi obţinu nişte coordonate pentru latitudine şi longitudine: 54° 40' 49.91 nord şi 25° 17' 19.37 est.

Accesă o hartă a oraşului Vilnius şi copie coordonatele. Un punct roşu indica, pe strada Didzioji, poziţia Muzeului de Artă Lituanian.

Janice îşi verifică ceasul, avea douăzeci de minute la dispoziţie să-şi strângă bagajul şi să sară intr-un taxi.

*

Roma

De la primele ore ale dimineţii, în faţa calculatorului său, Mateo studia agende, citea emailuri, SMS-uri şi tria fotografii găsite în telefoanele celor trei bărbaţi, pe care Ekaterina le spărsese. Din când în când, privirea îi aluneca spre propriul telefon. De fiecare dată, recitea cuvintele pe care i le trimisese. îi uşurase sarcina cerându-i să nu răspundă, dar lui îi era al naibii de greu să se concentreze la ce făcea. Această muncă îi revenea Ekaterinei, însă ea îi mărturisise că suferea de o teribilă lipsă de somn, aşa că el preluase ştafeta ca s-o lase să doarmă.

Mai rămăseseră şaptezeci şi două de ore până la declanşarea operaţiunilor, şi Mateo, care avea toate motivele să se simtă nervos, era ciudat de fericit.

Se duse în bucătărie sa-şi facă un ceai, apoi se întoarse la birou. îsi reluase

munca de o oră, când o fereastră se deschise în fata lui. O liniută albă
clipea pe ecranul negru. Ekaterina nu mai folosise acest canal de comunicare de multă vreme, de altfel, nici n-ar fi trebuit să-l utilizeze, însă Mateo era încântat.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? întrebă el cu inocentă, convins că
ea se referea la tăcerea lui după confidenţele din zori.

— Că ai muncit pentru mine, în timp ce eu am tras un pui de somn. Asta ai făcut, nu? Ai găsit cu ce să-i controlezi?

— Mai mult decât atât.

— O să mă fierbi până o să te implor? Despre ce e vorba?

— Discuţii picante în sânul cercului de apropiaţi ai lui Lucin. E puţin spus că-şi bat joc de preşedintele lor. Nimic nu le-a scăpat, părul pe care şi-l dă într-o parte ca să-şi ascundă chelia, felul de a mânca, ţinutele ridicole pe care le poartă când asistă la un meci de hochei, atitudinea de premiantul clasei când primeşte un şef de stat. Şeful securităţii interne se distrează din plin pe tema asta, într-o seară i-a trimis un SMS soţiei sale în care susţine că Lucin e un psihopat pervers. Un adevărat spectacol.

— Eşti sigur de sensul acestor texte?

— Cum nu se poate mai sigur. Le-am introdus în două programe de traduceri, rezultatele nu diferă nici măcar cu un cuvânt.

— Şi în afară de bârfe, ai găsit dovezi pentru ceea ce povestea Roman din închisoare?

— Directorul e un mafiot care-şi ascunde bine
intenţiile. în fiecare seară, la ora 21:00, primeşte lista încasărilor de la spălătorie. Chiar înainte de miezul nopţii, îi comunică gardianului-şef suma din plic pe care s-o împartă cu colegii lui. în serile când nu e mulţumit, ordonă creşterea ritmului. Dar am găsit şi ceva mai rău: Okrestina e roasă de corupţie până la ultima treaptă a ierarhiei. Am numele gardienilor care se ating de plicurile familiilor deţinuţilor ca să-şi sporească veniturile. Iar superiorii lor iau şi ei un comision.

Căutările Ekaterinei duseseră la dezvăluiri la fel de sordide despre şeful direcţiei de sănătate publică.

— Am pus mâna pe un raport ce denunţă abuzuri grave. Sunt implicaţi vreo treizeci de funcţionari, am numele lor, ajungând până la ministrul Sănătăţii. Persoanele amestecate în acest
scandal se înţelegeau să cumpere medicamente şi echipamente medicale la preţuri minime şi să le revândă apoi statului cu un profit între 60 % şi 200 %. Funcţionarii primeau şpăgi mergând de la 10 000 la 400 000 de dolari, în schimbul contractelor cu administraţia.

— Ai o copie a raportului? întrebă Mateo.

— Asta, plus o notă internă prin care se ordonă să fie înăbuşită afacerea, iar inspectorii care au scos-o la lumină să fie plătiţi ca să-şi ţină gura. Dacă informaţiile sunt făcute publice, toată lumea asta se va bucura de o lungă şedere la Okrestina, cu şeful de la sănătate publică în frunte.

— îi trimitem dovezile lui Vital şi pregătim continuarea.
— Ai de gând să te duci acolo?
— La Vilnius? Mi-ar plăcea, dar ar fi prea riscant. Va fi Janice acolo, o să ne povestească ea.
— Pe curând, răspunse Ekaterina şi întrerupse comunicarea.

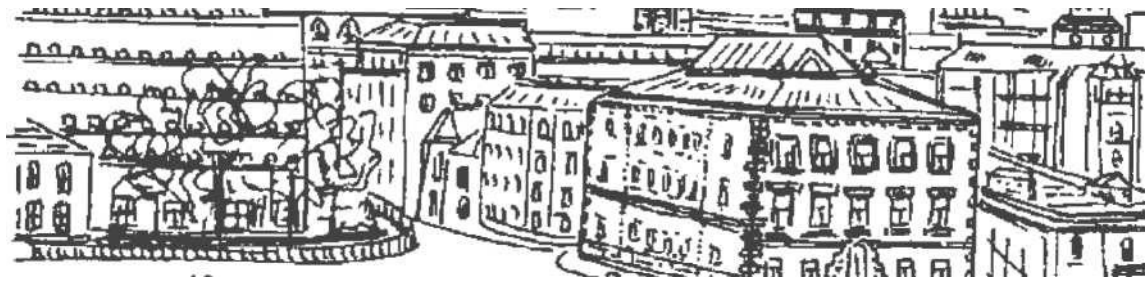

Muzeul de Artă Lituaniană, Vilnius

Taxiul se opri în faţa unei clădiri albe, în stil Empire. Cu geanta de voiaj pe umăr, Janice intră în muzeu. în hol nu era decât o femeie care citea, în spatele unui ghişeu. Janice îşi cumpără un bilet. Casiera îi dădu un ghid mic şi îi arătă de unde să înceapă turul. Puţinii vizitatori rătăceau prin prima sală. Un domn în vârstă, într-un palton cenuşiu, îi arăta nepoatei sale tabloul *Nobilul şi ţăranul,* o lucrare atât de vie, atât de precisă, încât, dacă te apropiai, parcă auzeai personajele vorbind. Un cuplu tânăr se uita la *Cabana pescarului de la Palanga,* scăldată în lumina unei dimineţi de vară, cu trandafirii înalţi aruncându-şi umbrele pe faţadă. Comori de frumuseţe impresionantă abundau în colecţiile muzeului. Janice se plimbă printre ele, sperând să nu se fi înşelat când descifrase coordonatele lui Vital. Se opri o clipă să admire *Maura cu perle* şi, curioasă, se aplecă să citească numele autorului:

Wladysiaw
Niewiarowicz. Nici bătrânul domn, nici tânărul cuplu nu-i remarcaseră prezenţa; Janice trecu în sala de alături şi surâse când descoperi un autoportret al lui Boleslaw Rusiecky care o duse cu gândul la David. îi despărţea un secol şi

jumătate, însă asemănarea cu prietenul ei era pe cât de misterioasă, pe atât de evidentă. Janice înainta spre a treia sală când un gardian îi făcu semn insistent să se îndrepte spre capătul încăperii. Apoi porni după ea. Paşii lor răsunau ritmic, umplând spaţiul larg şi gol. Gardianul împinse o uşă care abia se zărea în perete şi o îndemnă din priviri să intre. Janice se pomeni pe un culoar slab luminat. îl străbătu şi ajunse în depozitul muzeului. Lăzi mari de lemn erau stivuite pe podea, atât de multe, că formau un adevărat labirint.

— Hei, mă aude cineva? strigă Janice.

— Aici, răspunse o voce.

Janice o urmă până la ieşirea din labirint, unde dădu peste un bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat cu geacă de aviator peste uniforma albastră de serviciu. Avea părul tuns periuţă, ochi albaştri, o barbă de trei zile şi spatele lat.

— Să nu pierdem vremea, zise el îndreptându-se spre un camion acoperit, tras cu spatele.

Deschise portiera şi o ajută pe Janice să urce în cabină.

— Când ne apropiem de graniţă, o să opresc ca să treceţi în spate. Sunt douăzeci de lăzi în camion, una dintre ele are fund dublu, acolo o să vă ascundeţi. N-o să fiţi singură, adăugă el, amuzat. *Două femei* de Kasiulis o să vă ţină companie.

Janice ridică din sprâncene, uimită.

— Un mare pictor lituanian, îi explică şoferul. Părerea mea e că-l depăşeşte pe Picasso. Dacă s-ar fi născut spaniol, ar fi avut mai multe şanse, dar asta e,

bodogăni el.
— Transportaţi opere de artă? întrebă Janice.
— Uitati-vă în jur şi recunoaşteţi că vi s-ar fi părut ciudat dacă transportam legume, nu?
— Şi vameşii n-o să verifice camionul?
— O să arunce o privire la încărcătură, dar se tem prea tare să nu provoace vreo daună, oricât de mică; în plus, actele mele sunt în regulă. Guvernele noastre nu se înţeleg, asta-i puţin spus, dar arta transcende prostia şi îi apropie pe oameni. Le împrumutăm lucrări pentru muzeele lor. Staţi liniştită, totul o să fie bine. Nu-i prima mea călătorie, preciză el, răsucind cheia în contact.

Vechiul Volvo părăsi curtea muzeului cu un zgomot agasant şi o luă spre est. Janice se întoarse spre şofer, care o intriga din ce în ce mai mult.
— Şi în afară de Kasilis, ce pictor vă mai place?
— Kasiulis, o corectă el. îmi puneţi întrebarea asta pentru că lucrez la depozit? rosti bărbatul pe un ton tranşant.
— Nu, din simplă curiozitate.
— Hm, eu cred că da.
— Locuiesc în aceeaşi casă cu cel mai bun prieten al meu, David, care este pictor. Poate că nu are talentul lui Kasiulis, dar stilul lui mă impresionează.
— Şi unde este această casă?
— Foarte departe de-aici.
— Ce căutati la Minsk?
— Vreau să-i aduc un omagiu unei prietene dispărute recent, răspunse Janice, privind absentă prin parbriz.

— O prietenă jurnalistă, ca dumneavoastră?

— Dacă stiti, de ce mă mai întrebaţi?

— Ca să fac conversaţie. Mi s-a spus să am grijă de dumneavoastră.

— Cine v-a spus asta? vru să ştie Janice, amuzată. Şoferul scoase un pachet de ţigări din buzunarul gecii.

— Vă deranjează?

— Nu şi dacă-mi oferiţi una, răspunse Janice, coborând geamul.

Bărbatul se contorsionă ca să extragă bricheta din buzunar şi i-o întinse lui Janice, care aprinse două ţigări.

— Eram încă un copil când părinţii mei s-au instalat la Vilnius, continuă el. Lucin era la jumătatea primului mandat, situaţia începuse deja să se înrăutăţească. Trebuia să fii orb ca să nu vezi că el şi oamenii lui o să pună stăpânire pe ţară. La doi ani după ce a fost ales, a modificat constituţia ca să-şi aroge mai multe puteri, iar când două treimi din deputaţi s-au ridicat împotriva lui, a lansat un referendum. însă guvernul său a eliminat opoziţia de la televiziune şi de la radio şi a scos din ziare articolele ce nu-i erau favorabile. Apoi le-a interzis cu totul. Lucin a suspendat parlamentul şi a trimis poliţia să aresteze optzeci şi nouă din cei o sută zece deputaţi.

— Şi nimeni n-a protestat contra acestei lovituri de stat?

— Teoretic, nu reprezenta o lovitură, pentru că statul era el. în fine, unii miniştri au demisionat, ca şi majoritatea

membrilor Curţii Constituţionale. Au fost înlocuiţi la repezeală cu apropiaţi de-ai lui Lucin. Povestea dictatorilor este întotdeauna aceeaşi. Un om se prezintă drept apărător al poporului, duce o campanie bazată pe mari idei naţionaliste, urlă de pe podium că o să restabilească ordinea, că o să garanteze securitatea, că o să lupte împotriva infracţiunilor şi a corupţiei. Iar oamenii îl cred, la fel cum cred că toate problemele lor sunt din vina altora. Dar justiţiarii sunt adesea autorii relelor pe care le denunţă. După ce iau puterea, o păstrează prin orice mijloace, pretind că sunt un bastion împotriva haosului, afirmă că orice opozant e duşman al naţiunii şi, în timp ce poporul se lasă manipulat, ei se îmbogăţesc. Lucin n-a întârziat să controleze ţara, a întărit puterea KGB-ului, şi-a eliminat detractorii. Şi de aproape treizeci de ani, domneşte ca un tiran. Eu m-am născut la Modzina, la nord-est de Minsk, aveam un prieten care conducea un ONG ce venea în ajutorul opozanţilor regimului belarus. Vara trecută, oamenii lui Lucin au venit să-l spânzure într-un parc din Vilnius. Nimic nu le opreşte pe scursurile astea. Vreau să mă întorc să trăiesc în tara mea ca om liber. Dar dumneavoastră de ce vă aflati aici? Nu-i lupta dumneavoastră.

Janice a tras adânc din ţigară şi a fixat cu privirea linia orizontului.

— Ştiţi ce a spus Lucin despre Hitler? Că nu avea doar părţi rele. Prietenii duşmanilor mei sunt duşmanii mei. Casa mea se află la Tel Aviv.

După oraş, urmă periferia, care lăsă

loc câmpiei. Apoi, apărură lizierele. Camionul gonea pe El2, trecând pe lângă casele albe din Darzininkai, pe lângă cabanele de cedru-roşu din Skaidiske s, pe lângă fermele întinse din Uzukene'.

Ceva mai târziu, şoferul opri în dreptul localităţii Pagojys. O duse pe Janice în camion, deschise fundul dublu al lăzii şi o ajută să se ascundă.

— Peste zece minute, îi explică el, intrăm în Belarus.

— Cât timp trebuie să stau ascunsă în ladă? întrebă cu nelinişte Janice.

— O oră, dacă nu-i lume multă la graniţă. După care o să ne oprim la o benzinărie şi o să vin să vă scot. Acolo vă aşteaptă o maşină să vă ducă la Minsk. Dacă vameşii inspectează încărcătura, să nu faceţi niciun zgomot.

Şoferul fixă la loc panoul compartimentului secret şi urcă iar la volan. Camionul se urni, zdruncinându-se.

*

Londra

Cordelia îşi răsfoia nervoasă agenda, aşteptând să plece colegii ei la masa de prânz. Avea nevoie de sistemele agenţiei ca să creeze nişte diversiuni la iniţierea celei de-a doua faze a planului. Culesese multe informaţii despre cei la care urma să apeleze, dar nu găsise în vieţile lor nici mari crime, nici delicte notabile. Le puricase e-mailurile şi programele, le studiase sursele de venituri, descoperise câteva poveşti extraconjugale în cazul unora şi câteva eludări ale legii în cazul altora, lucru deloc ieşit din comun într-o

tară unde
apropiaţii puterii nu respectau nimic. Brusc, rolurile se inversau, Cordelia se simţea vinovată
că-i şantajează pe aceşti oameni pentru a le forţa mâna, însă era singura cale de a-şi atinge scopul. Cum să strângi şaizeci de autobuze şcolare şi tot atâtea camioane în cea mai mare discreţie, fără să depăşeşti limita? Nu se punea problema să-i ameninţe, o să fie plătiţi pentru serviciile lor, iar ei, în schimb, o să tacă şi o să respecte instrucţiunile.

La 12:30, etajul se goli şi Cordelia coborî la subsol. în sala şervetelor, rătăci printre dulapurile metalice şi se conectă la un terminal de
mentenantă. Conexiunea nu trebuia să trezească nicio bănuială, nimeni nu trebuia să-şi pună întrebări despre motivul pentru care douăzeci de mesaje aveau să treacă prin servere-releu situate pe toate continentele ca să ajungă în inboxuri din Minsk sau suburbia oraşului. Conţinutul era
acelaşi, un formular de rezervare în bună regulă, pentru nişte autobuze ce trebuiau să-i ia pe elevi şi să-i ducă la tară. O idee bizară a lui Mateo. Pe cine ar îngrijora o excursie şcolară duminica dimineaţa? Apoi Cordelia trimise e-mailuri pentru închirierea unor camioane. Pregătirea acestei faze a operaţiunii, ceva mai delicată, necesitase multe săptămâni de muncă. Patru din cele şase companii de transporturi grele erau deţinute de simpatizanţi ai cauzei lor. Cordelia îi ajutase pe responsabilii cu logistica să fabrice contracte de închiriere false. în

ziua Z, camioanele urmau să părăsească garajele cu acte în regulă. Celelalte două firme de transport fuseseră puse la lucru în mod oficial. În cursul ultimelor săptămâni, acestea primiseră vreo cincizeci de cutii cu piese auto destinate unor garaje aflate în diferite cartiere ale oraşului. Etichetele de pe cutii nu trezeau nicio bănuială. Dacă cineva le-ar fi deschis, ar fi găsit în ele bujii, curele de transmisie, biele, cardane sau elemente optice; însă o căutare mai amănunţită ar fi scos la iveală adevărata încărcătură ascunsă sub bucăţile de carton ondulat: routere, cabluri, baterii, antene de satelit, relee Wi-Fi şi computere. în cantitate suficientă pentru instalarea la Minsk a unei reţele de comunicaţii secundare. Expedierea lor durase săptămâni în şir. Garajele şi tinichigeriile printre ai căror mecanici se numărau şi membri ai opoziţiei faţă de regim primiseră de fiecare dată o cantitate de piese doar cu puţin peste cea normală.

La 13:00, Cordelia îi expedie un mesaj criptat lui Vital, care îl redirecţionă spre Minsk. Semnalul fusese dat, asamblarea reţelei trebuia să înceapă în aceeaşi seară. La Minsk, toti ştiau ce au de făcut în următoarele două nopţi. Unde să aşeze bornele emiţătoare, unde să instaleze dispozitivele de bruiaj, la ce carcase din reţeaua publică să lege cablurile de şunt, pe ce acoperişuri să desfăşoare antenele-releu. Malik retransmise mesajul Cordeliei şi-şi informă contactul de la Vilnius că operaţiunea Okrestina tocmai începuse.

Cordelia nici nu-şi dăduse seama când

trecuse
timpul. Mai avea doar câteva minute la dispoziţie, pauza de prânz se terminase. Dar, înainte de a ieşi din sala şervetelor, trebuia să trimită un ultim mesaj unei femei care se ocupa de bucătăria singurului local din Ganevo unde şoferii de camion opreau să mănânce. Situată sus, pe un promontoriu, cafeneaua Vasilok se bucura de o panoramă perfectă asupra postului de frontieră dintre Lituania şi Belarus.

în vecinătatea sălii şervetelor răsunară paşi. Cordelia tastă cu maximă viteză ca să-şi şteargă urmele de la terminalul de mentenanţă, împinse consola în locaşul ei şi închise dulapul metalic. Auzi alunecarea uşilor glisante; inginerul-şef al locului se întorsese pe domeniile sale. Cordelia se lipi de un dulap metalic, gândindu-se cum să iasă din încurcătură...

în sala şervetelor lucrau doi colegi de-ai săi, Rossell şi Sheridon. Jobul lor le impunea să se asigure că toate diodele echipamentelor clipeau verde şi să intervină imediat ce una îsi schimba culoarea în portocaliu sau în roşu. Rossell nu cunoştea noţiunea de punctualitate, aşadar, trebuia să fi fost Sheridon cel care se îndrepta spre ea, cu el avea să dea curând nas în nas. Din ascunzătoare, Cordelia îi trimise un SMS, rugându-l să vină imediat în biroul ei. Bărbatul se afla deja atât de aproape, încât Cordelia îi auzi vibraţia telefonului mobil şi scârţâitul pantofilor pe linoleum când se opri să-şi citească mesajul.

— Ce-o mai vrea acum cotoroanţa?

mormăi Sheridon, făcând cale întoarsă.

Cordelia încasă lovitura fără să clipească. După ce el ieşi, se repezi spre scara de serviciu şi urcă în fugă la etajul trei ca să ajungă în biroul ei înaintea lui. Apoi se trânti pe scaun şi se concentră asupra ecranului.

— M-ati chemat? întrebă Sheridon de cum intră.

— Cred că talentele dumneavoastră nu sunt folosite la adevărata lor valoare, îi răspunse Cordelia, lovită brusc de inspiraţie. Aş vrea ca toate şervetele noastre să fie verificate preventiv. Actualizări, teste de firewall, analize, pe scurt, revizie generală... O să ia ceva timp şi nu putem risca să tulburăm traficul clientilor noştri. Asa că sâmbătă şi duminică mi se par zilele ideale pentru asta, mai ales că prognoza meteo susţine că o să plouă.

Sheridon se îngălbeni. Ultimele teste se desfăsuraseră în urmă cu cel mult o lună, argumentă el. Nimic nu justifica reluarea lor atât de curând.

— E un punct de vedere, dar nu şi al meu, i-o tăie Cordelia arătându-i usa. V-as fi dat o mână de ajutor, adăugă ea, dar plec în weekend. Privilegiul vârstei...

Ganevo, frontiera belarusă

Camionul începu să încetinească şi, în cele din urmă, se opri. Janice îl auzi pe şofer strigându-i prin peretele despărţitor să nu-şi piardă răbdarea. Aveau de aşteptat pe puţin o oră. Camioanele grele

erau deviate pe o cale paralelă ca să fie inspectate şi existau vreo douăzeci înaintea lor.

Minutele erau lungi, ora abia se scurgea. Volvoul înainta metru cu metru. Ghemuită în fundul lăzii ei, Janice se contorsionă ca să scape de o crampă ce o făcea să sufere. Percepu scârţâitul oblonului care cobora, pocnetul uşilor din spate care se deschideau. Un vameş discuta cu şoferul pe un ton nu prea amabil. Janice îi auzi urcând în camion, vameşul lovea cu bastonul în părţile laterale ale lăzilor, citind cu glas tare ce scria pe etichete. Relaţia pe care Janice o întreţinea cu Dumnezeu căzuse de multă vreme în desuetudine, ca să nu zicem că lipsea cu desăvârşire; totuşi Janice se apucă să se roage în tăcere pentru ca nenorocitul de vameş să plece. Glasul şoferului nu trăda niciun semn de nervozitate.

Janice simţea cum transpiraţia i se prelingea de pe ceafă spre omoplaţi. îi era cald, respira greu, gâtul i se bloca, în curând avea să rămână fără aer. Se strădui să stea nemişcată, calmă, deşi crampa care-i cuprindea piciorul drept îi provoca o durere de nedescris. Dacă era descoperită acum, misiunea se încheia aici.

îşi îndreptă gândurile spre grădina casei sale din Florentin, îşi închipui că se pregăteşte să ia ceaiul acolo, soarele încălzindu-i fata.

Un zgomot de cizme; vameşul venea tot mai aproape de lada ce adăpostea *Două femei* de Kasiulis. Janice strânse pumnii şi încercă să-şi amintească ultima

seară petrecută făcând turul barurilor împreună cu David. Băuse prea mult ca să-şi sărbătorească plecarea şi plătise pentru asta cu vârf şi îndesat a doua zi dimineaţa, însă acum ar fi dat orice ca să se teleporteze la Tel Aviv. închise ochii şi se gândi insistent la redacţia ziarului ei, unde domnea mereu agitaţia. înşiră în minte prenumele tuturor colegilor, inclusiv ale celor pe care nu-i suporta. în sfârşit, vocea şoferului şi a vameşului începură să se îndepărteze. Portierele se trântiră, oblonul se ridică la loc cu un zăngănit şi camionul se puse în mişcare. Janice se sprijini de panourile laterale să nu-şi piardă echilibrul. După câţiva kilometri, i se făcu brusc cald, extrem de cald, pereţii se strângeau, lada se strâmta cu fiece clipă. Simţea că moare închisă în acest sicriu. Inima îi bătea tot mai tare; stele îi scânteiau în faţa ochilor. începu să lovească în scânduri cu pumnii, urlând din răsputeri.

într-un târziu, şoferul îi auzi strigătele şi trase pe dreapta. Sări din cabină, intră în camion pe uşa laterală, împinse două cutii ca să-şi croiască drum şi luă maşina de deşurubat. Când panoul ce forma fundul dublu al lăzii cedă, o găsi pe Janice chircită, lividă şi gâfâind, cu trupul scuturat de frisoane. O ridică în picioare şi o strânse în braţe. În pofida ordinelor, pasagera lui nu era în stare să continue drumul altfel decât aşezată în fată. Asa că o instală pe scaunul din dreapta, coborî geamul, îi prinse centura şi demară.

— Ce-aţi păţit?

— Sunt obosită, atâta tot.

— Mi se pare că arătaţi foarte rău, zise

şoferul aplecându-se spre torpedou.

Scoase de acolo un termos şi i-l întinse.

— Beţi!

— Ce e?

— Apă, trebuie să vă rehidrataţi.

Afară, aerul era rece, dar încă nu îngheţat, cum avea să devină în cursul nopţii. Vechiul Volvo gonea pe E15, un indicator anunţa că până la Minsk mai erau 150 de kilometri.

— într-o oră şi jumătate suntem la locul de transfer.

— Cine mă duce la Minsk? întrebă Janice cu îngrijorare.

— O prietenă la care o să luaţi cina şi o să dormiţi peste noapte. Vorbeşte engleza, ca şi mine. începe să vă revină culoarea în obraji, odihniţi-vă acum.

Janíce îşi rezemă capul de tetieră şi închise ochii. Restul drumului se desfăşură în cea mai ,
deplină tăcere. Pe la 15:00, şoferul ieşi de pe autostradă. Soarele cădea oblic pe arborii rari şi golaşi ce se înălţau de-a lungul benzinăriei. Volvoul se opri în parcarea din spatele unei clădiri.

— Mi-ar fi plăcut să păstraţi o amintire mai frumoasă despre călătoria noastră, zise şoferul, cu regret.

— Vameşul ar fi putut să deschidă lada, răspunse Janice. Vă mulţumesc pentru tot.

— Eu trebuie să vă mulţumesc. Să aveţi grijă!

Tipul îi întinse mâna. Janice zâmbi şi îl îmbrăţişă. Apoi şoferul îi arătă cu degetul un Opel break parcat în faţa lor. Janice se dădu jos din camion, făcu un ultim semn de rămas-bun şi se îndreptă spre maşină.

Marika era o femeie energică, vorbea mult, gesticulând chiar şi în timp ce şofa, fapt ce n-o liniştea deloc pe Janice, care o asculta fără să aibă măcar o dată ocazia de a o întrerupe. Pe drum, Marika îi zugrăvi situaţia din Minsk şi din oraşele mari. Represiunea crescândă nu reuşise să înăbuşe voinţa celor ce-i ţineau piept. Regimul lui Lucin era aproape să-şi dea duhul. în toată ţara, se constituiau grupuri de rezistenţă, mai numeroase cu fiecare săptămână. O revoltă era iminentă, nu mai lipsea decât liderul care să le unească şi să le conducă spre victorie. însă timpul îi presa, explică Marika. Lucin simţea că vântul începe să bată din altă direcţie pentru el. Din palat răzbăteau zvonuri, dând de înţeles că, pentru a distrage atenţia poporului, pregătea un război contra vecinilor din Vest. Televiziunea de stat blama Occidentul de multă vreme, dar de câteva săptămâni încoace ataca Lituania, acuzând-o că oferă adăpost criminalilor care vor să semene haos şi că finanţează planuri de agresiune împotriva Belarusului. Fotografii ale opozanţilor regimului refugiaţi la Vilnius apăreau din ce în ce mai des în ziarele controlate de guvern. Dictatorul pierdea teren şi se erija din nou în marele apărător al naţiunii. Chiar fusese văzut intrând în palatul ce servea drept sediu al preşedinţiei îmbrăcat în uniformă militară şi cu mitraliera în mână.

— Chiar are mijloace să declanşeze un război? întrebă cu îngrijorare Janice, fericită că poate în sfârşit să spună ceva.

— Are tancuri, avioane de vânătoare, soldaţi şi poliţişti care nu ştiu să facă altceva decât să-i asculte ordinele. în plus, datorită averii personale, Lucin ar putea să-şi cumpere mai multe miliţii private decât există pe faţa pământului, barbarii din grupul Wagner şi foştii soldaţi ai lui Assad, care crapă de foame. Important e să-i împiedicăm excesele înainte să fie prea târziu.

Opelul break poposi într-o parcare. Clădiri de zece etaje, de un cenuşiu monoton, se înălţau în jurul lui Janice.

Marika opri motorul, ieşi din Opel şi păşi apăsat spre uşa imobilului în care locuia.

Un iz acru plutea în hol. Pereţii erau acoperiţi de graffiti, însă liftul funcţiona. Marika apăsă pe butonul pentru etajul şase şi fredonă o melodie populară cât timp liftul urcă.

— De obicei, stau câte doi în cameră, dar astă- seară o să doarmă împreună cu toţii. V-am pregătit patul, cearşafurile sunt curate, zise ea, pipăindu-şi buzunarul în căutarea cheilor.

Cei patru copii ai Marikăi le întâmpinară cu ţipete de bucurie, alergând să li se agaţe de picioare, până când mama lor îi îndepărtă cu binisorul. Cel mai mic n-avea nici doi ani, cel mai mare, abia opt. Apartamentul era aranjat minunat, perdelele de la ferestre erau de un alb sfidător; covorul roşu din sufragerie părea imaculat.

Marika îi arătă lui Janice camera în care urma să doarmă, unde se vedeau două paturi suprapuse, un cufăr din imitaţie de răchită şi un mic birou

din placaj, apoi o invită în bucătărie.

Linoleumul sclipea în lumina tuburilor cu neon din tavan. Marika întreţinea atent obiectele unei lumi pe care n-o putea schimba. îşi legă în talie un şorţ şi se duse la aragaz.

— Patru copii sunt mult prea mulţi, se plânse ea în timp ce aprindea focul. M-am îngrăşat şi parul meu şi-a pierdut strălucirea. Pe ultimul nu-l voiam, dar acum îl iubesc la fel ca pe ceilalţi. Soţul meu nu vine acasă astă-seară, nici în serile următoare, de fapt. Aleargă în stânga şi-n dreapta, şi nu mă refer la jogging, că n-ar mai fi aşa de burtos, dar e un om bun. Nu poate să aibă numai calităţi, corect? Probabil că tâncii mei au fraţi şi surori vitregi prin tot MinskuL Măcar pe ăia nu trebuie să-i hrănesc eu, râse Marika.

Janice se oferi s-o ajute. Marika arătă spre dulapul cu veselă, apoi spre masa din melamină. După ce puştii terminară de mâncat, Janice strânse farfuriile în timp ce Marika îşi îmbăia copiii. Apoi o însoţi când îi duse la culcare, observându-i în tăcere, admirativă şi gânditoare. Viata ei era atât de diferită de traiul de zi cu zi al acestei femei care o găzduia cu generozitate, fără a lăsa să se creadă o clipă că avea deja prea multă treabă. Curând, se aşternu liniştea. Marika îsi scoase şorţul, luă două farfurii în care puse câte o bucată de păstrăv şi le aşează pe măsuţa joasă din sufragerie.

— Mâine-dimineaţă, îi duc pe cei mari la şcoală, după care vă conduc la Mihail. Bietul om, n-o să- şi revină niciodată după moartea Dariei. Erau un cuplu foarte unit.

— Cum am ajuns până la dumneavoastră? întrebă Janice.

— într-o dictatură, îi explică Marika, siguranţa unei reţele de rezistenţă impune ca fiecare membru să nu cunoască decât o persoană, cel mult două. Aţi fost adusă aici pentru că eram prietenă cu Daria, restul nu mă priveşte. Dacă aş fi arestată vreodată, nici măcar sub tortură n-aş putea dezvălui ceva ce nu ştiu. Acum ar trebui să dormiţi, păreţi epuizată.

— Dumneavoastră nu?

— Oh, nu, din fericire. Acum, că dorm copiii, începe seara mea de muncă.

— Aveţi veşti despre Nicolai şi Roman?

— Niciuna de când a murit Daria. înainte să fie asasinată, ea a transmis că Nicolai e destul de bine, dar eu nu cred un cuvânt. Roman e tânăr, rezistă mai uşor.

— Sunt indiscretă dacă vă întreb cu ce vă ocupaţi?

— Sunt jurnalistă, ca dumneavoastră.

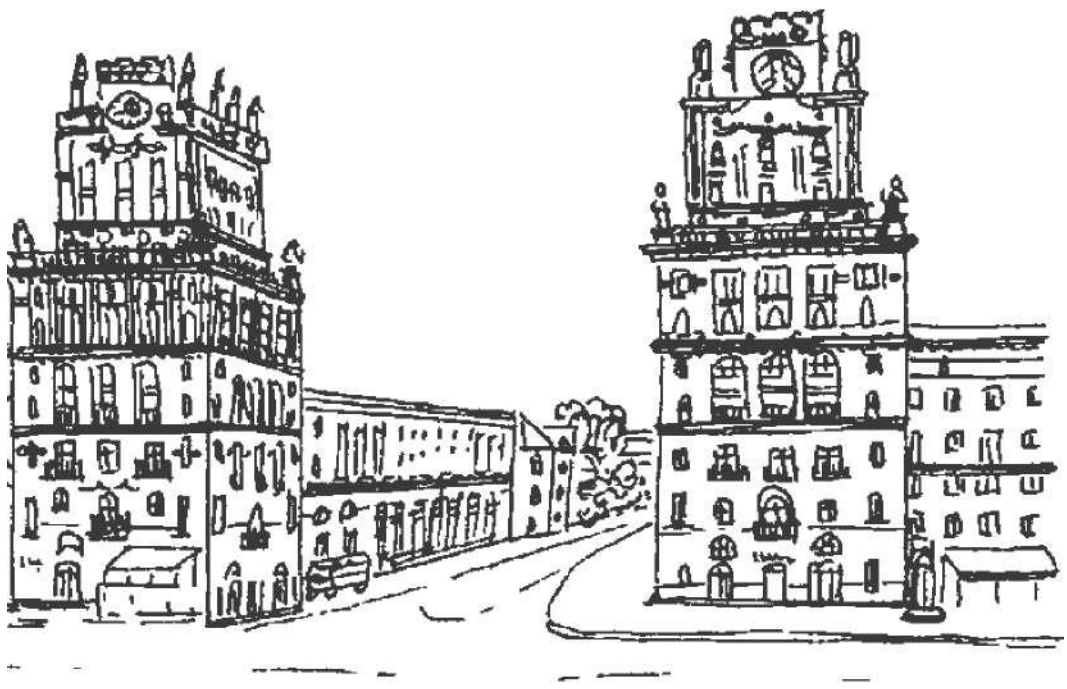

MIN.SK

Londra şi Madrid

/

Cordelia se examina în oglinda din baie. îşi încorda maxilarele, întoarse puţin capul şi se dădu mai aproape de oglindă: zărise un rid la coada ochiului. Se gândi în treacăt la Sheridon, se bucură că-i stricase weekendul, îl catalogă drept tâmpit şi se întoarse în dormitor. Se întinse în pat, în fata televizorului, deşi abia dacă auzea ştirile. Lângă ea, laptopul scoase un clinchet. Mateo o ruga să intre cât mai repede pe forum. Cordelia oftă, tastă codurile şi se conectă.

— Ce e? îl chestionă.

— Ce-i zgomotul ăsta? Eşti singură?

Cordelia luă telecomanda de pe noptieră şi stinse televizorul. Nu-i părea rău, ştirile nu prezentau niciun interes. Prim-ministrul englez se împotmolise într-un nou scandal, ceea ce, în sine, nu era chiar o noutate.

— Vital îşi pune întrebări, continuă Mateo.

— închipuie-ţi că şi eu, de dimineaţa până seara. Este epuizant, motiv pentru care sunt frântă.

— Cum stai?

— Logodnica ta are dreptate. Mania asta de a face pe profesorul devine până la urmă agasantă.

— Nu suntem logodiţi, replică Mateo.

— Te iubeşte, o iubeşti, nu văd deloc

care-i diferenţa.

— E mai complicat decât ai crede.

— Voi sunteţi cei complicaţi, dar, în fond, e treaba voastră. Antenele vor fi desfăcute în noaptea asta, mijloacele de transport sunt pregătite şi locurile de adunare, securizate. Eu mi- am terminat treaba şi i-am dat o mână de ajutor fratelui meu care n-o mai scotea la capăt odată. Şi, dacă vrei să ştii tot, intenţionam să mă culc.

— Eu n-am primit până acum adresa ca să pătrund în site-ul principal. Nici Vital, i-o trânti Mateo.

— Janice a ajuns la faţa locului doar de câteva ore, lasă-i timp să acţioneze. Trebuie să evite orice comunicare, o să ne contacteze doar în ultimul moment. Dar ştiai deja toate astea, deci ce anume vrei de la mine mai exact?

— M-am gândit bine, mărturisi Mateo. Nu cred că lansarea operaţiunilor din donjon e o idee bună. Când o să atacăm serverele din Belarus, guvernul o să ia în calcul mai întâi o agresiune venită de undeva din vecinătate. Nicio tară din Europa n-ar plănui să se ia de ei, nu atât de masiv, în orice caz. Riscăm ca ei să riposteze orbeşte atacând vinovatul cel mai probabil.

— Adică atacând infrastructura informatică din Ucraina? deduse Cordelia.

— Mă tem că da. Şi, dacă Vital şi Malik se vor pomeni rupţi de lume, o să dăm de dracu'.

— Dacă te gândeşti la sistemele agenţiei mele de *backup,* nici nu se pune problema. Nu am mâinile suficient de

libere. Imposibil să pornesc un asemenea atac fără să fiu prinsă, chiar dacă aş acţiona noaptea. Traficul generat ar declanşa atâtea alarme, încât echipele mele ar înţelege imediat ce se întâmplă.

— Nu-ţi face griji, nu m-am gândit să te pun în pericol, ci să lansez focul de artificii de la Roma.

— De la sediul tău? Ai înnebunit complet? Judecă puţin, Mateo. Dacă ne reuşeşte misiunea asta, îti dai seama ce haos o să fie în comunitatea hackerilor? Şi White Hat, şi Black Hat o să vrea să descopere cine a dat lovitura. Rezistenţa belarusă nu dispune de echipamente pentru a desfăşura o operaţiune de asemenea anvergură. Diviziile de armate informatice din China, Orientul Mijlociu, de la ruşi sau de la nord-coreeni nu se vor bănui multă vreme între ele. Niciuna dintre aceste ţări nu are vreun motiv să-l atace pe Lucin. După ce se vor convinge de asta şi ca să-şi dovedească nevinovăţia, pun pariu că vor ajunge chiar să colaboreze pentru a-i demasca pe vinovaţi şi a evita astfel un război cibernetic mondial. Vor proceda prin eliminare. Să fi fost o operaţiune desfăşurată de o agenţie guvernamentală occidentală? Nimeni n-ar crede asa ceva. Atunci, ce alt grup e suficient de competent pentru a orchestra un atac care să paralizeze o ţară?

— Nu suntem singurii.

— Ba tocmai că suntem. Şi ai vrea să-ti asumi riscul ca ei să ajungă la tine? Exceptând cazul în care ai de gând să-ţi faci bagajul

şi să-ţi arzi toate şervetele ca să dispari în primele două ore după începerea festivităţilor, ideea ta e absurdă. E o nebunie să-ţi spun tocmai eu asta. Mă refer la mobilizarea unor armate întregi de hackeri lansate pe urmele celor care vor fi condus unul dintre cele mai mari atacuri DDoS- întreprinse vreodată.

— Ştiu toate astea, Cordelia, dar nu văd altă soluţie.

— Şi să faci pe kamikazele e o soluţie? Eu o numesc prostie. Vital e la curent?

— Am început discuţia spunându-ţi că Vital îşi pune întrebări. Acum ştii ce întrebări. Dar, te rog, nu le zice nimic celorlalţi deocamdată.

— Atunci, de vreme ce sunteti amândoi la fel de ţăcăniţi, faceţi ce vreţi. Eu visam la o noapte bună de somn, acum s-a dus dracului, mersi.

Cordelia trânti capacul laptopului, clocotind de furie. Din cauza a ceea ce avea Mateo în cap, dar şi fiindcă ştia că el are dreptate, iar ea nu dispunea de o alternativă pentru a-l împiedica să se sacrifice. N-ar fi putut să adoarmă dacă păstra toate informaţiile pentru ea, aşa că îl sună pe Diego.

Seara, Madrid şi Londra

Diego se retrăsese în biroul său la sfârşitul programului. Se aşezase la computer, decis să termine până dimineaţă ceea ce-l ţinea ocupat de săptămâni întregi. Declanşarea operaţiunilor nu mai era decât o

chestiune de zile – trei, mai exact. Bucătăria erau deja închisă. Telefonul sună; numărul ascuns îl făcu să zâmbească. Cu o săptămână în urmă, cinase cu o tânără a cărei companie nu-i displăcuse deloc. O dusese acasă pe motocicletă şi, cu toate că nu mersese cu viteză, ea îl strânsese de talie, cu mâinile îndreptate spre partea de jos a pântecului său, cu o hotărâre eliberată de orice reţinere. Se sărutaseră în fata uşii
şi Diego se întorsese la el în zori. De atunci, se sunau pe rând, o dată la două zile, pe la miezul nopţii. Diego îşi drese glasul şi răspunse.

— Ştii, frăţioare, nu ducem lipsă de probleme şi mă resemnasem cu ideea că tot ce întreprindem e iluzoriu. însă azi s-a întâmplat ceva şi m-am răzgândit.

— De ce azi? întrebă Diego, dezamăgit să audă vocea surorii lui.

— Am discutat adineauri cu Mateo şi hotărârea lui aproape că m-a făcut să-mi dea lacrimile.

— Vorbeşti serios?

— încep să am dificultăţi în a citi fără ochelari, semn că tinereţea se cam duce, deci da, o să devin serioasă acum.

— îţi petreci viaţa cu ochii lipiţi de ecran, du-te la un oftalmolog înainte să te consideri bătrână. Ce ti-a zis Mateo atât de bulversant?

— E secret.

— Dar cu siguranţă m-ai sunat ca să mi-l împărtăşeşti.

— Vrea să lanseze focul de artificii de la Roma. Te las să rumegi asta, nu mai am ciocolată şi trebuie să mă duc să caut în

bucătărie. Am o lipsă acută de zahăr.

— Atât de rău te simţi?

— Mai rău.

Cordelia sări din pat, alergă în jos pe scări, îşi găsi fericirea într-un sertar şi urcă înapoi în dormitor. Luă iar telefonul în mână.

— Mai eşti?

Legătura se întrerupsese. Cordelia deschise laptopul şi se conectă la forum, unde Diego o aştepta.

— Nu-i genul de discuţie pe care s-o avem la telefon, îi spuse el.

Ea îi relată conversaţia cu Mateo şi Diego recunoscu, la rândul lui, că prietenul lor nu se înşela. Dacă oamenii lui Lucin aveau să riposteze la atacul lor cibernetic, o să vizeze întâi Ucraina. Donjonul ar fi izolat de restul lumii şi Grupul şi-ar pierde cartierul general. însă Diego împărtăşea îngrijorarea Cordeliei referitoare la soarta lui Mateo.

— Sper că e asigurat, n-o să aibă altă variantă decât să-şi distrugă toate echipamentele, adăugă ea.

— Dar echipamentele alea sunt şi instrumentele lui de lucru.

— îmi imaginez că ştie el ce face.

— Nu, nu-ţi imaginezi deloc. Mateo n-a fost scutit de suferinţă în copilărie, tatăl lui a murit ars în casa incendiată de trupele unui dictator. Ekaterina mi-a povestit. Mă tem că operaţiunea noastră e un fel de răzbunare pentru el.

— Şi ar fi aşa de grav?

— Răzbunarea te orbeşte, cunoşti expresia. Ekaterina e la curent cu ce are el de gând să facă?

— Nu, şi nu ştiu dacă trebuie să-i spun

sau nu. Mateo m-a pus să promit că n-o să vorbesc cu nimeni despre asta.

— Şi acum, că mi-ai spus mie, presupun că o să mă laşi să reflectez în locul tău.

— Exact. Dar tu cum stai cu treaba?

— Virusul principal e implantat, de fiecare dată când un angajat dintr-un minister trimite un email la un alt minister, îl propagă în servere. Eu nu fac altceva decât să supraveghez traficul ca să nu existe niciun risc, dar majoritatea şervetelor guvernului sunt infectate, Afacerile Interne, Justiţia, Transporturile, Apărarea. în clipa asta când stăm de vorbă, viermişorul nostru se plimbă prin prefecturile oblastiilor şi-şi seamănă fantomele. în două zile, reţeaua obţinută va fi suficientă pentru lansarea unui atac cibernetic major. Nu ne mai rămâne decât să facem rost de adresa IP a închisorii, Janice ar trebui să ne-o procure mâine.

— Atunci, pe mâine, tastă Cordelia, căscând. Noapte bună, fratele meu.

închise laptopul şi stinse lumina.

- Un atac DDoS vizează paralizarea serverelor unei infrastructuri saturându-le. în cazul unui atac de mare anvergură, care necesită mai multe surse, trebuie infectate sistemele destinate să adăpostească „zombi”, care vor produce un efect de multiplicare a atacului iniţial (N.a.).

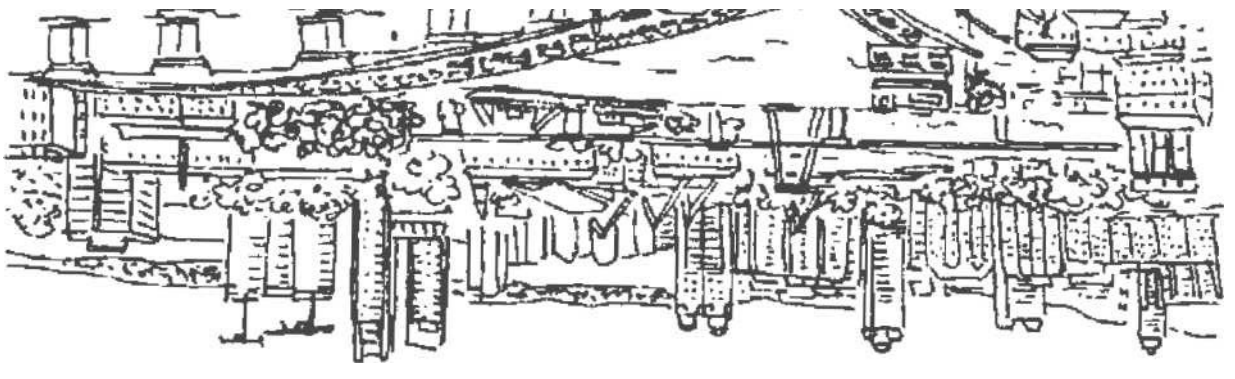

Joi dimineaţă, Minsk

Un coşmar îi bântuise noaptea lui Janice. Noa, închisă într-o ladă care se scufunda lent într-un lac, îi striga s-o ajute. După ce plonja în apele întunecate, Janice se zbătea s-o elibereze. însă nu reuşea, deşi mâinile i se umpluseră de sânge. Lada îşi continua coborârea inexorabilă în adâncuri, în vreme ce Janice, neputincioasă, urca la suprafaţă şi se trezea leoarcă de transpiraţie. Coşmarul o urmări şi dimineaţă, când râsetele copiilor o făcură să tresară.

Janice se luă după vocile lor întretăiate de ţipete şi, cu părul vâlvoi, ajunse în bucătărie. Puştii, deja îmbrăcaţi, îşi terminau micul-dejun. Marika o informă că urmau să plece cât de curând, aşa că avea timp doar de un duş.

Un sfert de oră mai târziu, familia urcă în break. Marika îi lăsă pe cei trei copii mai mari la şcoală, dar cel mic rămase prins în scaunul său. Marika demară şi străbătu străzile foarte

> aglomerate dimineaţa;

un vânt rece biciuia Minskul.

Peste puţină vreme, Opelul se opri lângă un şir de blocuri la fel de cenuşii ca şi cel în care Janice îşi petrecuse noaptea.

Mihail le deschise uşa. Janice intră prima în apartament. în fundul sufrageriei cu mobilier rustic, un zid de

cărţi rivaliza ca înălţime cu fereastra. Lângă un fotoliu, o aerotermă torcea ca o pisică bătrână. Marika afişă o expresie stupefiată când constată ce dezordine domnea în cameră de

la moartea Dariei. Se îndreptă spre canapea, bătu puţin pernele pentru a le reda forma, apoi se aşeză comod şi îşi descheie bluza ca să alăpteze copilul. Mihail îşi târşâi picioarele până la masă şi o pofti pe Janice să ia loc. Tristeţea îi copleşea întreaga fiinţă. Se duse tăcut în bucătărie, de unde reveni după câteva clipe cu o tavă în mâini. Puse pe masă o cafetieră, o zaharniţă veche, din metal argintiu şi trei ceşti din porţelan. Apoi turnă cafeaua neagră, consistentă, şi se trânti pe scaun.

— Nu-i nimic de făcut ca să treci prin asta cu demnitate, zise el. Ar fi trebuit să mă asasineze pe mine. Trebuie să rezist de dragul fiicei noastre. Doar că nu reusesc.

Marika îl privea fix. Janice credea că o să se ridice să-l consoleze, însă Marika nu se mişcă, se mulţumi să ia în braţe copilul şi să-l apropie de sân.

— Când va avea loc înmormântarea? vru să afle Janice.

— Nu va avea loc, răspunse Mihail cu voce obosită. Daria e în dormitor, mi-au adus-o ieri, mă duc după ea.

Părăsi încăperea şi cele două femei schimbară priviri îngrijorate. Marika dădu din umeri, întrebându-se dacă nu cumva Mihail îşi pierduse minţile. Misterul se risipi când bărbatul se întoarse strângând la piept o urnă din alamă, pe care o aşeză lângă cafetieră şi

o contemplă cu ochii umezi.
— Ar fi bucuroasă, îi plăcea mult cafeaua. Dimineaţa bea întotdeauna trei ceşti înainte să plece la muncă.

Izbucni în plâns. De data aceasta, Marika se ridică, puse bebeluşul în braţele lui Janice şi îl strânse pe Mihail într-ale ei. Copilul îşi lipi obrazul de pieptul lui Janice şi, brusc, Janice nu mai auzi nici hohotele lui Mihail, nici cuvintele de îmbărbătare pe care i le înşira Marika. Lumea se retrăsese dintr-odată, ca oceanul la reflux. Absorbită de ochii larg deschişi ai băieţelului care se uita atent la ea, Janice înţelese brusc şi cu deplină claritate motivul luptelor sale, sensul pe care-l dăduse propriei vieţi: să le ofere tuturor libertatea pe care ea o moştenise de la părinţii săi.

— Cinismul lor nu are limite, se înfurie Mihail, arătând spre urna închisă cu un sigiliu din ceară purtând o siglă guvernamentală. Au afirmat că maşina ei a luat foc, de la un scurtcircuit, chipurile. Am sunat la pompieri, niciun vehicul na ars în seara mortii ei. Au asasinat-o şi au incinerat-o ca să nu existe vreo autopsie.

Mihail privi urna şi se ridică în picioare. Durerea i se transformase într-o mânie greu de stăpânit. Se apropie de un bufet atât de masiv, că doi bărbaţi s-ar fi chinuit să-l deplaseze. îl trase spre el fără să dea impresia că face un efort cât de mic.

— Am ceva să vă dau. Daria umplea pagini întregi cu notiţe după fiecare vizită la Okrestina, le dezvălui el. A retranscris totul în engleză.

Lovi cu pumnul în dosul mobilei, eliberând o scândură care, odată scoasă, dădu la iveală un mic compartiment. De acolo, Mihail scoase o agendă mare, o deschise şi se opri la o pagină pe care Daria schiţase un plan bogat în texte explicative.

— închisoarea cuprinde două clădiri, zise el. Cea din dreapta e ocupată de femei, cea din stânga, de bărbaţi. Deţinuţii politici sunt ţinuţi la primele două etaje.

Le arătă apoi diferite locuri din închisoare. Sasul de la intrare, vorbitorul, infirmeria, sala de mese, celulele ordonate în lungul unui coridor pătrat, curtea şi amplasarea fiecărei camere de supraveghere. Daria schiţase chiar şi circuitul cablurilor care le legau de postul de securitate. Pe alte pagini, apăreau orele la care se făcea rondul, rotaţia gardienilor, informaţii pe care Nicolai i le transmitea voalat, prin aluzii, atunci când ea îl vizita.

— Lucin nu suporta că Daria o susţinea pe Sviatlania... Ea avea dovezi că acuzaţiile de

terorism aduse lui Nicolai au fost fabricate în întregime de guvern şi se pregătea să le publice.

Janice era doar pe jumătate atentă la ce spunea Mihail. Se aplecase asupra planului, folosindu-se de notiţele Dariei ca să-l interpreteze. După ce-l studie aproape o oră, descoperi ceva care-i îngheţă sângele în vine. Camerele de supraveghere, alarmele şi încuietorile electronice erau legate la o reţea locală, toate sistemele fiind conectate la un

repartitor unic. Lucru avantajos, întrucât era de- ajuns să scoţi repartitorul din uz pentru ca toate instalaţiile să înceteze să funcţioneze. Dar , ? prezenta şi un inconvenient major, fiindcă, prin definiţie, o reţea locală nu comunica deloc cu exteriorul. Dacă asta se confirma, devenea imposibil să pătrunzi în ea de la distanţă. Anihilarea sistemelor de securitate de la Okrestina s-ar fi putut realiza doar din interiorul închisorii.

— Am nevoie de un mijloc de comunicaţie absolut sigur, spuse Janice.

— La Minsk?

— Da, e urgent. Dacă vrem să-l scoatem pe Nicolai din închisoare, trebuie să intru în contact cu prietenii mei şi nu pot risca să las urme.

— Daria avea acces la telefoane echipate cu cartele SIM de unică folosinţă, pot să-l sun pe un coleg de-ai ei ca să ne dea una.

Janice umbla de colo-colo prin cameră, încercând să găsească o soluţie satisfăcătoare. Dacă toate convorbirile Dariei ar fi fost securizate, probabil că ea ar fi încă în viaţă.

— Prin ce mijloace le-a transmis informaţii lui Roman şi Sviatlaniei atâtea luni?

— Nu mi-a spus niciodată.

Janice se apropie de fereastră; şuieratul aerotermei o împiedica să se concentreze. Apăsă discret pe butonul de oprire, fără să-şi ascundă plăcerea când torsul aparatului încetă.

— I se întâmpla să se abată de la rutina ei, să facă vreun lucru ieşit din comun sau să se ducă într-un loc neobişnuit? întrebă

ea.

— Rutină? Daria mergea la trei joburi într-o zi... Şi vizita la Okrestina nu-i deloc ceva banal, se ofuscă Mihail.

— N-o criticam, replică Janice pe acelaşi ton. Nici pentru mine să mă aflu la Minsk nu-i ceva banal. Dacă vreţi să vă răzbunaţi soţia, puneţi-vă un pic mintea la contribuţie, fiindcă singură n-o să reusesc.

— Gata, calmaţi-vă, interveni Marika. Nu câştigăm nimic dacă ne enervăm şi, în plus, am oroare de ţipete, suport destule acasă. S-ar putea să am o idee, mi se pare cam ciudată, dar ce ne costă s-o analizăm? Daria trecea uneori pe la mine, neanunţată, dar întotdeauna în jurul prânzului. Apartamentul meu îi e în drum când se duce de la ziar la sediul ONG-ului. Mă rog, când se ducea. Cât pregăteam eu ceva de mâncare, ea se retrăgea în camera copiilor. La început credeam că vrea să se odihnească, să ia o pauză binemeritată, dar când mă duceam s-o chem la masă, mi se întâmpla s-o găsesc jucându-se pe consola băiatului mai mare, ceea ce mă amuza. Ea zicea că e o chestie puerilă, dar că o ajută să mai uite de griji

— Ce joc juca? întrebă Janice.

— Contează? Habar n-am, nu i-am dat niciodată atentie.

— încercaţi să vă amintiţi ce se vedea pe ecran, e foarte important.

— Cred că erau nişte omuleţi făcuti din cubulete, se plimbau prin camere desenate schematic.

Janice îşi luă haina şi porni spre uşă.

— Ne întoarcem la dumneavoastră, anunţă ea, ştiu cum trimitea Daria informaţii la Vilnius.

Marika se ridică la rândul ei, înhăţă geaca lui Mihail din cuier şi i-o aruncă.

— Ia cheile mele, îi spuse, însoţeşte-o tu până acasă la mine. în timpul ăsta, eu o să fac puţină ordine aici, în apartament.

*

— într-o zi, va trebui să mă hotărăsc să-mi cumpăr o maşină nouă. Fiica mea stă la părinţii Dariei, explică Mihail, pornind maşina. E departe de aici şi mi-e groază de mersul cu trenul.

— De asta şi de alte lucruri, replică Janice pe un ton nonşalant.

— Ce alte lucruri?

— Să vă hotărâti să trăiti, să mâncaţi, să beţi, să râdeti, să vă culcaţi cu altă femeie. Deşi, mai întâi, va trebui să vă cumpăraţi altă căciulă, vă stă oribil cu asta. Ştiu, e cam devreme pentru astfel de remarci şi credeţi că sunt lipsită de tact. Nu vă înşelaţi, n-am avut niciodată prea mult. Vorbesc fără ocolişuri. Dumneavoastră aveţi o fiică, eu nam. Dumneavoastră v-aţi pierdut soţia, eu, cea mai bună prietenă care-mi era ca o soră. însă n-o să-i las să-mi strice viata.

Mihail nu răspunse. Parbrizul era aburit şi el se mulţumi să coboare geamul de tot.

— Şi, cândva, după ce vă veţi recăpăta pofta de viaţă, va trebui să învăţaţi şi să reglaţi termostatul. La dumneavoastră în casă te sufoci, iar aici îngheţi.

Reuşise să-i smulgă un zâmbet. După

ce ridică geamul pe jumătate, Mihail se întoarse spre ea.
— Nu mi-o imaginez pe Daria jucându-se jocuri video, nu i se potriveşte, mărturisi el.
— Femeile sunt pline de resurse. Nu se juca deloc, comunica. Guvernele nu pot să supravegheze forumurile de jocuri. Şervetele care le găzduiesc sunt prea numeroase, aflate în ţări îndepărtate şi protejate de firewalluri solide. Jucătorii se numără cu sutele de mii, e imposibil să-i identifici în timp real. Dar cred că Daria era şi mai abilă, nu m-ar mira să se fi folosit de o platformă ca să ajungă în Darknet.

Opelul sosi la destinaţie. Mihail coborî şi ocoli maşina ca să-i deschidă portiera lui Janice până să apuce ea s-o facă.
— Ce are căciula mea? întrebă el în timp ce-o conducea spre intrarea în imobil.
— E urâtă, răspunse Janice. Şi să nu-mi povestiţi că v-a dăruit-o ea.
— Nu, am ales-o singur.
— Dacă ea nu v-a zis nimic înseamnă că vă iubea cu adevărat.

Mihail dădu ochii peste cap. Janice semăna cu Daria, nu fizic, ci prin felul deschis de a vorbi, şi, într-o anumită măsură, asta îi încălzea inima.

Câteva clipe mai târziu, intrară în camera unde Janice dormise lângă o consolă de jocuri desuetă, fără să se gândească o secundă că avea să-i fie de folos pentru a lua legătura cu Grupul.

Porni consola, îşi creă un profil şi îşi alese un pseudonim uşor de identificat de prietenii ei, după care se conectă la site-ul jocului. Introducerea codului cu o

manetă se dovedi mai complicată decât îşi imaginase, aşa că trebui să o ia de la capăt de câteva ori până învăţă cum să procedeze. Când se simţi pregătită, intră pe Darknet şi trimise un mesaj. în timp ce aştepta răspunsul, îl întrebă pe Mihail dacă putea să-i facă o cafea şi, cu aceeaşi ocazie, să-i pregătească un sendviş cu ceva comestibil, orice. Chiar şi un baton de ciocolată iar fi prins bine. Nu mâncase nimic din ajun şi abia se stăpâni să spună că murea de foame.

Trecură douăzeci de minute. Janice stătea cu ochii în ecran şi devora o farfurie de brânză şi o salată pe care Mihail o asezonase remarcabil. Bărbat de casă şi galant, în mod clar Daria trăsese lozul cel mare, se gândi Janice. însă admise că, dacă ea ar fi întâlnit un astfel de bărbat, n-ar fi ştiut cum să procedeze cu el.

în sfârşit, ecranul începu să pâlpâie.

— Ai ajuns la destinaţie? întrebă Ekaterina.

— A primit vreunul dintre voi o adresă referitoare la stadion? zise Janice fără altă introducere.

Ekaterina înţelese aluzia la închisoarea Okrestina.

— Nu, Mateo şi Vital îşi fac griji din cauza asta şi nu sunt singurii. Timpul ne presează, meciul trebuie să aibă loc curând, răspunse ea. Casa de bilete de acolo ar fi trebuit să ne-o comunice deja.

— Cred că am descoperit motivul pentru care nau fost emise biletele de intrare şi nu-i de bun augur. Doar controlul are acces la internet, vestiarele şi părţile comune sunt legate la altă reţea.

— Un intranet?
— Probabil.
— *Fuck!* exclamă Ekaterina.
— Că bine zici! Şi nu văd altă cale de a ajunge la concentrator. Fapt cu atât mai regretabil cu cât, având în vedere vârsta lui, a-l scoate din uz ar fi o treabă de câteva minute.
— O să-i previn şi pe ceilalţi, trebuie să găsim o soluţie. Nu se poate să eşuăm aşa de aproape de ţintă, nu pentru o chestie atât de stupidă, adăugă Ekaterina.
— Da, e destul de stupidă, dar şi mai stupid e că am descoperit asta foarte târziu. Cine şi-ar fi imaginat că e posibil aşa ceva în zilele noastre? Acum, fii atentă! Ţinând cont de natura problemei, nu puteţi să faceţi nimic... contrar mie.
— De ce? La ce te gândeşti?
— Să acţionez din interiorul stadionului.
— Da, dar pentru asta, sunt necesare două condiţii: să intri în contact cu un jucător care se află acolo, iar jucătorul respectiv să fie competent în materie. Ceea ce, având în vedere timpul de care dispunem, ţine de domeniul miracolului.
— Tocmai.
— Tocmai ce? se nelinişti Ekaterina.
— Eu sunt la fata locului...
— Ce vrei să zici?
— O să mă conectez iar pe acest canal diseară, în jur de ora 20, încheie Janice înainte de a pune capăt legăturii.

Stinse consola şi se duse în sufragerie.

— Aţi reuşit să discutaţi cu prietenii, totul a mers bine? o întrebă Mihail.
— Cum nu se poate mai bine, îl asigură ea pe un ton hotărât. Avem câteva drumuri de făcut pentru a duce la bun

sfârsit revoluţia. Mai întâi, trebuie să-mi procuraţi telefonul cu cartelă SIM anonimă de care aţi pomenit. Sper că e un model mic.

— Altceva?

— Credeţi că aş putea să-mi sun avocatul de la sediul ONG-ului la care lucra Daria?

18.

Minsk

Opelul rula spre Agenţia pentru Drepturile Omului. Janice nu scosese nicio vorbă pe drum.

— Aţi devenit dintr-odată foarte îngândurată, zise Mihail, trezind-o din meditaţie.

— Să pui la cale evadarea lui Nicolai din centrul de detenţie Okrestina, să-l duci până la frontiera lituaniană, s-o ajuţi pe soţia lui să se întoarcă într- o ţară aflată sub dictatură, să organizezi lucrurile în aşa fel încât populaţia să se răzvrătească la momentul fixat şi să se îndrepte spre Minsk... are ce să te pună pe gânduri, nu?

— Credeţi că avem vreo sansă de reuşită?

Janice rămase tăcută. Mihail o privi, nelinişti t.

— Uitaţi-vă la şosea, vă rog. Chiar vă închipuiţi că as fi aici dacă n-as crede asta?

— Mă întrebam şi eu, atâta tot. în orice caz, Daria credea cu tărie.

— Ar fi putut s-o trădeze cineva din anturajul ei?

— Nu, răspunse Mihail cu un calm de neclintit. Să te îndoieşti de toată lumea, chiar şi de cei apropiaţi e un venin pe care puterea caută să ni-l administreze picătură cu picătură, n-o să beau otrava lor. Colegii Dariei pe care îi veţi întâlni sunt parte din rezistenţa contra regimului şi suportă consecinţele în fiecare zi, hărţuiţi de poliţie sau de fisc, interpelaţi pentru cea mai mică infracţiune, adesea chiar fără să existe vreuna. Anton, pe care o să-l cunoaşteţi curând, primeşte zilnic o amendă fiindcă a trecut pe roşu la un semafor care nu există.

— Atunci cum a aflat KGB-ul că Daria se pregătea să publice un dosar despre Nicolai?

— Era de mult în colimatorul lor. Ei duc un război de uzură împotriva noastră, ucid jurnalişti fără alt motiv decât descurajarea opozanţilor şi anihilarea oricărei urme de rezistentă. Mai bine puneţi-mi întrebarea care vă preocupă. E posibil ca Daria să fi comis vreo indiscreţie care să ne compromită planurile? Dacă ar fi aşa, forţele de ordine ar fi trecut deja la arestări.

Mihail opri motorul în faţa clădirii care găzduia birourile organizaţiei pentru apărarea drepturilor omului.

— Contez pe dumneavoastră că o să vă purtaţi aşa cum trebuie, o rugă Mihail, împingând uşa imobilului.

Un neon cu starterül defect pâlpâia în tavan, un altul îşi dăduse duhul, lăsând liftul din capătul sălii în semiîntuneric.

— Aşa cum trebuie? repetă Janice în

timp ce cabina se ridica scârţâind spre etajul al treilea.

— Moralul oscilează, toată lumea e foarte nervoasă, mi-au făcut o favoare permiţându-mi să vă aduc aici, aşa că nu puneţi întrebări, atât vreau să spun.

Se lăsă tăcerea când intrară în birouri. Mobilierul datând din anii 1970 se potrivea perfect cu colaboratorii ONG-ului care păreau ieşiţi dintr-un film de spionaj despre Războiul Rece. Toţi ridicară ochii pentru o clipă, apoi se întoarseră la tastaturile şi notiţele lor. Un bărbat se ridică şi veni să-i întâmpine. Anton avea cam cincizeci de ani, purta un sacou din tweed, poalele cămăşii şifonate îi ieşeau din pantaloni, iar încălţămintea era uzată. Janice găsea că are o figură frumoasă, figura unui om cultivat şi modest, degaja o asemenea seninătate, încât îţi doreai să te împrieteneşti cu el. Buzele groase răsăreau din barba stufoasă pe care şi-o mângâia cu mâna stângă; o mişcare circulară, făcută la intervale regulate, un tic, probabil. îi invită pe Janice şi pe Mihail să-l urmeze într-o cameră separată de sala redacţiei. După ce închise uşa, deschise un dulap metalic, luă o cutie mică de carton şi scoase din ea un telefon Nokia vechi. Janice vru să ştie dacă avea, printre comorile lui, un aparat cu clapetă. Anton cotrobăi în cutie şi găsi unul care părea s-o mulţumească.

— Şi cu telefonul ăsta intenţionaţi să-l eliberaţi pe Nicolai?

— Printre altele, răspunse ea, uitându-se fix în ochii lui strălucitori.

— înţeleg, zise Anton, mângâindu-şi iar barba.

— Dar dumneavoastră nu vă temeti să vorbiţi despre astfel de lucruri cu voce tare? întrebă cu nelinişte Janice.

— Nu avem încredere în liniile telefonice, dar în birourile noastre nu există microfoane, dacă asta vă îngrijorează. E cineva permanent aici şi facem toate verificările necesare după fiecare descindere a poliţiei.

Janice tăcu, privindu-l pe Anton cu o asemenea intensitate, încât până la urmă el zâmbi. Un zâmbet pe care ea îl consideră amabil şi liniştitor şi care îi aminti, în mod bizar, de maestrul Collins. însă, spre deosebire de avocatul ei, Anton avea umeri largi şi mâini magnifice.

— Daria nu şi-a lăsat ceva lucruri pe-aici? bolborosi Janice.

— Nu, nimeni nu-şi lasă lucrurile aici. Pot să vă mai ajut cu ceva? întrebă Anton.

Ea se gândi destul de mult; cei doi bărbaţi aşteptau, nedumeriţi.

— Nu, mă rog... Nu, răspunse într-un târziu.

— Atunci, mă întorc la treabă, presupun că şi dumneavoastră aveţi multe de făcut, conchise Anton.

îi întinse mâna, apoi o strânse pe a lui Mihail, care o conduse pe Janice spre ieşire.

— Vreţi să-l invităm la cină? întrebă Mihail în timp ce Opelul demara.

— Isteată remarcă!

— Nu ştiu dacă isteaţă, dar sigur

amuzantă. Dacă v-ati fi văzut fata...

— Ce avea faţa mea? Oh, ajunge, sunt obosită, am dreptul, nu?

— Asta nu mă priveşte, dar pot să aflu ce intenţionaţi să faceţi cu telefonul? continuă Mihail. Oricum, să nu-l folosiţi decât o singură dată, aşa e regula. în fine, îmi închipui că ştiţi deja.

Mihail conduse fredonând până la apartamentul său, ceea ce o agasă pe Janice, care dădu la maximum radioul.

Marika lustruise toată casa, bucătăria strălucea de curăţenie; sufrageria arăta atât de impecabil, încât Mihail avu brusc impresia că Daria urma să se întoarcă seara acasă, să-l sărute şi să se grăbească să-i citească o poveste fiicei lor, în timp ce el termina de pregătit cina. îi mulţumi Marikăi cum se pricepu el mai bine, le conduse pe cele două femei până la ieşire, apoi închise uşa apartamentului peste singurătatea lui.

Seara, a doua petrecută la Minsk, Janice se refugie în camera ei până la ora cinei. îşi petrecuse sfârşitul după-amiezii studiind planul închisorii Okrestina şi memorând toate notiţele Dariei. La ora 20:00 deschise consola de joc şi se conectă la forum.

Mateo, Cordelia, Diego şi Vital erau online.

— Care sunt veştile? întrebă Janice.

— Logistica este pusă la punct, răspunse Cordelia.

— Şi şervetele infestate, anunţă Diego.

— Dar avem o divergenţă de păreri în

privinţa locului din care să lansăm operaţiunile, mărturisi Vital. Iar Mateo...

— Mi se rupe de divergenţele voastre, adevărata întrebare este dacă putem lansa ceva, orice, îl întrerupse Janice. Avem o problemă serioasă.

— *Oslo* ne-a prevenit, studiem problema...

— Ea nu-i aici? întrebă Janice.

— Nu. S-a izolat în casă, căutând o soluţie, răspunse Mateo.

— N-o să găsească, nu există decât o soluţie pentru a neutraliza sistemele de securitate: să acţionez din interior. Nu-i vina nimănui, e doar ghinion, cum spunea bunicul.

— Şi cum ai de gând să procedezi? întrebă Cordelia.

— Credeam că ati înţeles toti.

— Ţi-ai pierdut minţile? sări Cordelia.

— Ai o idee mai bună?

— Nu există idee mai proastă decât a ta, n-ai dreptul să faci asta! se enervă Diego.

— în locul meu, ai proceda la fel. Când o să ne întâlnim, o să vă povestesc ce-am trăit azi, ştiu că o să râdeţi de mine, dar jur că totul mi-a devenit acum clar. Şi dacă e să nu ne vedem prea curând, puteţi să depuneţi mărturie că sunt nebună, iar eu n-o să mai pot să afirma contrariul. Orice s-ar întâmpla, o să susţin că am acţionat singură, aveţi cuvântul meu.

— Nu asta-i problema, interveni Mateo. Lasă-ne puţin timp, o să facem totul ca să găsim altă soluţie.

— Timp? Nu mai avem timp. în plus, după ce a deturnat un avion de pasageri, nu cred că Lucin ar îndrăzni să ucidă o

jurnalistă străină.

— E capabil de orice. Te rog, renunţă, o imploră Cordelia.

— Să renunţ când sunt atâtea în joc? Şi, în fond, ce risc? Câteva săptămâni de detenţie înainte de a fi extrădată? Şi, dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, amintiti-vă că israelienii nu-l abandonează niciodată pe unul de-al lor. Amintiţi-vă şi că există două vestiare la stadion; potrivit informaţiilor pe care le-am obţinut, o să fiu în cel din dreapta. Nu mă uitaţi, contez pe voi.

Janice întrerupse legătura. Se ridică, surprinsă că se simte atât de calmă şi de hotărâtă. O găsi pe Marika în bucătărie şi se oferi s-o ajute.

— Eu o să-i spăl pe cei mari, dar, dacă vreţi să-i faceţi baie celui mic, răspunse Marika, ar fi o bucurie. Mi se pare că vă înţelegeţi bine.

— Şi mie mi se pare la fel, replică Janice, zâmbind larg şi luând bebeluşul în braţe.

în baie, o amintire ascunsă în adâncul memoriei răsări brusc. Când duse copilul la culcare, începu să fredoneze un cântecel pe care i-l cânta tatăl ei seara. Băieţelul adormi imediat şi Janice părăsi camera în vârful picioarelor.

Marika o aştepta în sufragerie; după cină, ciocniră amândouă pentru căderea tiranului şi pentru libertate.

O sticlă de vodcă şi câteva confidente de ambele părţi erau ultimele amintiri ale nopţii.

*

Vineri dimineaţă, Minsk

Janice se trezi într-un apartament în care domnea liniştea. Scoase capul pe uşă, se duse în sufragerie, apoi zări un bilet în bucătărie, sprijinit de cafetieră.

Vă las să dormiţi, profitaţi de norocul ăsta.

Eu nu mă întorc decât pe seară, un rând de chei e agăţat în hol.

Pe diseară,

Marika

Janice scotoci în geanta de voiaj căutând nişte haine potrivite pentru vremuri dificile. Alese o pereche de blugi, un pulover gros pentru nopţile reci şi o geacă de piele care să-i fie ca o a doua piele. Apoi scoase un rucsăcel din pânză, pe care îl îndesase în bagaj, şi îşi puse în el paşaportul şi laptopul. Se fardă – lucru rar – şi se privi pentru ultima oară în oglinda din hol, înainte de a închide uşa apartamentului, lăsând cheile acolo unde le agăţase Marika. Când o să le găsească seara, o să înţeleagă, cu siguranţă.

După ce merse sub soarele hibernal până la Gara Centrală, Janice se urcă în autocarul care lega Minsk de Vitebsk. Drumul dura trei ore. îi promisese lui Efron un articol pentru suplimentul de weekend şi conştiinţa sa profesională nu o să aibă niciun motiv să sufere din cauza deciziei pe care o luase.

Dacă Minskul cenuşiu îşi merita numele, Janice descoperi la ţară o oarecare poezie, ceea ce o făcu să admită, în timp ce contempla arborii golaşi înşiraţi pe marginea şoselei, ca nişte fantome în exod, că poate ideile ei

nu erau atât de clare pe cât şi-ar fi dorit. Se gândi la Marika, îi lăsase aproape toţi banii pe care-i avusese la ea drept compensaţie pentru mesele pe care i le pregătise. Spera că n-o să se supere. Apoi gândul îi zbură la bebeluşul pe care îl strânsese cu atâta plăcere în braţe. Poate că era mai bine să nu aibă copii, se considerase întotdeauna educată, dar prea lipsită de fineturi ca să simtă vreo urmă de vinovăţie pentru excesele sale.

Când mai avea puţin până la destinaţie, îi veni în minte chipul lui Anton, cu barba lui bogată şi îşi dădu seama în sfârşit de ce i se păruse atât de deosebit în decursul scurtei lor întâlniri: privirea lui te subjuga.

— Nu-i momentul pentru sentimentalisme, mormăi în timp ce cobora din autocar.

Potrivit hărţii pe care o consultase, muzeul Chagall se afla la zece minute de mers pe jos. Parcurse străzile din Vitebsk pe un vânt îngheţat, strângându-şi cu mâinile gulerul gecii de piele.

Muzeul nu arăta deloc grozav. O căsuţă din cărămizi roşii, cu acoperiş de tablă din care se ridicau trei coşuri de semineu. O uşă din lemn şi trei ferestre zăbrelite străpungeau partea dinspre stradă a clădirii.

— Modestă, nu-i aşa? zise o voce în spatele lui Janice, făcând-o să tresară.

Se întoarse şi se pomeni faţă în faţă cu un bărbat extrem de slab şi cu înfăţişare sobră. Silueta fragilă era acoperită cu o haină veche din lână gri. Pe Janice o surprinse că i se

adresase în engleză.
— Nu aveţi aerul că sunteţi de pe-aici, dar mi se pare că aţi îngheţat de tot, continuă bărbatul ca răspuns la privirea ei mirată. Vreţi să intraţi? înăuntru e cald. O cafea o să ne prindă cum nu se poate mai bine.

Pe pereţii casei în care Chagall îşi petrecuse copilăria, Janice descoperi opere de artă religioasă, în timp ce custodele locului aprindea un mic aragaz pe care începu curând să bolborosească o cafetieră veche din metal, ea dădu roată celei de-a doua săli, plină toată cu desenele artistului. Crochiuri ale vieţii casnice, donate de fiica sa, îi explică amabil custodele.
— E modest, dar autentic, adăugă el, apropiindu- se. Pot să vă întreb ce vă aduce la Vitebsk?

— Un articol despre Chagall pe care trebuie să-l scriu pentru ziarul meu, răspunse Janice fără a se mai teme să-şi dezvăluie profesia.

— în acest caz, nici nu veţi găsi un loc mai bun, afirmă bărbatul.

O conduse spre un mic spaţiu din capătul celei de-a doua încăperi şi aprinse un proiector. Un film alb-negru despre viaţa pictorului începu să se deruleze pe un perete.

Bărbatul vorbi mult, îl iubea pe Chagall într- atât încât îi dedicase întreaga viaţă. Janice îşi notă toate cuvintele lui, trebuia să umple şase pagini. Când se despărţiră, avea materialul necesar pentru ca Efron să fie mulţumit.

Luă trenul ca să se întoarcă la Minsk, era o cursă directă. Cât ţinu călătoria, îsi

scrise articolul pe laptop şi îl reciti de mai multe ori. După ce îl consideră terminat, compuse un e-mail către redactorul-şef şi conectă telefonul cu clapetă pe care i-l dăduse Anton. I se rupea complet de instrucţiunile lui.

Efron,

Mă confrunt cu probleme serioase. Nu-i vreo noutate, dar de data asta prefer s-o afli de la mine. Nu-mi reproşa nimic, e pentru o cauză bună. Şi, dacă mă gândesc bine, cred că aşa a fost întotdeauna. Când o să înţelegi ce mi se întâmplă, sună-l pe Collins şi spune-i sa aştepte ziua de luni ca să intervină. A comis o indiscreţie când m-am f
întâlnit cu el la Londra; ştiu că m-ai ajutat deja, habar n-aveam şi delicateţea ta mă face să mă simt şi mai vinovată pentru cuvintele dure pe care ţi le-am adresat când am plecat de la redacţie. îţi scriu fiindcă am în continuare nevoie de ajutorul tău. Nu ştiu când o să mă pot întoarce la Tel Aviv, de fapt, nu ştiu nici măcar dacă o să-mi revăd vreodată casa frumoasă din Florentin. Atât de serioasă e toată treaba. Sună-l pe David, spune-i
că-l iubesc mult şi că tot ce este al meu este şi al f f
lui, chiar dacă deja bănuieşte asta. Şi pe tine te iubesc, ca pe un mentor pe care îl admiri şi îl respecţi. Nu se cuvine să-i spui astfel de lucruri unui superior ierarhic, dar tu însemni mai mult de- atât pentru mine. îţi mulţumesc că mi-ai acordat încredere, că ai fost foarte exigent în toţi aceşti

ani, îţi mulţumesc şi pentru răbdare.

O ultimă precizare. Noa n-a încetat niciodată să te iubească, s-ar supăra teribil pe mine că-ţi spun asta, dar cred că e important să ştii dat fiind că şi reciproca e adevărată.

A ta devotată jurnalistă,

Janice

P.S. N-o să-mi pot corecta articolul, eşti liber să tai din text dacă ţi se pare prea lung sau plictisitor pe alocuri.

Ataşă articolul la e-mail şi îl trimise.

Când trenul ajunse la marginea oraşului Minsk, Janice se duse la toaletă. Zăvorî uşa, sparse laptopul şi telefonul cu o lovitură violentă cu călcâiul şi le aruncă pe geam.

în gara din Minsk, coborî din vagon şi se duse glonţ la cei trei poliţişti care stăteau la capătul peronului. Le spuse că e o jurnalistă intrată fără viză în Belarus. Poliţiştii o arestară pe loc.

Cu zece minute mai devreme, membrii Grupului 9 primiseră un mesaj care-i anunţa că misiunea continuă.

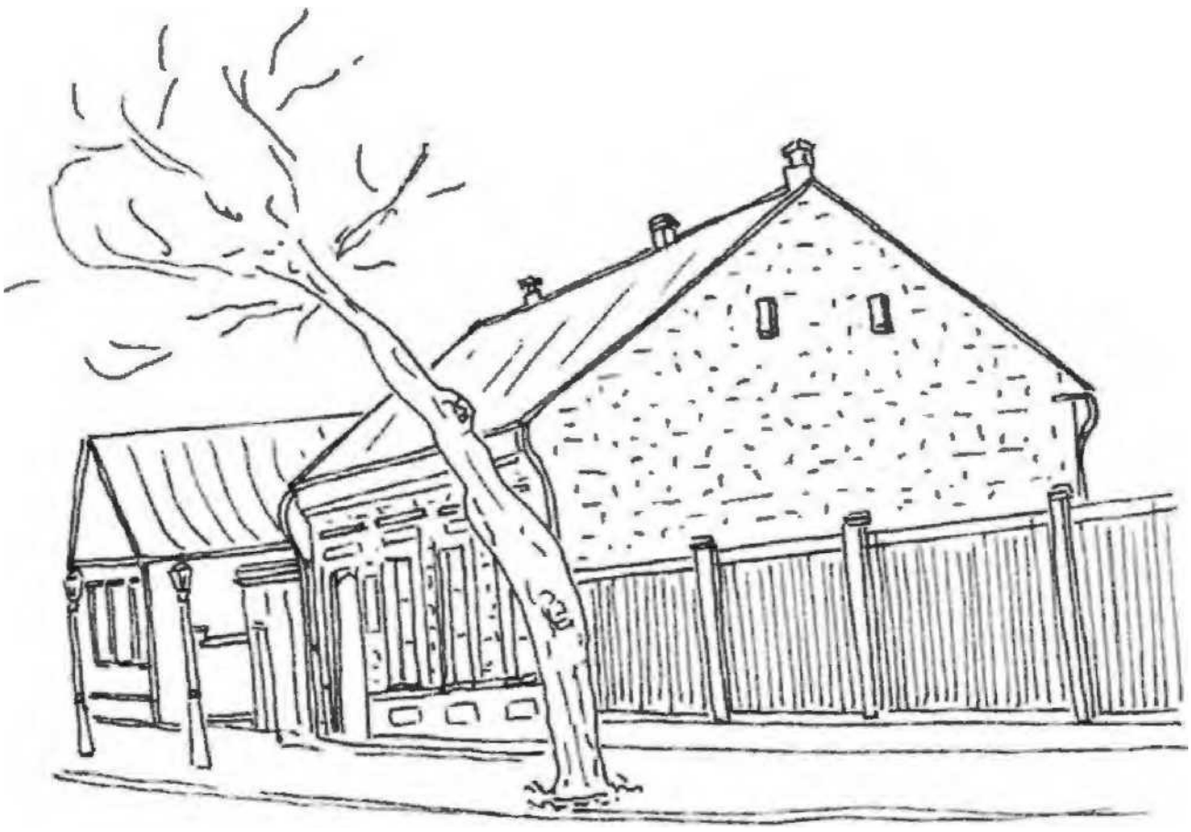

19.

★★★

— *Cum aţi înţeles ce avea să facă fanice?*

— Ceea ce nu înţelegeam era de ce nu pot să localizez reţeaua de securitate a închisorii: nu-mi explic de ce nu am luat în calcul ipoteza cea mai logică: că nu e conectată la internet. Asta demonstrează că mai am multe de învătat. în privinţa lui Janice, am anticipat că, în caz de eşec, o să ia măsuri drastice pentru a duce la capăt planul. Şi tare mă tem că n-a cântărit cu adevărat consecinţele eroismului ei. Janice este epuizată mental, iar Grupul i-a subestimat starea psihică. Deşi trebuie să recunoaştem că a descoperit soluţia unei probleme care ar fi compromis operaţiunea. Misiunea poate continua şi asta i se datorează, cu condiţia să găsească o cale de acces la concentratorul reţelei, lucru nici pe departe sigur, mai ales că eu nu mai pot s-o ajut. Curând va fi ruptă de lume.

— *Unde se află ea acum?*

— în clipa asta, la Minsk, într-un comisariat din centru. Poliţistul care o interoghează tocmai a trimis un raport către superiorii săi. Agenţii KGB nu vor întârzia să vină după ea. Ei o să continue interogatoriul, apoi o s-o ducă la închisoare.

— *Există certitudinea că o vor încarcera*

la Okrestina?

— Janice e la capătul puterilor, dar inteligenţa i-a rămas intactă. Toţi detinutii politici sunt închişi la Okrestina. Dar înainte să fie dusă acolo, ar trebui să aibă dreptul să dea un telefon şi sper să-l sune pe singurul om care-i poate garanta supravieţuirea.

— *Cine este acest om?*

— Persoana de contact despre care i-a pomenit avocatul ei. Blansky este un om cu afaceri prospere de ambele părţi ale graniţei. Nu toţi oligarhii sunt nişte fiare. Unii au conştiinţă şi cred încă în valorile democraţiei.

★★★

Sediul KGB, Minsk

O Skoda se opri pe strada Jassienina la numărul 67. Doi bărbaţi în geci negre, cu însemne aurii pe berete, intrară în comisariat. Un agent de pază îi conduse într-o sală de interogatoriu.

Janice, cu mâinile încătuşate, aşezată pe un scaun de metal, îi privi sfidător.

Bărbaţii nu-i acordară nicio atentie, nu rostiră niciun cuvânt şi o ridicară de subsuori înainte de a o târî fără menajamente spre maşina lor. Unul dintre ei o apăsă pe cap pentru a o forţa să se aplece şi o împinse pe bancheta din spate. Apoi trânti portiera, se instală pe scaunul din faţă şi îi făcu semn colegului său să demareze.

Skoda gonea nebuneşte, şoferul ignora semafoarele, de parcă străzile din Minsk îi aparţineau doar lui. Janice privea pe geam. Pe trotuar defilau siluete, dar îi era

imposibil să distingă chipurile. Pe măsură ce se apropia de cartierul general al KGB-ului, avea impresia că este sustrasă din lume. în faţa maşinii apăru o clădire impunătoare, moştenire a aparatului sovietic care construia edificii de natură să-i reducă pe oameni la statutul lor mărunt în faţa autorităţii puterii, imitându-i pe constructorii care înălţau catedrale pentru ca omul să se simtă minuscul în faţa lui Dumnezeu. De fapt, intrarea în sediul KGB, flancată de patru colonade având deasupra un antablament corintic, se voia a fi imaginea unui templu grec.

Un bărbat cu geacă neagră ieşi din maşină, o apucă pe Janice de braţ şi o împinse cu putere spre clădire.

Când pătrunse în imobil, Janice avu senzaţia că timpul s-a oprit. O duseră pe un culoar atât de lung, că nu i se vedea capătul; cei doi cerberi mergeau cu pas regulat, ghetele lor izbeau pardoseala în ritmul unui marş militar. Ciocăniră la o uşă, un bec verde fixat în cadrul din lemn se aprinse şi, cu o mişcare din cap, cei doi îi ordonară lui Janice să intre.

Un ofiţer în costum gri, aşezat la birou, îi făcu semn să ia loc pe un scaun lipit de perete şi îşi continuă lucrul. Ignorând-o cu aroganţă, tasta la un computer, se oprea din când în când să studieze ecranul, după care continua să scrie. Secundarul unei pendule măsura timpul cu un tictac obsedant. Janice refuză să dea vreun semn de anxietate.

Trecu o oră până când ofiţerul i se adresă în sfârsit.

— Vasăzică, începu el într-o engleză

desăvârşită, aţi intrat ilegal în ţara noastră. De ce?

— Ca să scriu un articol.

— Un articol, ia te uită! Ce fel de articol? insistă el, rostind apăsat fiecare silabă ca să-şi dea importanţă.

— Despre pictorul Marc ChagalL

— Opera lui e interesantă, comentă ofiţerul. Şi de ce n-ati cerut viză?

— Jurnalul la care lucrez a depus o cerere, administraţia dumneavoastră n-a răspuns, iar noi avem un termen de predare de respectat.

— Respectat?

Tăcu câteva clipe, privind-o pe Janice drept în ochi şi îşi lua un aer profesoral.

— Aţi ales cuvântul pe care-l căutam. Respect. Un sentiment de mare valoare în societate, care te îndeamnă să arăţi consideraţie instituţiilor. Dacă eu aş cere să vă vizitez apartamentul şi dumneavoastră aţi întârzia să-mi răspundeţi, aş fi îndreptăţit să vă forţez usa? Ati considera asta – se prefăcu că-şi caută cuvintele pentru a face impresie – respectuos?

— Nu, răspunse Janice, plecându-şi ochii.

— Totuşi este ceea ce ati făcut. Ce mi s-ar întâmpla dacă, neavând niciun respect faţă de poporul, instituţiile, ţara dumneavoastră, aş intra în Israel cum as avea chef? Mi s-ar oferi un ceai, poate o gustare, o saltea pe plajele dumneavoastră?

— Nu, recunoscu ea, derutată de calmul interlocutorului.

— Şi articolul respectiv... aş putea să-l citesc?

— Nu-l mai am la mine, l-am trimis deja.

— Prin poştă? în cazul ăsta, înseamnă că nu sunteţi foarte grăbită.
— Pe maiL
— Foarte bine, de pe ce calculator?

Janice nu răspunse imediat, încerca să înţeleagă unde voia el să ajungă. Era stăpân pe situaţie şi întrebările lui o năuceau.

— Al meu, zise într-un târziu. L-am uitat în tren.
— Evident, l-aţi uitat în tren, repetă el, pe un ton sarcastic de astă dată.

Trase un sertar, scoase un pachet de ţigări şi îşi aprinse una. Apoi suflă un rotocol de fum şi, dus pe gânduri, îl privi cum se împrăştie.
— Ştiţi ce consider ciudat? continuă el, după o tăcere îndelungată.
— Că nu mi-aţi oferit o ţigară, deşi păreţi a fi un gentleman perfect? răspunse Janice imediat.

Bărbatul păru amuzat de aplombul ei. Ii aruncă pachetul. Janice îl prinse din zbor, în ciuda cătuşelor. Apoi se uită fix la interlocutorul ei, aşteptând să-i arunce şi bricheta. însă bărbatul se ridică, se apropie de ea, îi aprinse ţigara şi se aşează pe un colţ al biroului.
— Am făcut cercetări despre dumneavoastră. Chiar sunteţi jurnalistă, în privinţa asta n-aţi minţit, dar n-am găsit niciun articol despre pictură, muzică sau cinema pe care să-l fi semnat. Texte politice, da, am descoperit din abundenţă. Arta e o pasiune recentă? O să-mi reformulez prima întrebare, cu speranţa că de data asta veţi răspunde fără să mă luaţi drept un imbecil. De ce ati venit în Belarus?

— Ca să descriu viaţa sub dictatura preşedintelui Lucin, răspunse ea calculat şi fără ca din voce să-i răzbată vreo urmă de ezitare.

— Dictatură? Ce jurnalistă deplorabilă! Păreţi prost informată. Mai bine v-aţi limita la rubricile culturale, ripostă el indignat. Belarus este republică, iar preşedintele nostru a fost ales în mod legitim.

— Reales într-o ţară în care singurele publicaţii care apar sunt cele autorizate de conducere, în care opoziţiei i s-a pus botniţă şi alegerile au fost trucate.

Ofiţerul îi luă cu delicateţe ţigara dintre buze, o strivi în scrumieră, apoi se răsuci şi îi arse o palmă zdravănă. Janice se clătină pe scaun. El o prinse ferm ca să nu cadă.

— Eu vă bănuiesc că sunteţi o spioană în solda unei ţări străine. Riscaţi zece ani de puşcărie, timp din belşug ca să învăţaţi să respectaţi legile şi pe oamenii care vi se adresează politicos.

Lui Janice, ameţită, îi luă câteva secunde să-şi revină; îşi frecă obrazul şi-şi privi palma în căutarea unei dâre de sânge. Bărbatul o lovise intenţionat în aşa fel încât să nu-i lase pe faţă decât un semn vag, care avea să dispară înainte ca Janice să fie fotografiată.

— Credeţi că m-aş fi predat dacă aş fi spioană?

— Intr-adevăr, şi asta mi se pare ciudat, de ce aţi făcut un asemenea gest?

— Ca să intru în legalitate, replică Janice, arogantă.

— Vă sfătuiesc să nu vă jucaţi cu răbdarea mea. Scrieţi-mi o listă cu toate

persoanele cu care v-aţi întâlnit pentru acest aşa-zis articol. N-aţi pornit în călătorie dintr-un capriciu şi fără să vă organizaţi. Nume, adrese şi numere de telefon, vă rog, îi ordonă bărbatul, dându-i cele necesare.

Janice se uită la creionul şi la blocnotesul pe care i le pusese pe genunchi. Trebuia să acţioneze repede, să-l convingă că nu e vinovată de ceea ce o acuza el, să-l determine s-o considere o simplă opozantă a regimului, lucru de aşteptat din partea unei jurnaliste care trecuse ilegal frontiera. Spionajul ţinea de o dimensiune juridică complet diferită, la care ea nu se gândise până atunci; se temea să nu-şi petreacă zilele următoare în birourile KGB-ului, ceea ce i-ar fi dat peste cap toate planurile.

— La naiba, am venit să spionez ce? Un regim pe ducă? Paranoia unui autocrat degenerat, egoul fără margini al unui om ironizat în toată lumea pentru înscenările lui jalnice? Modul în care îşi izolează poporul pentru a-l hrăni cu o realitate ruptă de lume? Agresivitatea unui dictator expirat care mai ţine frâiele răului doar graţie câtorva oameni prea laşi ca să se opună nebuniei lui şi să- şi protejeze concetăţenii?

Ofiţerul ridică mâna ca s-o pălmuiască iar, însă îşi opri gestul la jumătate, uimit că Janice nici nu clipise sub ameninţarea unei noi lovituri. Ea afişă o atitudine şi mai dispreţuitoare, privindu-l sfidător.

— Sunt jurnalistă, n-o să-mi divulg sursele, e o chestiune de etică şi de onoare, două cuvinte al căror sens păreţi să-l ignoraţi.

Pe faţa slabă a ofiţerului nu se mai putea citi nimic. Poate că în final vorbele lui Janice îl tulburaseră. Se uită la ea tăcut, aproape nemişcat, îşi atinse apoi uşor mustaţa. Apoi brusc ieşi din amorţeală şi se duse să se aşeze la birou.

— Mărturisiţi adevăratul motiv pentru care vă aflaţi aici şi voi face ca pedeapsa să vă fie redusă la jumătate. Cinci ani înseamnă mult. Gândiţi-vă la plăcerile vieţii pe care le veţi pierde... Aveţi familie care vă aşteaptă în Israel? Prieteni, un iubit?

— Pe nimeni, răspunse Janice, orgolioasă.

— Tristă constatare, nu-i aşa? oftă el, îndreptând indolent degetul arătător spre ea.

El, pe de altă parte, îşi întemeiase o familie, îi explică mândru, şi nu intenţiona să întârzie la cină. înainte de a fi dusă în celulă, Janice avea dreptul să dea un telefon, dar era de datoria lui să nu irosească resursele statului pentru a-i ajuta pe infractori.

— Trei minute, nicio secundă în plus, decretă el. Şi bineînţeles, nu o convorbire internaţională. După care veţi fi închisă.

— Aici? întrebă Janice, cuprinsă de panică la ideea că planul ei dă greş.

— Nu, într-un loc care o să vă fie de folos. După câteva zile şi nopţi petrecute la Okrestina, o să înţelegeţi că cinci ani în plus vor părea oribil de lungi. Poate atunci vă veţi hotărî să vă arătaţi mai rezonabilă.

Janice luă creionul şi scrise numărul pe care avocatul ei o pusese să-l înveţe pe de rost când fusese la Londra. Ofiţerul formă numărul în locul / ei şi îi întinse

receptorul.

La celălalt capăt al firului, o voce întrebă cu îngrijorare cine e la aparat. Janice declară că este o prietenă a maestrului Collins şi că doreşte să vorbească urgent cu domnul Blansky.

*

Seara, Londra

Collins tocmai se pregătea să plece de la birou când îi sună mobilul.

— Protejata dumneavoastră s-a vârât într-o mare încurcătură, îl anunţă Blansky.

— Adică?

— A fost arestată la Minsk de către KGB. M-a sunat adineauri, o duc la închisoare.

— Puteti s-o scoateţi de-acolo?

— Deocamdată e imposibil. Când o s-o judece, vedem pe cine mituim. Până atunci, pot aranja să nu o brutalizeze gardienii. Cu bani, evident.

— Nu vă zgârciţi, o să vă despăgubesc. în ce stare era când ati vorbit cu ea?

— Cel puţin îngrijorată. Ei o bănuiesc de spionaj.

— E ridicol! se enervă Collins.

— Judecătorul va trebui convins de contrariu, nu eu.

— Aveţi un confrate acolo suficient de calificat ca
să-i asigure o apărare corectă?

— Da, însă n-ar avantaja-o. Merge să-l mituim pe şeful gardienilor din puşcărie, dar să se prezinte în faţa justiţiei asistată de un avocat renumit pentru a reduce faptele la o simplă încălcare a legii ar trezi bănuielile tribunalului. Prietena

dumneavoastră e străină; dacă nu iese în evidenţă, cresc şansele să fie condamnată doar la plata unei amenzi şi trimisă peste graniţă.

— Cât timp mai e până la prima audiere?

— Ar trebui să apară în faţa instanţei în regim de urgenţă, ceea ce în Belarus înseamnă mâine sau luni. O să vă informez imediat ce procesul va fi anunţat.

Blansky închise. Collins îşi scoase paltonul şi-l aruncă înfuriat pe fotoliu. începu să se plimbe de colo-colo, încercând să-şi adune ideile. îsi turnă discret un pahar cu whisky, apoi încă unul, pe care-l bău la fel de repede. Un glas interior îi aminti că ar trebui să-şi păstreze mintea clară, însă Collins nu se simţea nicicând mai performant decât atunci când se afla sub influenta alcoolului, în liniştea biroului său, auzi bătaia Big Benului plutind peste Tamisa. Luă dosarul lui Janice dintrun vraf ce contribuia la dezordinea în care îi plăcea să lucreze. Collins nu se gândise niciodată să se pensioneze, dar în seara aceasta simţea întreaga ticăloşie a oamenilor apăsându-l ca o povară. Un al treilea pahar o să-l ajute să-şi regăsească toată combativitatea. Luă telefonul să sune la Tel Aviv.

— Ştiam că intenţiona să plece acolo, mărturisi Efron. Voia să asiste la funeraliile unei colege de breaslă. Trebuia să-i obţin viză. Dar stiti cât e de nerăbdătoare.

— Şi aţi obţinut viza? întrebă Collins. Ar aranja de minune lucrurile.

— Mi-a cerut-o chiar înainte să vină la dumneavoastră, la Londra. A fost cam din scurt, ca să nu zic mult prea din scurt.

— Să comentăm arestarea ei ar putea agrava rezultatul procesului, riscăm ca autorităţile belaruse să facă din asta o chestiune de principiu. Nu vrem ca Janice să servească drept pretext regimului pentru a-şi întări autoritatea. Totuşi mă întreb dacă nu cumva putem folosi un subterfugiu.

— La ce gen de subterfugiu vă gândiţi?

— Să lansăm la Londra zvonul că Janice s-a dus la Minsk pentru a obţine dovezi că Ayrton Cash este agent al Estului.

— Şi cu ce ne-ar ajuta asta?

— Cash lucrează pentru Lucin, nu avem o dovadă formală, dar e un fapt indiscutabil. De luni întregi îi studiez conturile, banii din Est curg din abundentă în acestea înainte de a fi redistribuiţi în fondurile partidelor ultraconservatoare engleze. Fără Cash, Garbage nar fi condus niciodată campania pro-Brexit. Garbage e un imbecil, dar Cash era un milionar ruinat când Moscova i-a propus să-l scoată din încurcătură dacă pune umărul la proiectul lor.

— Demolarea Occidentului? E marea teorie a lui Janice. A scris pagini peste pagini pe tema asta.

— Pe care aţi ezitat mereu să le publicaţi. însă nu e doar o teorie. Banii pe care-i primeşte Cash trec prin Minsk. Dictatorii caută prin orice mijloace să- şi slăbească adversarii, poate chiar având ideea de a-i invada într-o zi. Bestiile s-au aliat ca să domnească peste lume. îi ucid

sau îi aruncă în închisori pe toţi cei care le stau în drum. Setea lor de cucerire este de nepotolit. Cash are aliaţi în sânul guvernului englez, începând cu Borson, care-i datorează faptul că se află în fruntea guvernului. O marionetă utilă instalată acolo ca să destabilizeze Regatul Unit. De la Mayfair la Belgravia, oligarhii sunt noii ţari ai Angliei lui Borson, au transformat Londra în suburbia sic a Moscovei, vin şi pleacă după cum au chef, la bordul avioanelor private, trândăvesc în palatele lor sau pe iahturile ancorate pe malurile Tamisei. îi zăresc de la fereastra mea şi asta mă îmbolnăveşte. Din prima zi a procesului intentat de Cash lui Janice, am procedat într-o manieră defensivă, căutând să-i determin pe judecători să se concentreze asupra principiului libertăţii de exprimare. Dar a venit momentul să schimbăm strategia şi să aprindem butoiul cu pulbere. Cash şi amicii lui nu se aşteaptă la un atac frontal. Dacă se simt încolţiţi, vor căuta să stingă focul înainte să se răspândească. Cash îşi va folosi relaţiile din Est pentru ca Janice să fie extrădată din Belarus cât mai repede. Ordinul ar putea fi dat chiar de Moscova, Lucin se va supune fără să crâcnească, cum face mereu.

— Ce aşteptaţi de la mine, mai exact? întrebă Efron.

— Imposibilul. Să publicaţi fără întârziere articolele lui Janice, tot ce v-a dat ea în ultimii ani.

— N-am făcut-o până acum tocmai pentru că ne lipsea dovada formală care să-i susţină afirmaţiile.

— Ei bine, refaceti textele folosind un stil prezumtiv care să sune atât de puţin a prezumţie, încât acuzaţiile să pară indiscutabile.

— îmi cereţi să risc reputaţia ziarului meu şi a colaboratorilor săi.

Collins tăcu îndelung, cântărindu-şi fiecare cuvânt pe care se pregătea să-l pronunţe. Voia ca Efron să tragă prima salvă, lui Cash nu-i va lua mult să-şi dea seama de unde pornise lovitura şi de ce. Bazându-se pe talentul lui Janice, alte ziare îi vor urma exemplul şi, la rândul lor, vor publica roadele anchetelor sale.

— Suntem în război, rosti grav avocatul, şi ne prefacem de prea multă vreme că-l ignorăm. Nu te poţi opune asupritorului fără să-ţi asumi riscuri, dragul meu, nu trebuie să vă învăţ eu asta. Cât despre colegii dumneavoastră, explicaţi-le că este în joc viaţa unuia de-ai lor.

Collins închise fără să-şi ia la revedere şi îl sună imediat pe Blansky. De data aceasta, pentru a-l ruga să găsească pe cineva care s-o viziteze pe Janice în închisoare. Avea un mesaj să-i transmită.

VNU-Sa^THO

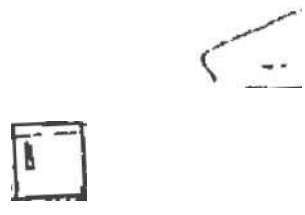

20.

Sâmbătă dimineaţă, închisoarea Okrestina, Minsk

Janice sare din somn. Simte, sau poate vrea să se convingă singură, că începutul operaţiunilor e stabilit pentru mâine. Ştie că, în închisoare, o să-şi piardă curând noţiunea timpului. Lumina din celula ei n-a fost stinsă peste noapte. Seara, când a păşit între aceste ziduri, gardienii i-au confiscat lucrurile, un rucsac care nu conţinea decât o periuţă de dinţi, un caiet din care rupsese foile scrise şi o trusă de machiaj. Au forţat-o să se dezbrace şi, cât ea a aşteptat goală, i-au scotocit prin haine, verificând buzunarele, cusăturile şi căptuşelile. Apoi i-au permis să se îmbrace la loc. „Deţinuţii de la Okrestina nu poartă uniforme”, iau explicat.

Dincolo de gratii, un soare palid răsare deasupra capitalei belaruse. Oraşul se trezeşte şi zumzetul lui pătrunde prin lucarna întredeschisă. Ridicată pe vârfuri, Janice zăreşte imobilele din cărămidă la ferestrele cărora sunt întinse rufe la uscat. Clădirea în care sunt închişi bărbaţii se înalţă ca un bloc de ciment pe cerul fără nori. Janice stă nemişcată, pierdută într-o lume proprie, care se află foarte departe de Minsk. în reveria ei, întrevede grădina casei sale din Florentin. La ora asta, David sigur doarme; când o să se

trezească, o să se ducă imediat în bucătărie. Un miros de cafea ajunge la nările lui Janice. E vremea să meargă la cantină.

Usa se deschide, iar cele sase deţinute cu care împarte celula ies primele. încă nu i-au adresat

niciun cuvânt, nici măcar nu i-au răspuns când lea salutat aseară.

Cantina are mărimea unui teren de baschet. Mesele, la care se instalează câte douăsprezece deţinute, sunt aşezate de-a lungul unui marcaj albastru vopsit pe podea. Un grilaj din fundul incintei o separă de sala în care mănâncă bărbaţii. Janice se gândeşte la Roman; la fel ca el, şi ea trebuie să memoreze şi să interpreteze fiecare detaliu, să înţeleagă cum merg lucrurile. Bărbaţii iau masa în acelaşi loc cu femeile, sunt scos! din clădirea lor şi aduşi aici. Probabil că e mai practic să fie mutaţi deţinuţii decât să fie transportată mâncarea.

Janice nu ştie unde să se aşeze, toate feţele se întorc spre ea, nou-venita, cu priviri întrebătoare: ce-a făcut de-a ajuns la Okrestina? Janice se îndreaptă spre grilaj, sperând să-l observe pe Nicolai, vrea să-i dea de înţeles că are nevoie de cunoştinţele lui. Dacă ar putea să-l vadă, să schimbe câteva cuvinte cu el, ar şti ce să-i ceară. Un gardian o supraveghează, o deţinută fluieră după ea ca să-i atragă atenţia, a mers prea departe. Janice întoarce capul, deţinuta se trage într-o parte pe bancă şi-i arată că i-a făcut loc alături. Janice se aşază, cu tava în mâini. Deţinuta i se adresează în belarusă,

Janice gesticulează: nu vorbeşte această limbă. Continuă amândouă în engleză, femeia are un accent puternic, dar reuşesc să se înţeleagă.

— Bărbatul tău e închis aici? întreabă deţinuta.

— Nu, un prieten.

— Poate-l cunosc.

— Putem să comunicăm cu ei? o chestionează Janice.

— Dacă ai cu ce să plăteşti, destule lucruri se pot aranja. Dar mi se pare că ştii deja asta.

Janice nu pricepe aluzia, i se citeşte nedumerirea pe faţă. Vecina de masă zâmbeşte şi arată cu degetul spre farfuria lui Janice, mult mai bogată decât a ei. Pe tava lui Janice e o porţie dublă de pâine, o bucăţică de unt şi puţină dulceaţă.

— Crezi că în prima zi ai dreptul la vreun tratament preferenţial? Cineva a plătit ca să fii bine tratată. Trebuie să spui de ce, altfel nimeni no să aibă încredere în tine, îi explică deţinuta sub privirile invidioase îndreptate spre ea.

Lui Janice nu-i e foame. Apucă lingura şi împarte mâncarea cu celelalte femei de la masă.

*

Tel Aviv

Efron n-a închis un ochi. Şi-a petrecut noaptea stând la birou şi studiind dosarul pe care Janice, înainte să plece, i-l lăsase pe masă. Sute de articole, pe care el refuzase să le publice pentru că pretindea dovezi incontestabile înainte să-şi implice

ziarul. Acum, după ce a citit roadele muncii ei, se simte vinovat. Faptele sunt atât de numeroase, coincidenţele atât de evidente, încât întăresc concluziile anchetei lui Janice, dezvăluind un lucru evident, ce nu are nevoie de nicio altă dovadă. Dovada corupţiei prim-ministrului englez, precum şi a lui Garbage şi a lui Cash, amândoi plătiţi generos de Moscova ca să vicieze o alegere ce a separat Anglia de aliaţii săi şi a slăbit Europa. Efron a găsit probe la fiecare pagină, probe denunţând *avant la lettre* scandalul Oxford Teknika, modul în care Cash le-a furnizat echipelor lui Garbage datele a mii de englezi asiguraţi la companiile sale, îmbogăţirea lui bruscă tocmai când se afla în pragul falimentului, cinele luate de el cu ambasadorul Rusiei în timpul campaniei pentru Brexit, numirea în Parlament a lui Libidof, proprietarul unui cotidian englez populist, fiul unui spion rus şi mare prieten cu Jarvis Borson. Sute de e-mailuri atestând întâlniri discrete, numere de ordine ale viramentelor de la o bancă la alta şi de pe un continent pe altul, adică bani ascunsi trecând din mână în mână [f]
pentru a alimenta fondurile partidelor şi mişcărilor extremiste... înţelegerile secrete între reţelele de presă şi de televiziune cumpărate de fraţii Kish... Clanul Berdoch, publicând şi difuzând în decursul anului informaţii eronate [r]
pentru a semăna ură. O dezinformare propagată de reţelele sociale, îmbogăţindu-i pe acţionarii lor, în vreme ce popoarele, cedând în faţa fricii,

adoptau idei extreme.

Dezbină şi stăpâneşte – această maximă nu-i deloc nouă. Oligarhii atacă pe toate fronturile ca să distrugă democraţiile. în Vest, partidele extremiste constituie armatele lor secrete, liderii mituiti ai acestora le sunt locotenenti. în Est, acţionează dictatorii. Bestiile nu se mai tem de nimic, nici să-şi otrăvească opozanţii, nici să-i asasineze pe jurnalişti care le denunţă, nici să-i arunce în puşcărie pe cei care le deranjează. Janice se află într-o celulă, iar Efron fierbe de furie, decis de astă dată să lanseze ofensiva. Fiarele trebuie oprite înainte să fie prea târziu, să ne amintim de lecţiile de la München, de discursurile lui Daladier şi Chamberlain, de anexarea Cehoslovaciei de către Hitler, chipurile în numele păcii, cu un an înainte ca lumea să se cufunde în teroare. Cât timp mai e până când fiarele vor reproduce planurile întunecate din trecut, cât timp mai e până când tunurile vor bubui? Magnaţii secolului XXI au pornit să cucerească lumea, vor să reconstruiască imperiile, să domnească fără restricţii şi sunt pe punctul de a câştiga aceste războaie pe care le poartă în tăcere.

Soarele se înalţă pe cerul Tel Avivului, Efron închide dosarul şi-şi cheamă toti jurnalişti în sala de şedinţă. Mâine, cotidianul *Haaretz* va publica, pe prima pagină, ancheta lui Janice, fără să utilizeze un stil prezumtiv. Rezultatele unei anchete de care ea se ocupase singură ani întregi trebuiau rezumate în douăzeci de pagini.

înainte de a se duce la şedinţă, Efron ia

telefonul şi formează un număr pe care nu l-a mai folosit de multă vreme. Telefonul sună de două ori, apoi vocea lui Noa anunţă că nu poate răspunde la apel: „După semnalul sonor, lăsaţi-mi un mesaj”.

— Noa, sunt Efron. Iartă-mă că rup tăcerea care s-a instalat între noi. Janice are necazuri mari, a fost arestată în Belarus. Nu ştiu cui să mă adresez, cui să cer ajutorul. Precum observi, mi-am călcat pe mândrie, mă las în seama ta. Te implor, Noa, fă tot ce consideri tu... Caut-o! Te îmbrăţişez.

*

Pe forum

Cu excepţia lui Janice, cei 9 s-au întâlnit pe forum. Ekaterina se află în apartamentul său de la ultimul etaj al unui bloc-turn. La Roma, în biroul din inima stupului, Mateo nu se teme de admonestările ei, nu contează că ea îi ironizează tonul, profesoral sau nu, el coordonează reuniunea. Maya e în dormitorul apartamentului din Marais, Cordelia, în locuinţa sa din Primrose Hill. Vital şi Malik sunt închişi în donjon, unde liga le-a dus cafele toată noaptea. Mateo anunţă că atacul cibernetic va fi lansat din birourile lui. Nu- şi pot asuma riscul ca, la prima ripostă, Kyiv-ul să fie rupt de lume. Cordelia confirmă că logistica este pregătită.

Antenele-releu au fost amplasate. Autocarele şi camioanele sunt gata, locurile de adunare, accesibile, membrii

rezistenţei stau de veghe la duty-free-ul Bellamarket, lângă postul de frontieră, în sala cafenelei Vasilok, în benzinării. Unii au ocupat deja locurile-cheie din satul Novoselki sau pândesc din pădurile şi tufişurile de lângă Telezhishki. Alţii încă sunt la muncă, în şcolile şi dispensarele din regiunea Hrodna şi din Minsk. Mihail aşteaptă semnalul.

— Dar, înainte să ne lansăm în acţiune, trebuie să avem certitudinea că asigurăm evadarea lui Nicolai. E promisiunea pe care i-am făcut-o Sviatlaniei, le aminteşte Diego.

E la el acasă, în living, are cearcăne adânci fiindcă n-a dormit deloc.

— Şi cum stăm pe partea asta? întreabă Maya.

— Părţi sunt mai multe, precizează Diego. Zici că am escaladat un munte pe toţi versanţii.

— Te interesează şi alpinismul acum? îl ironizează sora lui.

— Nu, dar comparaţia mi s-a părut că are o oarecare poezie. Bun, îi avem la mână pe cei trei oameni-cheie de care depinde buna desfăşurare a evadării. Şefului securităţii interne n-o să-i pice bine când va primi o copie a e-mailurilor sale pe care le-am obţinut spărgându-i contul, o să priceapă rapid ce ameninţare îl paşte şi o să acţioneze în consecinţă.

— Şi? insistă Maya.

— O să se repeadă la aeroport şi o să ia primul avion pentru a părăsi ţara înainte să-i bată la uşă miliţia lui Lucin ca să-l aresteze.

— Şi ambulantele? întreabă Mateo.

— O să le avem, răspunde Cordelia, nu există îndoială în privinţa asta. Şeful direcţiei de sănătate publică o să cedeze şantajului. Supravieţuirea lui e în joc.
— Cât despre directorul închisorii, anunţă Vital, o să-i trimitem la momentul potrivit dovezi ale micului său comerţ ilicit şi o să-l ameninţăm că le facem publice. Ideea de a dormi în celulă, printre deţinuţii pe care i-a chinuit, ar trebui să-l convingă să stea deoparte.
— Totul ar fi extrem de îmbucurător, intervine Cordelia, cu condiţia să putem sparge sistemul de securitate de la Okrestina. Şi acum vorbim de două clădiri.

Tăcerea care se lasă îi aminteşte fiecăruia că Janice s-a sacrificat în acest scop. Toţi aşteaptă cu nerăbdare un mesaj care să le dea veşti, să-i liniştească în privinţa sorţii lui Janice şi a rezultatului unei operaţiuni care ar permite unui întreg popor să răstoarne guvernul dictatorial pentru a restabili democraţia şi libertatea.
— Cronometrul a pornit, declară Mateo, şi nu-l mai putem opri. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm şi să sperăm.

Tel Aviv

Şedinţa nu durase mult, jurnaliştii de la *Haaretz* rămaseră în sală şi se repeziră la dosarul lui Janice. Erau douăzeci şi fiecare dintre ei luă circa zece file. Panoul de pe perete începu curând să se umple

de notiţe, subiectele erau triate, ancheta, segmentată până în cele mai mici detalii, numele, subliniate cu marker roşu. Cash, Garbage, Libidof, Borson, un ambasador rus, Lucin, nebuloasa prindea contur. Unul dintre cei mai vechi colaboratori ai cotidianului, fost corespondent la Moscova, se apropie de Efron ca să-i vorbească între patru ochi. Efron îl conduse pe balcon.

— Până când apare ziarul, ce ai de gând să faci pentru siguranţa lui Janice?

— Ai vreo idee?

— Ştiu cum gândesc cei de-acolo. Nu putem aştepta până mâine, trebuie să anunţăm pe site-ul nostru că a fost arestată, să le transmitem informaţia colegilor noştri din toată lumea, ca ei să o preia. Trebuie să susţii în comunicat că noi am trimis-o acolo pentru un articol despre Chagall, să afirmi că reţinerea ei este nejustificată. Trebuie să i-o iei înainte lui Lucin şi să i te opui înainte ca oamenii lui să obţină mărturii şi ştii la fel de bine ca mine că vor folosi orice mijloace pentru asta. Participăm la o cursă contracronometru. Din clipa în care se va afla despre arestarea lui Janice, ei vor aştepta reacţia guvernului nostru înainte de a face o prostie ireparabilă.

— OK, zise Efron, mă ocup imediat, coordonează tu munca echipei cât scriu eu comunicatul.

Sâmbătă, ora 11, Londra

O menajeră, în rochie albastră şi şorţ

alb, cu o bentiţă din dantelă pe cap, străbătu culoarul unei locuinţe din Belgravia. Intră în sufragerie, unde plutea un miros stătut de trabuc, trecu pe lângă pânzele unor pictori celebri, atârnate deasupra lambriurilor, şi puse delicat, pe masa din lemn de stejar, tava de argint pe care o ducea în mâini. Aranjă într-o ordine anume o carafă cu suc de portocale proaspăt, un coş cu produse de patiserie calde, o farfurie cu pâine prăjită, aurie, şi un borcan cu marmeladă de la Harrods, după cum scria pe etichetă. Ayrton Cash nu-i dădu nicio atenţie cât ea îi umplu paharul, abia dacă îi remarcă prezenţa. Adâncit în fotoliu, picior peste picior, în ţinută de jogging, îi făcu semn să se retragă şi continuă să citească revista presei pe care secretarul său particular i-o pregătise, ca în fiecare dimineaţă.

Cu un gest ſ leneş luă o brioşă şi o duse la gură, în timp ce cu cealaltă mână dădu pagina, aruncând şi o privire spre tabletă ca să vadă cursul acţiunilor la deschiderea Bursei. Era fericit, indicii London Stock Exchange creşteau; fără să se mişte din fotoliu, Ayrton Cash se îmbogăţise cu mai multe milioane de lire sterline. însă fericirea îi spori după ce majordomul intră în cameră şi îi întinse o scrisoare. Ayrton Cash o deschise, citi mesajul pe care-l conţinea şi afişă un zâmbet extaziat. Vremea era însorită, în mod clar ziua se anunţa minunată. Inamica lui declarată ajunsese la închisoare şi se nimerea ca temnicerii să fie ſ buni prieteni cu el.

Ayrton Cash începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, savurând din plin momentul, întotdeauna se bucurase de un noroc uimitor, dar ceea ce tocmai se întâmplase era atât de neaşteptat, încât aproape că vedea în asta voia lui Dumnezeu. O răzbunare servită pe tavă, odată cu micul-dejun. Jurnalista care îndrăznise să-l sfideze, să-i păteze reputaţia şi să-i strice afacerile era redusă la tăcere într-o puşcărie belarusă. Numai de-ar rămâne acolo cât mai multi ani. Cash se

frecă pe burtă. Era un mare gurmand. Luă telefonul.

— Cu ce pot să vă ajut? îl întrebă interlocutorul său.

— Nu-i vorba de mine, ci de interesul nostru comun. O jurnalistă anglo-israeliană a fost arestată la voi. Nu cunosc motivele, dar procesul ei ar putea servi intereselor noastre.

— Continuaţi, vă ascult, zise vocea pe un ton neutru.

— Băgăcioşii ăştia ne stigmatizează, caută să ne transforme în paria şi ne întârzie proiectele. Oamenii se indignează când le citesc articolele, apar petiţii online care cer să se deschidă anchete. Adică timp pierdut care ne frânează extinderea.

— Credeam că reţelele lui Berdoch şi ale lordului Libidof au oferit o soluţie la schimbările opiniei publice. Mi-a ajuns la ureche că intervenţiile zilnice ale lui Carlson pe Rox News au efect. M-am uitat la câteva şi mi se pare că rivalizează de-a dreptul cu ce vezi pe canalele noastre

oficiale.

— Situaţia se îmbunătăţeşte, dar nu-i perfectă. Nu avem control asupra tuturor canalelor media, după părerea mea, prea multe se vor încă independente.

— Măcar noi am câştigat bătălia asta interzicându-le în tara noastră; acum suntem singurii care decid ce informaţii se difuzează, rămâne la latitudinea noastră chiar să rescriem trecutul. Aşa că nu văd cum ne-aţi putea fi util în domeniul ăsta.

— Subestimaţi influenta reţelelor sociale. Autoritatea voastră asupra opiniei publice nu-i completă. Manifestaţiile care au avut loc la ultimele voastre alegeri sunt o dovadă. Procesul acestei jurnaliste ar putea avea valoare de exemplu. Dacă reuşim să-i convingem pe oameni de incompetenţa, imoralitatea, comportamentul său reprobabil şi ilegal, atunci ei îşi vor pierde şi mai mult încrederea în sursele media al căror control ne scapă. Oamenii vor ajunge să pună la îndoială rezultatele anchetelor pe care le publică jurnaliştii de genul ei. Dacă dăm lovitura acum, confraţii ei ar putea începe să se gândească de două ori înainte să se amestece în treburile noastre.

— Şi ce propuneţi pentru ca acest proces să fie exemplar? Abordăm un subiect sensibil. Avionul care a aterizat la noi din motive de siguranţă continuă să fie prezent în mintea multora. Nişte acuzaţii nefondate nu ar fi credibile pe scena internaţională. Ziceţi că e anglo-israeliană, guvernul nostru nu-şi poate permite ca una dintre aceste ţări să

interpreteze totul drept un act politic îndreptat împotriva sa. Mă îndoiesc că preşedintele nostru doreşte aşa ceva, chiar când suntem vizaţi de ameninţări cu sancţiuni economice.

— Şi dacă v-aş procura cele necesare pentru a face acuzaţiile credibile?

— în acest caz, nimeni nu ne-ar putea reproşa că am aplicat legea.

Interlocutorul închise. Cash îsi chemă imediat secretarul. Acesta nici nu apucă să se aşeze la masa de stejar; primi instrucţiuni cum nu se poate mai clare: dosarul juridic de care se ocupa de peste doi ani trebuia trimis cât mai curând la departamentul de justiţie belarus. După care, reţeaua de trolli avea să fie activată.

★

Membrii Grupului 9 au instalat softuri-spion pe internet, au plasat alerte automate în motoarele de căutare. Cea mai mică informaţie, cea mai neînsemnată postare care conţinea numele lui Janice sau se referea la ea urma să ajungă la ei în timp real.

Cordelia află prima de comunicatul redacţiei *Haaretz.* După ce-l citi, se simţi deopotrivă liniştită şi speriată. Nu se îndoia de pertinenţa intenţiei lor, dar, atrăgând prea mult atenţia asupra lui Janice, creştea riscul ca un dictator s-o folosească drept monedă de schimb.

Cordelia nu-şi făcea griji doar pentru Janice, ci şi pentru Mateo, care urma să se expună în mod periculos. Agenţiile de

securitate informatică, şi din Est, şi din Vest, aveau să repereze imediat un atac cibernetic atât de important precum cel pe care Grupul se pregătea să-l lanseze. Calculatoarele lor analizau în timp real traficul de internet în fiecare tară. în momentul în care cel din Belarus o să cadă brusc, alarmele o să se declanşeze imediat. Legiuni de White Hat o să caute să descopere originea atacului. Hackerii ruşi o să se alăture şi ei vânătorii, iar Cordelia nu ştia cât timp o să le ia să identifice sursa.

Un apel de la Maya o smulse din gânduri.

— Ai văzut?

— Ce-ar fi trebuit să văd?

— La două ore după publicarea comunicatului *Haaretz,* pe reţelele sociale au apărut postări despre viaţa depravată a lui Janice, altele anunţă că există probe împotriva ei; unii merg până la a afirma că ar fi o mercenară specializată în dezinformare şi că, în trecut, ar fi fost dată afară de la ziar.

— Ce fel de conturi au pus în circulaţie textele astea scârboase?

— Trolli, în general.

— De origine belarusă?

— Nu, nu cred. Am reperat profiluri reale, probabil ale celor care au iniţiat operaţiunea. Membri ai unor mici grupări supremaciste şi neonaziste.

— Faptul că e israeliancă îi stârneşte?

— E posibil ca antisemitismul să-i facă şi mai idioţi, dar simt că mai e ceva în spatele lor. Unele mesaje au fost postate din Anglia, altele, în Israel, trolii sunt tot mai numeroşi, ceea ce-mi sugerează o

operaţiune bine organizată.
— De cine?
— De cineva care a luat-o pe Janice ca ţintă. O so previn pe Ekaterina. Anunţă-i pe Diego şi pe gemeni. Mateo are altele pe cap, e inutil să-i mai dăm încă un motiv de îngrijorare.

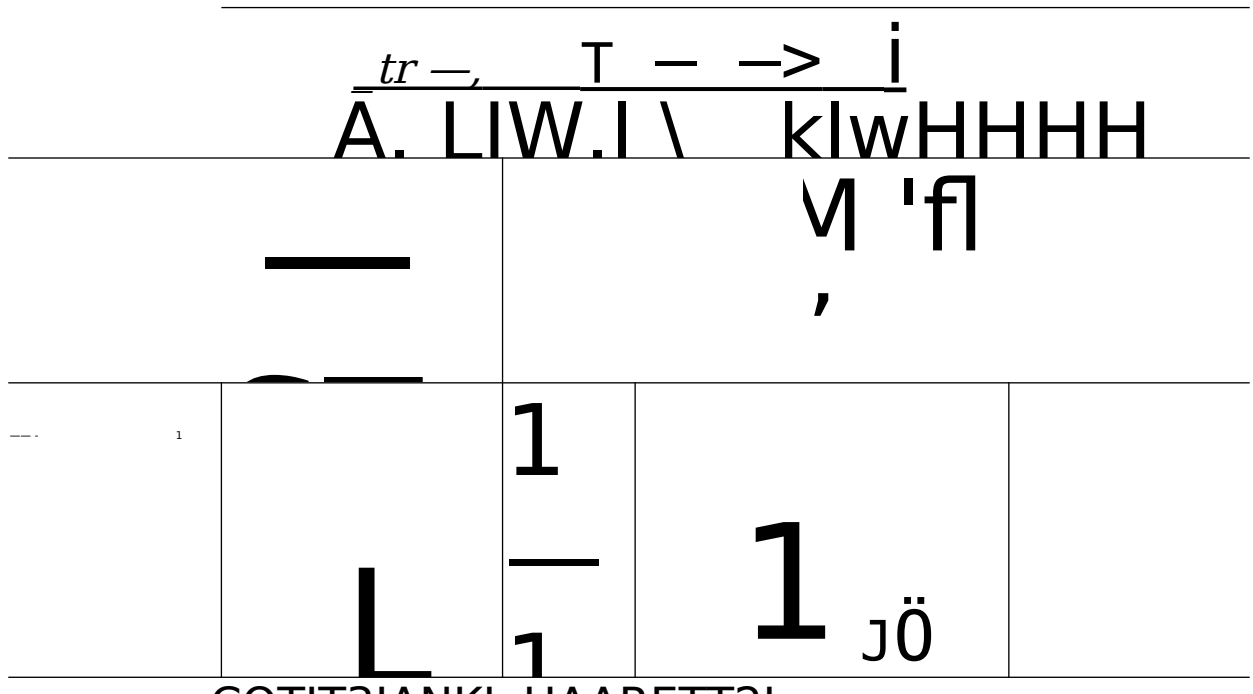
COTIT3IANKL HAARETT2L

21.

închisoarea Okrestina, Minsk

Sunetul scurt al unui fluier a pus capăt micului-dejun. Deţinutele se ridică şi se încolonează ca să se îndrepte spre celule. Janice se strecoară în spatele vecinei sale de masă. Au început să se simpatizeze în cele cincisprezece minute cât a ţinut micul-dejun. Irina are treizeci şi unu de ani, a fost închisă la Okrestina după manifestaţiile care au urmat alegerilor. Poliţia i-a percheziţionat micul apartament în care locuia cu fiica sa şi a găsit foi de propagandă. Judecată ca organizatoare, a fost condamnată la şase ani de închisoare, patru pentru revoltă în formă organizată şi doi pentru tulburarea ordinii publice. Faptul că mărturisise o ajutase să evite o pedeapsă şi mai grea. Dacă ar fi fost judecată ca teroristă, ar fi luat cu zece ani mai mult. De când a fost arestată, mama ei se ocupă de fetiţă. Pe Irina o doare mai mult că nu-şi vede fata crescând decât

că trăieşte izolată între aceste ziduri austere.

înainte, Irina a lucrat ca infirmieră într-un cămin de bătrâni. Deşi munca era prost plătită şi unele zile se dovedeau mai grele decât altele, îi e dor de pacienţii ei.

Şirul deţinutelor înaintează la pas. în capătul sălii, câteva femei ies din rând. Separate de restul, coboară o scară ce

duce la subsol.

— Unde se duc? şopteşte Janice.

— La spălătorie, ca şi mine, răspunde Irina. Muncă forţată obligatorie. Suntem o sută acolo, jos. Depinde de mutră, dacă a ta nu le place gardienilor, atunci cobori, indiferent că-ţi convine sau nu. Dar, daca vrei să vii să ne dai o mână de ajutor, e suficient să refuzi avansurile gardienilor sau să scuipi când treci prin faţa lor, chiar şi o privire piezişă poate fi de-ajuns.

— Ce e spălătoria asta? întreabă Janice.

— O mică uzină, una veritabilă; îi aparţine nevestei directorului închisorii. Lucrăm pe bandă şi nu suntem plătite. Ne repartizează la maşinile de spălat, la mesele de călcat, la împăturit sau, dacă nu ai vârsta sau forţa necesară să cari baloturi, dar ştii să coşi, la atelierul de cârpit. Nu ne ocupăm de rufele deţinuţilor; e o curăţătorie clandestină care vinde serviciile noastre tuturor restaurantelor şi hotelurilor din oraş. Dacă ar sti clienţii lor că iau cina pe feţe de masă spălate de nişte deţinute, mâncarea ar avea, probabil, alt gust.

Cortegiul îşi continuă marşul, Irina şi Janice ajung în dreptul gardienilor, curând vor fi despărţite; unul dintre ei îi aruncă o privire pofticioasă nou-venitei, îşi trece limba peste buze şi îi face cu ochiul. Janice îi răspunde printr-un semn cu degetul mijlociu ridicat. Aşa că o urmează pe Irina.

Tel Aviv, dimineaţa târziu

Efron, aşezat la masa din sala de şedinţă, studia primele machete ale ediţiei de a doua zi, puse în faţa lui. Casetele erau încă goale, pe paginile albe nu apăreau decât schiţe ale titlurilor principale, care încă erau studiate. „Cleptocraţii iubesc Londra”, „Oligarhiile şi subminarea alegerilor”, „Noul imperiu rus”, „Ayrton Cash, spionul care vine din frig”-, „Banii lui Garbage”, „Cine finanţează partidele extremiste?”. Efron ştia cât de

mult avea să-i lipsească agitaţia care domnea în birourile redacţiei. Imediat după apariţia ziarului, o să plouă cu atacuri şi calomnii la adresa lui, iar până seara o să fie demis. Toţi jurnaliştii prezenţi în sală erau constienti de asta, însă se adunau în jurul lui, hotărâţi să lucreze toată noaptea.

Mai mult decât la propria soartă, Efron se gândea continuu la Janice. îşi verifică din nou mobilul, aşteptând de la Noa un răspuns care nu mai venea.

La ora 13, li se aduseră sendvişuri şi pizza. Efron profită de moment ca să iasă discret din sală, apoi coborî scările alergând. Ajuns în stradă, sări în maşină şi acceleră spre centrul oraşului.

închisoarea Okrestina, Minsk

Căldura e insuportabilă chiar şi pentru Janice, obişnuită cu temperaturile ridicate de la Tel Aviv. în curăţătorie,

umiditatea face aerul irespirabil. Deţinutele nu au de ales, trebuie să se acomodeze.

O sută de femei trudesc la posturile lor. Un batalion de soldaţi înarmaţi cu fiare de călcat şi aparate cu aburi, sclavi pe galeră care trag la calandre, ocnaşi care împing vagoneţi grei, încărcaţi cu vârf. Muncitoare ocupate să sorteze rufe, să scoată pete, să aranjeze uniformele pe umeraşe, să pună etichete. într-o gheretă din sticlă, doi gardieni supraveghează menţinerea unui ritm infernal. Cărucioarele cu rufe murdare intră în curăţătorie. Feţe de masă, prosoape, cearşafuri şi uniforme sunt triate rapid, înainte de a fi trimise la spălat. Subsolul închisorii ascunde un adevărat iad. îndată ce pătrunde în el, Janice este repartizată la curăţarea chimică. Lângă un şir de maşini imense, de o modernitate care distonează cu locul, Irina îi spune ce are de făcut.

Mai întâi, să cântărească, fiindcă maşina se blochează dacă e prea încărcată, iar timpul pierdut cu repornirea ei duce la scăderea productivităţii pe care gardienii o supraveghează pe un ecran. Dacă nu sunt mulţumiţi, îşi părăsesc ghereta cu bastonul în mână. Şi atunci începe un ceremonial la care nicio deţinută nu doreşte să participe. Atelierul se opreşte, gardienii umblă prin spălătorie, aleg cinci deţinute la întâmplare şi le bat de le snopesc. Auzind povestea, Janice se gândeşte la un singur lucru: să iasă de aici cât mai repede şi să publice povestea Irinei, sclava unui dictator şi a regimului

său. Visează la un nou Tribunal de la Nürnberg în faţa căruia să fie aduşi tiranii secolului XXI, iar printre ei, în primul rând, să se afle alde Assad şi Lucin, în uniformă cenuşie.

— Nu mai mult de cincisprezece kilograme odată, îi explică Irina înainte să îndese rufele în cuva maşinii Taizhou, echipament chinezesc de ultimă generaţie. Apoi cantitatea trebuie marcată pe ecran.

Janice se uită la ecranul de pe suprafaţa maşinii de spălat de parcă ar fi o cutie plină cu diamante. Totuşi nu la o comoară de acest tip se gândeşte ea, ci la liniile de cod care permit maşinii să distribuie doza potrivită de solvent.

— Mă asculţi? o întreabă enervată Irina, trezind- o la realitate.

— Da, da, se bâlbâie Janice, nu mai mult de cincisprezece kilograme.

— Imediat ce maşina îşi termină programul, scoatem rufele şi le verificăm una câte una. Cele care încă au pete trebuie supuse încă unui tratament. Celelalte sunt puse în coşurile pe care le vezi acolo. Feţele de masă trebuie separate de lenjeria de pat. Ai înţeles?

— Ce se întâmplă când maşina e supraîncărcată?

— Prima oară, iei o lovitură de baston peste pulpe, a doua oară, în rinichi. Nimeni n-a dat dovadă de atâta stângăcie încât să supraîncarce maşina de trei ori în aceeaşi zi. Crede-mă, aici îti înveţi rapid lecţia. Haide, la treabă, suntem supravegheate.

Janice ridică un vraf de cearşafuri şi le pune pe cântar. Şapte kilograme. Le ia şi

le aruncă în gura căscată a maşinii, apoi se întoarce să cântărească nişte uniforme. Şase kilograme. Mişcările se înlănţuie, iar când cantitatea maximă e atinsă, Irina închide uşa cuvei şi tastează pe ecranul digital.

— Haide, luăm cărucioarele şi trecem la maşina următoare, îi zise lui Janice. Până o umplem pe a zecea, prima îşi termină treaba. O golim şi continuăm tot aşa până la pauza de prânz.

Janice îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

— Cum *rebootezi* maşina?

— *Rebootezi?* repetă Irina, îngrămădind veste de chelner în cuvă.

— Reporneşti, dacă preferi.

— Nu-ţi face griji, sunt aici ca să nu se întâmple asta.

— Şi dacă totuşi se întâmplă? insistă Janice, vârând nişte sorturi de bucătărie în a doua maşină.

— Şmecheria e să acţionezi comanda de deschidere fortată a cuvei înainte ca alarma să se declanşeze. Dacă gardienii se joacă pe telefon, n-o să-şi dea seama de nimic. Apoi, după cum ţi-am spus, o reiniţializezi apăsând concomitent pe cele trei taste roşii. Programul reporneşte. în timp ce încâlceala aia de linii defilează, te prefaci că sortezi rufele, ca să nu-ţi remarce gardienii manevra. Cu puţină îndemânare şi dacă te mişti repede, eroarea trece neobservată. E de evitat totuşi.

— Toate maşinile sunt legate la postul de comandă?

— Dacă numeşti post de comandă

ecranul celor doi idioti care freacă menta în vreme ce noi ne spetim, atunci, da.

Opt maşini Taizhou macină într-o rostogolire de tamburi asurzitoare, Janice o umple pe a noua. Irina aruncă un ochi spre ceasul din perete.

— Nu te descurci prea rău. Avem o întârziere de doar două minute, putem să recuperăm.

Janice observă o muncitoare în fundul atelierului. Femeia adună rufele curate de pe o bandă rulantă şi le pune în cutii de carton pe care le închide şi le etichetează.

— Grăbeşte-te! protestează Irina.

— Cum sunt procesate comenzile clienţilor? Trebuie facturate în funcţie de serviciile solicitate, nu? Cum se controlează toate etapele? întreabă Janice.

— De ce te interesează, ai de gând să-ţi deschizi o spălătorie?

— Nu, am de gând să ies de-aici, răspunde Janice, meditând.

— Dacă vrei să evadezi într-un cărucior cu rufe, las-o baltă.

— Cineva a încercat deja figura?

— Nu, din câte ştiu eu, zise Irina, închizând usa celei de-a noua maşini. Există camere în tavan, gardienii ne supraveghează orice mişcare. Haide, încă o încărcare şi pe urmă trebuie să golim prima maşină. O să vezi, ne mai dezmorţim puţin picioarele mergând spre capătul culoarului, adaugă ea apropiindu-se de ultima Taizhou.

— Dar comenzile? insistă Janice, ridicând un morman de cearşafuri murdare.

— Şi comenzile sosesc pe calculatorul

gardienilor. Numele clientului, greutatea şi numărul de piese. Gardienii urmăresc succesiunea operaţiunilor pe ecranele lor, aşa ne şi spionează. Rufele curate sunt puse în cutii acolo, zice Irina, arătând spre femeia pe care a observat-o Janice mai devreme. Cutiile urcă la suprafaţă cu liftul. De aceea nu poţi s-o ştergi odată cu rufele, fiindcă rufele ies de aici în cutii de carton prea mici ca să te ascunzi în ele, chiar dacă ai ţine un regim de slăbit draconic, încheie Irina, zâmbind cu ironie.

O târăşte pe Janice spre capătul şirului de maşini; cu atâta trăncăneală, întârzierea lor a crescut şi Irina e nelinişti tă.

Janice îşi dublează eforturile ca să recupereze timpul pierdut, se străduieşte din răsputeri, broboane de sudoare îi acoperă fruntea, transpiraţia i se scurge pe ceafă. însă, chiar şi atunci când vederea începe să i se înceţoşeze, ideile îi rămân clare; continuă să se gândească.

La a douăsprezecea rotaţie, Janice găseşte soluţia la problema care a adus-o în acest infern, se află chiar sub ochii ei. Grupul 9 n-a putut să identifice o adresă IP a reţelei de securitate a închisorii fiindcă nu-i legată de lumea exterioară, însă Irina i-a spus că gardienii supraveghează munca în atelier graţie unor camere instalate în tavan.... Fapt ce schimbă situaţia, întrucât terminalul lor gestionează comenzile clienţilor. Ca să facă asta trebuie să dispună neapărat de o legătură la internet. Calculatorul din gheretă e o punte între cele două reţele care comunică permanent cu

echipamentul modern din spălătorie, faimoasele Taizhou, pe care Janice le încarcă şi le descarcă de peste trei ore.

Curând va fi ora 12, Janice ştie ce-i rămâne de făcut, chiar dacă riscă să încaseze o ploaie de lovituri.

Cincisprezece kilograme de lenjerii sunt deja în maşină, Janice ridică o grămadă de cearşafuri şi o aruncă în cuva maşinii, apoi închide uşa şi apasă pe buton. Tamburul se roteşte o dată şi se opreşte. Irina, care umple maşina de alături, aude cele trei bipuri stridente care precedă declanşarea alarmei.

— Ce-ai făcut? bodogăneşte, repezindu-se spre cele trei butoane care au devenit roşii.

— O prostie, îmi pare rău, răspunde Janice.

Irina reuşeşte să deschidă fortat usa cuvei.

— Grăbeşte-te să scoţi rufele cât repornesc eu bestia, îi ordonă lui Janice.

Janice n-o ascultă. Are ochii fixaţi pe micul ecran digital al maşinii, trebuie să citească fiecare linie din încâlceala de care vorbea Irina. Liniile de cod care se succedă în timp ce sistemul se reiniţializează. Janice pândeşte două dintre ele în mod special, cele în care apare adresa IP a maşinii Taizhou şi a subretelei închisorii.

★

E ora 13, un fluier răsună şi spălătoresele încetează munca, apoi se încolonează pentru a urca în sala de mese. Gratie vitezei Irinei, incidentul a

trecut neobservat, dar, de atunci, ea nu i-a mai adresat niciun cuvânt lui Janice, care totuşi şi-a cerut scuze de trei ori.

La cantină, Irina refuză chiar să-i facă loc lângă ea. Vecinele de masă remarcă răceala dintre ele şi se amuză. Janice, indiferentă, îşi ia tava şi se aşază mai departe. N-are niciun chef să vorbească, n-o interesează decât să memoreze cele două serii de cifre care-i ocupă toate gândurile.

După-amiaza se anunţă complicată, însă, la sfârşitul mesei, când deţinutele se ridică, un gardian vine după Janice. Neliniştită, Irina îi priveşte cum se îndepărtează amândoi.

Janice e dusă într-o sală de interogatoriu; gardianul îi pune cătuşele şi îi ordonă să aştepte în picioare. Ea îl priveşte sfidător, apoi îl ignoră. Oare ce anume l-a împins pe acest om să devină gardian? se întreabă Janice. Probabil că în copilărie nu visa să-şi tortureze semenii, ce-a păţit ca să ajungă aici? Uniforma l-o fi atras? Salariul pe care-l primeşte pentru munca sa? Autoritatea de care se bucură? Dacă n-ar fi prizoniera lui, i-ar pune bucuroasă aceste întrebări. „Portretul unui torţionar”, iată un titlu care l-ar fi cucerit pe Efron. La ora asta, Efron trebuie să fie în culmea furiei, şi cum ai putea să-l condamni?

Un tânăr intră în încăpere. N-are nici treizeci de ani, sau cel puţin nu pare. Mânecile costumului croit dintr-un material ieftin îi cad peste degetele subţiri. Nodul papionului e strâmb, părul, care a început deja să se rărească, e

pieptănat pe spate. îi cere politicos gardianului săi scoată cătuşele clientei lui, apoi o invită pe Janice să se aşeze la masa metalică pe care pune un dosar.

— Sunt avocatul dumneavoastră, declară el. Veţi fi judecată azi după-amiază. Ce puteţi să-mi spuneţi ca să pregătesc apărarea?

— Nimic în plus pe lângă ce-am recunoscut deja. Aşteptam viza, am dat dovadă de nerăbdare fiindcă termenul de predare a articolului era foarte scurt. Mărturisesc că am intrat în Belarus într-un mod destul de insolent. Dar n-am comis nicio crimă, mă rog, nimic atât de grav.

— Evitati să spuneţi asta în fata Curţii. Intrarea ilegală în ţara noastră constituie un delict grav. Judecătorul va dori să afle cum anume aţi reuşit să treceţi graniţa.

— Urcându-mă în spatele unui camion.

— Ce camion? îmi puteţi spune numărul de înmatriculare?

— Am răspuns deja la aceste întrebări când m-a interogat KGB-ul. N-am dat atenţie numărului. Camionul era parcat într-o zonă pentru odihnă. Am deschis uşile din spate şi m-am strecurat.

— Şi uşile astea nu erau încuiate? întreabă avocatul, afişând o expresie dubitativă.

— Păi, nu, răspunde cu nevinovăţie Janice. Altfel, as fi fost şi acum tot în Lituania.

— Dacă minţiţi, n-o să pot face nimic pentru dumneavoastră.

— De acord, oftează ea, l-am mituit pe şofer, i-am dat o bancnotă. Dar nu m-am uitat la plăcuţa de înmatriculare, eram

prea mulţumită că mă lasă să urc în camion.

— Şi şoferul nu s-a temut că o să-i fie controlat camionul – e cam ciudat. Risca foarte mult.

— Probabil avea nevoie de bani. Dar eu ce risc, mai exact? De vreme ce nu sunt binevenită în tara voastră, m-aş bucura s-o părăsesc cât mai repede. Pot să iau primul avion dacă sunt lăsată să ies de-aici.

— Vă ofer un sfat: dati dovadă de umilinţă în faţa tribunalului. Riscaţi o pedeapsă de una până la trei luni de închisoare şi, cu puţin noroc, dacă judecătorul e într-o dispoziţie bună, o să fiţi condusă imediat la graniţă.

— Imediat, adică diseară?

— Peste două săptămâni, în cel mai fericit caz. Timpul necesar ca hotărârea instanţei să fie confirmată. Administraţia noastră suferă de o anumită lentoare, dar nu vă bucuraţi prea repede.

Avocatul nu şi-a notat nimic. Ia dosarul pe care nici măcar nu La deschis, şi se ridică.

— Ne revedem peste o oră, la tribunal. E chiar alături, adaugă el înainte să plece, de parcă această vecinătate ar trebui s-o liniştească pe clienta sa.

Gardianul îi pune din nou cătuşele lui Janice. Apoi o apucă de braţ şi o conduce pe un culoar la capătul căruia o aşteaptă patru poliţişti în uniformă. Fără să ştie, Janice urmează exact acelaşi drum pe

care mergea Daria când venea să-l vadă pe Nicolai.

O uşă cu gratii se deschide şi se închide imediat în spatele ei. După care Janice trece printr-un sas, observă o cameră de supraveghere conectată la postul de control, trece de o a doua uşă cu gratii şi se pomeneşte brusc afară, pe aleea care desparte clădirea femeilor de cea a bărbaţilor. O dubă neagră o aşteaptă; un al cincilea poliţist deschide uşile şi o ajută să urce prima.

*

Ora 13, Tel Aviv

Pe drumul de întoarcere, Efron conducea spre sediul ziarului într-o dispoziţie mohorâtă. Trase o lovitură plină de furie în volan. Trebuise să aştepte o oră în holul serviciilor de informaţii israeliene înainte să catadicsească cineva să stea de vorbă cu el. Apoi apăruse un bărbat care, fără să-şi declare identitatea, îl condusese într-o încăpere abia luminată de la parter. O cămăruţă care mirosea a praf. Efron spusese că e prieten cu Noa, dar bărbatul nici nu clipise. La capătul răbdării, Efron îi împrospătase memoria, apoi îi dezvăluise că o jurnalistă israeliană tocmai fusese arestată în Belarus.

— Din ce motiv? întrebase ofiţerul de informaţii.

— Să fii jurnalist e un motiv suficient acolo, răspunsese tăios Efron.

— Şi ce voia să facă „acolo”? replicase ofiţerul pe un ton care-i trezise lui Efron dorinţa de a-l lua la

palme.

— Un articol despre Chagall, s-a născut la Vitebsk.

— Dacă spuneţi dumneavoastră.

— Credeam că niciodată nu-l lăsăm pe unul de-ai noştri în mâinile inamicului. Mă înşel sau tradiţia se pierde?

— Vă scapă sensul cuvântului inamic. Mă miră asta la un om de calitatea dumneavoastră. Noi nu suntem în război cu Belarus, adăugase ofiţerul.

— Ei sunt cu noi, i-o întorsese prompt Efron.

— Ah, nu ştiam.

— Mă refer la lumea liberă. Bine, lăsaţi-o baltă, venisem după ajutor, dar constat că am bătut la uşa greşită. Vă cer doar un lucru. Să nu ne jucăm de-a proştii, aţi câştiga clar. Transmiteţi-i lui Noa că Janice e în pericol şi, în rest, descurcaţi-vă cu conştiinţa dumneavoastră.

După ce rostise aceste cuvinte, Efron ieşise din cameră.

*

La scurt timp după plecarea lui, ofiţerul de informaţii urcă la etajul al treilea. Parcurse culoarul, ciocăni la o uşă, îşi aranjă ţinuta şi intră în birou.

— Iată măcar unul cărui nu-i lipseşte caracterul! exclamă superiorul său.

— Ce doriţi să facem? întrebă ofiţerul.

— Să verificăm mai întâi cine este această Janice, îi răspunse superiorul, întorcându-se spre calculator. Stiti numele ei de familie?

— Da, domnule comandant, răspunse

respectuos ofiţerul.

★

După-amiază, Palatul de Justiţie, Minsk

Sala de judecată seamănă cu cea pe care Janice a văzut-o la Londra. Aproape că o amuză să-şi imagineze că, în ritmul ăsta, o să ajungă o obişnuită a tribunalelor. I se cere să se ridice atunci când intră judecătorul, însoţit de doi asesori. Avocatul care o apără n-are verva lui Collins. Se prezintă Curţii timid, apoi, cu ochii plecaţi, declară identitatea clientei sale. Judecătorul, un bătrân arogant, coboară privirea spre foia de hârtie pe care i-o înmânează grefierul. Citeşte din vârful buzelor crăpate actul de acuzare. Plictiseala lui pare evidentă, n-o să judece în şedinţa de azi crima secolului. însă brusc, procurorul se îndreaptă spre bară şi se lansează într-un rechizitoriu virulent. Strigă, face paşi mari încolo şi-ncoace agitându-şi mâinile, faţa îi devine purpurie, se întoarce spre acuzată şi o arată cu degetul, scârbit, înainte de a-şi continua diatriba. Janice nu-i înţelege nici un cuvânt şi cu atât mai puţin furia. Cuprinsă de nelinişte, se uită fix la avocatul ei, care afişează o expresie descurajată.

Procurorul scoate un dosar gros din geanta de piele pusă la picioarele lui şi-i cere voie judecătorului să se apropie. Judecătorul ia dosarul, parcurge foile şi privirea i se luminează. La rândul lui, o fixează pe Janice cu un aer grav. Apoi amână şedinţa şi dispune ca inculpata să fie dusă înapoi la închisoarea Okrestina.

Janice nu pricepe de ce audierea s-a încheiat atât de repede. Se apleacă spre avocatul ei şi îi cere să-i facă un serviciu, nimic ieşit din comun, doar să transmită un mesaj urgent unui prieten. Tânărul o măsoară din cap până-n picioare cu dispreţ înainte de a-i replica sec că nu-i lipsită de tupeu. Trăsăturile i s-au înăsprit. De ce ea nu i-a mărturisit adevărul când s-au întâlnit în închisoare? Minciunile ei îl pun într-o poziţie foarte delicată şi îi afectează credibilitatea.

Vrea să plece, dar Janice îl apucă de încheietura mâinii.

— Ce minciuni, ce adevăr, despre ce vorbiţi?

— Reputaţia dumneavoastră scandaloasă v-a luat-o înainte. Se pare că sunteţi bine cunoscută de justiţia engleză. Sunteţi deja implicată în numeroase procese pentru calomnie şi tentativă de extorcare şi prefer să nu menţionez viaţa destrăbălată pe care o duceţi, adaugă el, dând ochii peste cap. Ce-aţi venit să faceţi în Belarus, mai exact? Nimeni n-o să creadă povestea cu articolul. Mi-ati trădat încrederea, asa că mă retrag. Şi, cu titlu informativ, aflaţi că o să primiţi douăzeci de ani.

Secretarul particular al lui Ayrton Cash dăduse dovadă de o mare eficientă.

Pe drumul de întoarcere la închisoarea Okrestina, pe Janice n-o mai escortează nişte simpli poliţişti. Patru bărbaţi au luat loc în duba neagră. Sunt membri OMON, nume dat forţelor speciale de securitate.

*

După-amiază, Tel Aviv

Comandantul termină de citit raportul ce îi fusese trimis. îl luă cu el şi urcă la etajul al patrulea, unde doi bărbaţi îl aşteptau într-o sală de şedinţe. Unul dintre ei, în civil, consulta acelaşi dosar. în capul unei mese lungi şi ovale, un colonel strângea între dinţi muştiucul unei pipe de lemn, în cea mai deplină tăcere.

— Afacerea asta nu-i simplă, mormăi emisarul în civil. Dacă un cetăţean străin intră ilegal la noi în ţară, justiţiei noastre nu i-ar pica deloc bine o încercare de a-i forţa mâna. Iar ceea ce tocmai am
citit ne împiedică să invocăm o greşeală săvârşită cu bună-credinţă. O să tergiversăm, ordonă el. Guvernul va lua poziţie după ce se va pronunţa justiţia. E inutil să facem valuri acum.

Comandantul salută înainte de a se retrage. Colonelul oftă, îşi aprinse calm pipa, îi aruncă o privire glacială emisarului în civil şi părăsi sala fără să scoată un cuvânt. Ajuns în biroul său, se apropie de fereastră şi contemplă strada, gânditor.

Un grup de adolescenţi ieşea din staţia de metrou. Se întorceau de la scoală, râdeau cu un aer inocent şi cu fetele strălucind de bucurie. Colonelul îi
observă atent, apoi ridică ochii spre cer. Era vreme frumoasă la Tel Aviv. Colonelul reflecta. într- adevăr, nu era o afacere simplă, dar nu din motivele pomenite de emisarul guvernului. Cine profita de o asemenea prudenţă? Doar nişte politicieni care habar n-aveau ce

înseamnă să fii închis pe un teritoriu ostil. Oare nu-i mira deloc că un val de acuzaţii sordide la adresa unei f
reporteriţe curajoase apăruse din senin? Şi ce coincidenţă stranie că serviciile lui interceptaseră chiar de dimineaţă convorbirile dintre doi oameni f
de afaceri aflati în colimatorul său! Unul, din Londra, avusese conflicte cu această jurnalistă, iar celălalt, din Tel Aviv, era suspectat că ordonase asasinarea unuia dintre ofiţerii săi. Colonelului îi zvâcneau tâmplele. Trezirea unui agent „în adormire” nu era o decizie uşor de luat. însă nu-l r
abandonezi niciodată pe unul de-al tău. Chestiune de principiu şi de onoare.

Colonelul se instală în fotoliu, îşi scoase punga cu tutun, îşi umplu din nou pipa şi o aprinse. Apoi luă telefonul şi formă un număr din Amsterdam.

- Aluzie la celebrul roman *Spionul care venea din frig,* de john le Carre *(N.t.).*

După-amiază târziu, aeroportul Schiphol, Amsterdam

Un Audi verde opri în parcarea de la Jet Aviation. Şoferi ţa scoase din portbagaj un sac de voiaj din pânză, asortat cu ţinuta sa neagră, îl puse pe umăr şi intră în terminalul privat.

Se îndreptă cu pas sigur spre bar, unde o aştepta un bărbat în costum închis la culoare. Femeia se aşează pe scaunul de lângă el, îşi turnă un pahar cu apă pe care-l bău dintr-o înghiţitură şi întredeschise plicul pe care el i-l întinsese.

— Paşaportul, banii, planurile, totul e aici, spuse bărbatul în costum.

Noa îi mulţumi cu un semn din cap.

— N-o să aveţi alt ajutor decât cei doi agenţi puşi la dispoziţia dumneavoastră. Vă aşteaptă la Vilnius, o să vă ducă diseară la Minsk cu maşina. Veţi dormi toti trei în camerele ambasadei, unde vi se va da tot ce-ati cerut. Două Uzi, un Glock 9 mm şi destulă muniţie pentru un asediu. Cunoaşteţi regula. Dacă vă arestează, veţi fi consideraţi mercenari. Noi vom nega orice legătură cu voi. Plecaţi totuşi?

Noa nu răspunse la întrebare, doar strecură plicul în buzunarul gecii.

— La ce oră decolez?

— Acum. Piloţii vă aşteaptă la bord.

Noa îşi salută interlocutorul cu o

strângere viguroasă de mână.
— încă un lucru, zise bărbatul. Colonelul m-a însărcinat să vă transmit un mesaj. Citez: „Suntem chit”.
— Asta-i tot? întrebă Noa, impasibilă.
— Nu. Mi-a cerut şi să vă spun „rahat”.
Noa zâmbi amuzată şi porni spre uşa de sticlă care dădea spre pistă. Un agent de securitate o conduse până la aparatul de zbor. Noa urcă scara avionului Falcon şi se instală într-unul dintre cele
şase scaune. Copilotul închise uşa jetului, ale cărui motoare şuierau deja.

*

Ora 19, închisoarea Okrestina, Minsk

De când s-a întors între zidurile Okrestinei, Janice se gândeşte la un singur lucru: să găsească un mijloc de comunicare cu exteriorul, chiar de-ar fi să se culce cu un gardian. Semnalul trebuie dat până a doua zi la prânz. în ajunul lansării operaţiunii, prietenii ei şi-au îndeplinit deja misiunea, au instalat echipamentul, au organizat transportul şi, cel mai grav, i-au mobilizat pe cei care vor intra în acţiune, bărbaţi şi femei. De-acum, totul depinde doar de ea, exceptând cazul în care, diseară, în lipsa oricăror veşti, Grupul 9 decide să anuleze totul. Janice refuză să-şi imagineze aşa ceva. Mateo ar fi primul, cu siguranţă, care ar vota pentru asta, însă, fără să ştie clar de ce, Janice se bazează pe Cordelia şi pe Ekaterina să-l convingă să se răzgândească, la o adică.
E ora cinei. Irina îi face loc lângă ea, deşi nu pare dispusă să-i vorbească.
— Am avut o după-amiază oribilă, îi

spune Janice în timp ce ia loc. Am fost părăsită... de avocatul meu, mărturisesc că e o premieră. Se pare că o să rămân închisă aici douăzeci de ani. Nu prea reuşesc să înţeleg ce mi se întâmplă, dar, dacă ai vrea să nu te mai uiţi asa urât la mine, ăsta ar fi momentul potrivit să începi.

— îmi pare sincer rău, îi şopteşte Irina. Tu ai ajuns aici teafără, însă eu n-am avut un asemenea noroc. Când tipii din OMON mi-au percheziţionat apartamentul, m-au forţat să stau în genunchi, pe jumătate goală. Unul dintre ei m-a apucat de gât şi m-a trântit de perete, sub ochii fiicei mele care urla. Apoi a început să plouă cu lovituri de baston. Voiau parola de la telefonul meu şi m-au amenințat că mă violează dacă nu le-o dau. După care m-au dus pe sus la maşină, nici n-am apucat să-i spun la revedere fetiţei mele. Eram şase femei în dubă în seara aia, aruncate unele peste altele. Un tip ne apăsa, pe rând, cu gheata pe ceafă, ne sufocam. Aveam mâinile umflate de la cătuşe.

Când am ajuns la închisoare, ne-au obligat să ne târâm până în celule. Acum pricepi de ce am reacţionat aşa mai devreme, la spălătorie? Nu mai suport astfel de violenţe, aş prefera să-mi tai venele.

— lartă-mă, jur că n-o să se mai repete, murmură Janice, cu ochii plini de lacrimi.

— OK, răsuflă Irina, facem pace. E cumplit ce ţi se întâmplă. Pot să te ajut cu ceva?

— Da, dacă ştii un mijloc de a contacta pe cineva de-afară!

— E posibil, dar o să-ţi explic după ce ne întoarcem în celule. Aici e prea periculos. Unele fete te denunţă doar ca s-o ducă ele mai bine.

Trebuie să înveţi să nu ai încredere în nimeni. Dar cu mine nu rişti nimic, stai liniştită.

Brusc, Janice îl zăreşte pe Roman în partea cealaltă a cantinei. Duce o tavă în mâini şi se îndreaptă spre o masă, mergând încet pe lângă grilajul despărţitor. Janice sare în picioare, cu inima bătându-i cu putere, şi se duce spre el. Gardienii nu-i dau atentie. Douăzeci de metri o mai separă de grilaj, cincisprezece, zece. într-un colţ, un gardian ridică ochii din telefonul mobil şi o observă. Porneşte în direcţia ei, bătând ritmic în palmă cu bastonul.

Irinei nu i-a scăpat scena. Gardianul se apropie de Janice.

Janice e doar la doi metri de Roman, îl strigă pe nume. El întoarce capul şi zâmbeşte, intrigat. Arată groaznic, are fruntea acoperită de vânătăi.

— Roman, vino-ncoace, zice ea cu jumătate de glas.

Gardianul e la doi paşi. Nu se grăbeşte, îi place să privească spatele victimei sale; cu capul înclinat, îi tinteste rinichii şi ridică lent bastonul pentru a-şi lua elan. Irina ştie ce urmează, aşa că apucă tava şi o aruncă pe jos. Distras de zgomot, gardianul se răsuceşte pe călcâie. Janice se lipeşte de grilaj.

— Fii atent, zice ea cu voce tremurândă, mâine, pe la ora 11 uşile se vor deschide. Găseşte-l pe Nicolai şi alergaţi spre sas fără să priviţi înapoi. Nu vă temeţi de

gardieni şi mai ales nu pleca fără el, te rog. Nicolai e cheia.

Roman n-o mai ascultă, se uită fix la gardian, care se întoarce spre Janice cu ochii plini de ură.

— Du-te la masă, îi ordonă Roman lui Janice pe un ton aspru. Mă ocup eu de el.

Janice simte că e cineva în spatele ei şi se răsuceşte brusc. Se trezeşte nas în nas cu gardianul care o contemplă fioros. Când ridică bastonul, Roman fluieră la el aşa cum ai fluiera după un câine şi îi arată degetul mijlociu. Furios, gardianul se repede şi loveşte violent în grilaj. Roman se retrage un pas şi zâmbeşte sfidător. îi despart gratiile. Gardianul, neputincios, cheamă întăriri, în sala în care se află Roman, doi gardieni se aruncă asupra lui, îl trântesc pe pardoseală şi îl imobilizează.

Janice a revenit la locul ei.

— N-o să putem fi prietene, atragi prea mult atentia, mormăie Irina.

Janice lasă capul în jos fără să răspundă. Are noaptea la dispoziţie ca s-o convingă să-i găsească un mijloc de a da un telefon.

*

Seara, Oslo

Cu două ore mai devreme, membrii Grupului 9 se reuniseră pe forum. Mateo nu dorise să anuleze operaţiunea, dimpotrivă, el îi convinsese pe cei mai reticenţi să aştepte până în ultimul moment înainte de a renunţa. Misiunea trebuia să continue ,
cu orice preţ pentru a-i elibera pe Nicolai,

pe Roman şi, acum, pe Janice. Cum ar mai putea să trăiască daca sacrificiul ei s-ar dovedi inutil? Maya îl întrebase ce înseamnă „ultimul moment” pentru cei care se pregăteau să se expună pe teren. Oare Grupul avea dreptul să le pună viaţa în pericol, când nimeni nu reuşise încă să pătrundă în reţeaua închisorii? Dacă Nicolai nu era eliberat a doua zi, Sviatlania nu se întorcea în Belarus. Şi fără un lider, revoluţia n-ar avea loc. Mateo ştia deja toate astea, dar încă spera într-un miracol. Voia să creadă că Janice o să reuşească să le transmită informaţia care le lipsea. După aceea şervetele din stup aveau să lanseze atacul cibernetic.

La sfârşitul întâlnirii, Ekaterina îşi îndesase într-o geantă de voiaj toate ţinutele pe care şi le luase de când nu se văzuseră. Pe fiecare o cumpărase cu gândul la el, însă el n-o să ştie niciodată. Asa cum n-o să ştie cât o tulburase reacţia lui când ea se prezentase la uşa camerei lor de hotel din Londra îmbrăcată altfel decât în blugi vechi şi pulovere prea largi. Mâine, dacă operaţiunea va începe conform planului, Mateo o

să se afle în pericol, iar ea trebuia să fie alături de el. Pe aeroportul din Oslo, în sala de îmbarcare, ezitase de zece ori să-l sune şi să-l anunţe că vine la Roma. Alesese s-o facă la fata locului. Dacă reacţia lui Mateo n-o să se ridice la înălţimea

speranţelor ei, va fi prea târziu să renunţe.

*

Ekaterina privea pe hublou, Roma arăta strălucitor cu miile de lumini care sclipeau în noapte. Avionul viră înclinându-se pe o aripă şi se îndreptă spre aeroport, peste douăzeci de minute urma să atingă pista.

Ekaterina nu era singura care trebuia să ia decizii importante astă-seară. Evenimentele care se pregăteau aveau o mulţime de efecte colaterale. De două ore, Malik îsi observa fratele şi îsi făcea griji. Cu umerii căzuţi, Vital se uita pierdut la tastatură, într-o tăcere întreruptă de oftaturi adânci. Refuzase mâncarea pe care le-o adusese liga şi nici nu se atinsese de băutură, complet absent, la fel ca în zilele de după accident când privea fix grădina castelului, lăsându-se în voia unor idei morbide. La vremea respectivă, medicii îl preveniseră pe Malik: Vital n-o să mai meargă niciodată, depresia lui putea să reapară oricând, să se transforme în cea mai serioasă formă posibilă de nostalgie. Şi îi spuseseră categoric că trebuia să acţioneze de la primele semne, să nu le neglijeze.

Malik părăsi discret donjonul; înţelesese din ce cauză suferea fratele său. Motivul invocat de Mateo ca să lanseze atacul de la Roma îl paraliza pe Vital a doua oară, iar ameninţarea cu izolarea castelului de lume îi provoca o

angoasă insuportabilă.

La baza scărilor, Malik se întâlni cu liga, care îl opri apucându-l de braţ.

— Mă ocup de asta, o linişti el.

Se închise în fostul birou al tatălui său şi sună
la Londra.

Vilnius

Maya şi Diego aterizară aproape la aceeaşi oră. Isi dăduseră întâlnire în sala de la Sosiri. Zborul Mayei venea de la Roissy, al lui Diego, de la Madrid.

Maya îl strânse în braţe şi-l sărută, găsind că îi stătea foarte bine cu barbă. Apoi îl conduse în staţia de taxiuri şi, o jumătate de oră mai târziu, se instalară într-un apartament închiriat cu două luni mai devreme, sub un nume fals. Maya venise de mai multe ori în acest apartament cu două camere situat în centrul oraşului vechi. Adusese
tot echipamentul informatic de care urmau să aibă nevoie în timpul operaţiunii.

*

Roma

Luminile stupului erau stinse. Diodele care scânteiau în dulapurile şervetelor aruncau un halou verde pe birourile goale.

După-amiaza târziu, Mateo trăise unul dintre cele mai dificile momente din viata sa de adult.
Făcându-şi curaj, îşi adunase echipa în

efectiv complet ca să-şi anunţe decizia irevocabilă de a închide firma. în ajun, îşi plătise toţi furnizorii, iar a doua zi fiecare colaborator urma să primească salariul pe un an.

Astă-seară, Mateo nu mai avea în buzunar decât propria conştiinţă. în timp ce rătăcea prin săli, un sentiment de solitudine trezi în el amintirile primelor sale zile în Italia. Se numărase printre cei mai tineri refugiaţi de la bordul unui cargou plecat din Da Nang şi sosit la Salerno după două luni petrecute pe mare.

La vârsta de zece ani, Mateo îşi câştiga existenţa vânzând ţigări de contrabandă clienţilor aşezaţi la mese pe terasele cafenelelor din port... până când o patrulă de poliţie îl arestase.

Mateo crescuse într-un orfelinat şi nu se temea de viitor.

Astă-seară, se gândea iar şi iar la o frază pe care i-o spusese tatăl lui când se întorceau de la câmp: „Soarta e o putere misterioasă, dar nu te baza pe ea. Destinul tău va fi modelat de alegerile pe care viata ti le va oferi.”

Astă-seară Mateo spera că făcuse alegerea corectă. Sunetul interfonului îl trezi din reverie. Comandase o pizza. îl rugă pe cel care o adusese să urce la etajul doi. Căută o bancnotă în buzunar ca să-i dea bacşiş, deschise usa şi încremeni când o văzu pe Ekaterina, cu un bagaj la picioare. Ea zâmbi şi i se aruncă în braţe.

★

Ora 21, închisoarea Okrestina, Minsk

Deţinutele se întorc în celulă. E ora stingerii. Patul de campanie al lui Janice e lipit de al Irinei, care îi întoarce spatele. îşi trage pătura aspră peste umeri şi bombăne fiindcă e prea frig.

— Irina, şopteşte Janice.

— Ce vrei?

— Să-ti mulţumesc.

— Probabil n-ai auzit ce ţi-am spus la masă, îi aruncă Irina pe un ton oarecum agresiv.

— O să te scot de-aici.

— Bineînţeles, răspunde Irina, răsucindu-se spre ea. într-un cărucior cu rufe?

Fetele lor sunt la câţiva centimetri una de cealaltă. Lumina portocalie a unui lampadar de pe străduţă trece printre gratii şi cade pe pernele lor subţiri.

— Cine e tipul cu care-ai vorbit? Te culcai cu el?

Janice ezită. O mie de gânduri contradictorii îi chinuie mintea. Gânduri neliniştitoare, de pildă, dacă Irina acţionase astfel încât să-i câştige încrederea şi apoi s-o trădeze. însă nu are de ales şi îsi încearcă sansa.

— Un membru important al opoziţiei, îi mărturiseşte. De ce crezi că mi-am asumat atâtea riscuri?

— Să evadezi din Okrestina, murmură Irina, asta da, chiar ar fi o premieră.

— Dar există o condiţie: să pot da un telefon.

Irina se strecoară mai aproape de ea. Feţele lor se ating uşor.

— O fată din blocul 2 a ascuns un mobil în celulă, şuşoteşte ea. E favorizată de gardieni şi îi răsplăteşte bine. Dacă ai pe cineva afară care poate să-i trimită bani familiei sale, vinde minutul la preţ de aur. Dar e ca la cartelele telefonice, trebuie să plăteşti înainte să ai credit.

— Nu cunosc pe nimeni şi trebuie să sun până la prânz, insistă Janice cu glas scăzut.

— Atunci n-o să evadăm niciodată, oftează Irina.

O sărută pe gură, o mângâie pe păr şi zâmbeşte când vede privirea uimită a lui Janice.

— Tandreţea, asta lipseşte cel mai mult, o să constaţi cu timpul.

Se întoarce şi-şi trage pătura pe ceafă.

Janice stă cu ochii deschişi. Strânge pumnii. Vântul a început să bată, lumina care vine de afară tremură pe tavanul celulei. Lacrimile îi curg pe obraji.

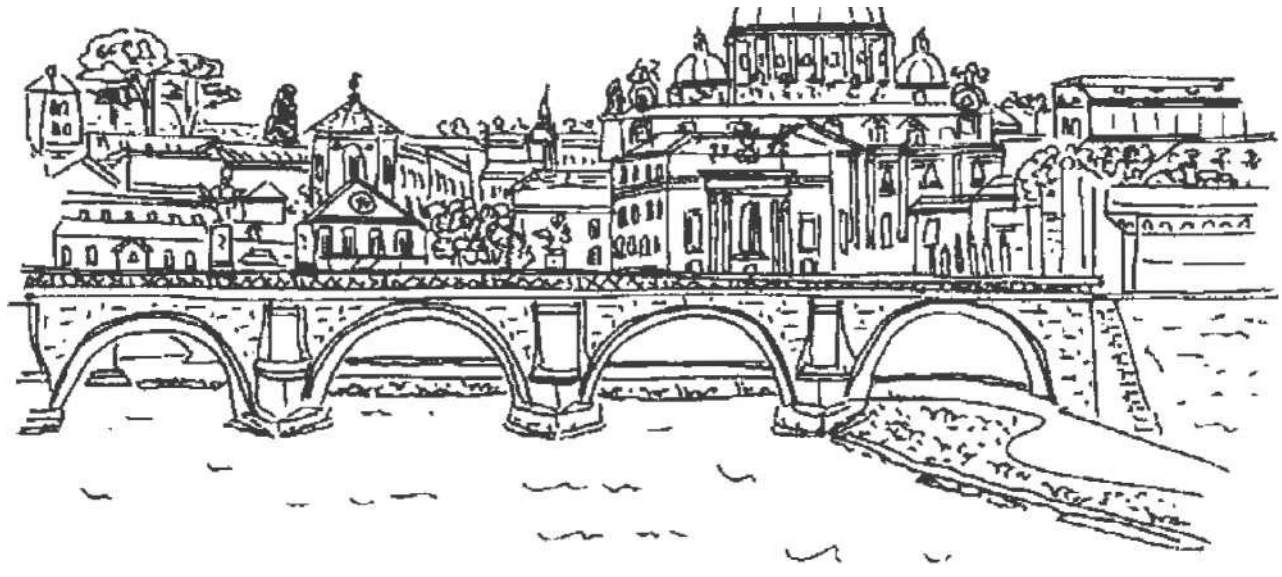

R.OMA

Operaţiunea Okrestina

Duminică, ora 6, Roma

Ekaterina se trezeşte la prima geană de lumină. Mateo doarme, răsuflarea lui îi gâdilă ceafa, căldura lui o învăluie. Braţul său îi înconjoară talia. Ekaterina ar vrea ca acest moment de pace să dureze o veşnicie. Mateo deschide ochii, inspiră adânc, îşi freacă obrajii şi se uită fix la ea. Ekaterina zâmbeşte şi îi pune un deget pe buze ca să-l împiedice să vorbească.

— Nu mă întreba dacă am dormit bine, spune-mi doar că mă iubeşti un pic.

— Te iubesc, răspunde el blajin.

Ea îl sărută lung. Apoi îl mângâie pe frunte şi se ridică.

— Scoală-te, avem o grămadă de lucruri de făcut. Mai întâi, cafea, multă cafea.

*

Vilnius

Diego şi Maya n-au închis un ochi. Şi-au petrecut noaptea jucând poker. Maya i-a luat toţi banii lui Diego. Aşezaţi faţă în faţă în bucătărioara apartamentului, îşi consultă amândoi telefoanele mobile şi se uită neîncrezători unul la altul. Diego ridică din umeri, îsi ia cana cu cafea şi se duce în sufragerie. Se instalează în faţa ecranelor, se conectează la forum şi aşteaptă. Maya bagă capul pe uşă, apoi se strecoară în baie.

Ora 8, Kyiv

Gemenii sunt în salon. Un firicel de fum se înalţă din jăraticul care sclipeşte roşu în şemineu. Pe măsuţa joasă, o gură de coniac pluteşte pe fundul unui pahar. Vital a aţipit în scaunul cu rotile; Malik, culcat cât e de lung pe vechea canapea Chesterfield, sforăie ca un marinar beat criţă. liga a urcat în camera ei pe la miezul nopţii. Se aude soneria. Vital deschide un ochi, apoi şi pe celălalt.

— Ce se întâmplă? îşi întreabă fratele.

— Sună cineva la uşă, răspunde Malik, căscând.

— La ora asta?

Malik se întinde ca un motan mare şi lenes f! care nu şi-a făcut somnul.

— Du-te tu. liga doarme, iar eu nu mă mişc de pe canapea.

Vital bodogăneşte ca de obicei şi împinge cu putere roţile, îndreptându-se spre hol. Soneria se aude din nou.

— Gata, ajunge, vin acum! strigă el, enervat.

Se dă înapoi ca să deschidă uşa.

— Castel, avion privat, ce altceva mi-ai mai ascuns? întreabă Cordelia, cu mâinile în şolduri, în haina ei verde-măr.

— Ce avion privat? întreabă Vital, holbându-se la ea.

— Cum crezi că aş fi putut ajunge atât de devreme? Am decolat la cinci dimineaţa. Bun, îmi închipui că factura trebuie să fie piperată, o să te lămureşti cu fratele tău, el e vinovatul. Eu mă duc să fac un duş şi te aştept în cameră. Am nevoie de cinci minute, tu spune-i lui

Malik să-mi care valiza înăuntru, cântăreşte o tonă.

îl sărută pătimaş şi îi mângâie obrazul.

— Mi-a fost dor de tine, imbecilule. Crezi că liga ar putea să ne pregătească nişte clătite? Mor de foame!

După ce rosteşte aceste cuvinte, urcă scara fluierând.

Vital îşi întoarce scaunul. Malik îl priveşte câteva clipe din uşa salonului. Scoate un mormăit când ridică valiza Cordeliei.

— Ai un măgar mort în ea? Cântăreşte o tonă! exclamă el.

— Un Satcom, îi răspunde Cordelia, aplecată peste balustrada de la primul etaj. Un terminal cu antenă-satelit, dacă preferi. Banda nu-i destul de largă pentru lansarea unui atac cibernetic, dar e suficientă ca să urmărim operaţiunile în direct. Om fi noi muţi, dar să fim surzi şi orbi într-o zi ca asta, nici nu se pune problema. Instaleaz-o în salon, o să fie mai vesel decât în donjonul vostru.

*

Ora 9, Vilnius

Mihail se plimbă încolo şi-ncoace. Tensiunea e palpabilă în sufrageria Marikăi. Ea se tot uită nervoasă la telefon.

— Unde sunt? întreabă Mihail.

— Autobuzele sunt pe drum, pline-ochi. Primele camioane opresc deja în popasurile de pe autostradă. Toată lumea o aşteaptă pe Sviatlania, oamenii sunt nervoşi, dar mai ales nerăbdători.

— Şi de la închisoare, vreo veste?

— încă nu-i ora, răspunde ea.

*

Ora 9:05, închisoarea Okrestina

Janice şi Irina şi-au reluat munca în spălătorie. Descarcă deja a zecea maşină Taizhou. Aburul îngreunează aerul şi temperatura nu încetează să crească. Lucrătoarele se agită, la capătul benzii rulante primele cutii ale zilei sunt deja etichetate, gata să fie înghiţite de lift.

Brusc, unul dintre cei doi gardieni părăseşte ghereta şi se îndreaptă spre Irina. Ea e aplecată, aproape cu tot capul în cuva maşinii. Gardianul o loveşte peste fese, amuzat de propriul gest. Irina se ridică şi îl fulgeră cu privirea. Lui puţin îi pasă, rosteşte câteva cuvinte, apoi îşi încrucişează braţele la piept şi aşteaptă.

— Trebuie să te escorteze la vorbitor, ai o vizită, îi traduce Irina lui Janice. Fii atentă, niciodată nu se ştie ce le trece prin minte cretinilor ăstora, ar putea fi o capcană.

Janice merge înaintea gardianului cu pas ezitant, fiindcă se teme să n-o înghesuie într-un colţ. însă gardianul nu pare să se gândească la asta. O forţează să se grăbească împungând-o cu bastonul în spate. La parter, o împinge într-o sală şi închide usa.

La masa din metal stă un bărbat. Are mutră de ucigaş, dar genul elegant. Poartă un pulover pe gât şi un costum din lână perfect croit. Se ridică şi îi întinde mâna lui Janice, apoi o invită să ia loc în fata lui.

— Domnul Blansky m-a rugat să vă vizitez. Fiţi sigură că veghem asupra dumneavoastră. Am luat deja măsurile necesare, nu riscaţi nimic între aceste ziduri, o liniştеşte el. în rest, facem tot ce putem, dar trebuie să daţi dovadă de puţină răbdare. De ce anume aveţi nevoie? Produse

, cosmetice, haine curate, ţigări?

Janice îl priveşte cu gravitate. De data asta, e totul sau nimic.

— Am nevoie de ceva mult mai important. Aveţi ceva de scris?

— Da, însă nu mi se permite să vă dau un stilou, gardianul care ne supraveghează e foarte vigilent.

— Atunci, notaţi, vă rog. Fiecare cuvânt pe care o să vi-l dictez contează. Imediat ce iesiti de aici, trimiteţi textul la o adresă de e-mail pe care am să v-o dau. Şi când spun „imediat ce ieşiţi de aici”, luati-o *ad litteram.* Ati înţeles?

r ! t

— Cum nu se poate mai clar, răspunde emisarul lui Blansky, scoţându-şi stiloul.

Dictarea durează doar treizeci de secunde. Cum termină, Janice se ridică şi-i mulţumeşte interlocutorului ei.

— Chiar nu mai vreţi altceva? o întreabă acesta, uimit.

— Ba da, să plecaţi cât mai repede ca să trimiteţi mesajul.

Emisarul îşi pune stiloul în buzunarul interior al sacoului, împinge scaunul în spate şi se ridică la rândul său. în clipa când iese pe uşa vorbitorului, gardianul îi confiscă foaia de hârtie pe care o ţine în mână. O citeşte atent, părând şi mai

mirat decât emisarul lui Blansky.

— V-a dat o retetă de mâncare? zice el înapoindu-i hârtia.

— Femeile... Ce poţi să faci? oftează emisarul şi se îndepărtează.

Părăseşte închisoarea, se duce la maşina lui şi se instalează la volan. Reciteşte textul lui Janice şi se gândeşte că, întrucât ea spune că masa e la ora 11, are timp să ajungă acasă înainte de a trimite acest mesaj lipsit de sens. în faţa lui se înalţă panoul publicitar al unei benzinării. Emisarul lui Blansky aruncă o privire la indicatorul de benzină. Soarta depinde şi de alegeri mărunte. Bărbatul virează şi se opreşte la o pompă. Cât îi face plinul angajatul de la benzinărie, el ia telefonul, copiază mesajul şi îl trimite la adresa dată de Janice.

*

Ora 9:30, Vilnius

Diego iese din baie cu un prosop în jurul şoldurilor şi cu hainele în mână. îşi suge burta, îşi îndreaptă umerii şi traversează sufrageria.

— Pot să ştiu de-a ce te joci? îl întreabă Maya. în fine, e drăguţ să te văd făcând pe gorila.

Demn, Diego nu răspunde, se duce să se îmbrace în camera lui. Apoi se aşază în faţa ecranelor; tocmai a sosit un e-mail.

Prăjitura lui Janice
Ingrediente: 104 g fainã, 128 g sare, 129 g unt,
19 g piper

Şi pentru 9 porţii:

164 g făină, 177 g sare, 255 g unt, tot atât piper

Faţa de masă este în spălătorie, la subsol. Masa trebuie servită la ora 11.

— Eu îl sun pe Mateo, tu anunţă-i pe ceilalţi! strigă el.

Maya se repede la calculator şi transcrie adresa 1P a postului de securitate şi a subreţelei de la închisoarea Okrestina:

104.128.129.19
164.177.255.255

După ce va transmite mesajul lui Janice grupului, o să-i anunţe pe Marika şi pe Mihail că primăvara soseşte, în sfârşit, în Est.

Diego nu are astâmpăr. Cum să se priveze de bucuria de a da o asemenea veste incredibilă? îl sună pe Mateo.

— Janice a reuşit! îi spune plin de entuziasm. Ai cu ce să notezi adresele IP? Atacul trebuie lansat la ora 11.

— Ea e bine? întreabă Mateo.

— Nu ştiu. Ne-a comunicat doar poziţia ei, o spălătorie de la subsolul închisorii.

— Intră pe forum să informezi Grupul şi verifică dacă locul indicat de Janice apare în planurile pe care le avem, îi ordonă Mateo.

— Deja facem asta.

— Atunci, mult noroc!

— Mai degrabă ţie trebuie să-ţi urăm noroc, prietene, răspunde Diego înainte de a închide.

*

în acelaşi moment, la Moscova

Un angajat al agenţiei de securitate informatică se ridică de la locul său şi se duce în biroul directorului.

— Pegasus a vorbit, îi spune acestuia după ce intră.

— Ce-ati aflat? întreabă directorul.

— Convorbirea a fost iniţiată din Vilnius, a fost criptată, dar de data asta a durat suficient ca să-l putem localiza pe destinatarul apelului. O adresă din Roma.

— Excelentă veste, răspunde directorul luând hârtia pe care i-o întinde subalternul său. O să fac tot ce-i necesar, pregătiţi-vă.

*

Ora 10, ambasada Israelului, Minsk

Noa intră în camera unde au dormit cei doi bărbaţi cu care face echipă. Amândoi stau întinşi în paturile lor, îmbrăcaţi în uniforma OMON. Geacă şi pantaloni negri. Pe noptiere sunt două berete cu emblemă auritä. în genţile lor se află două pistoale-mitralieră Uzi. Noa îşi poartă Glockul la centură, ascuns sub geacă.

— Să mergem, zice ea. Sam, tu iei maşina şi te duci la apartamentul directorului închisorii.

Parchezi şi aştepţi semnalul meu ca sa urci.
Raphael, tu vii cu mine, conduci furgoneta.

*

Ora 10:40, Kyîv

Vital, cu spatele drept ca un husar, a cerut să se aşeze fără ajutor în mijlocul canapelei Chesterfield, apoi a rugat-o pe liga să aducă pe măsuţa joasă o sticlă de coniac şi patru pahare. O superstiţie a tatălui său susţinea că nu trebuie să aştepţi nici măcar un minut ca să ciocneşti pentru victorie. Malik şi Cordelia stau de o parte şi de alta a lui.

Puţin mai devreme, pe când Cordelia se îndopa cu clătite în bucătărie, Malik a instalat echipamentul din valiza ei.

Un cablu atârnă de la fereastra unde e instalată antena-satelit. Forţele inamice pot în orice moment să paralizeze reţeaua de internet ucraineană, însă castelul, chiar dacă ar avea o marjă de manevră limitată, nu va fi izolat de lume. Şi nici Cordelia nu va fi lipsită de plăcerea de a informa trei membri din cercul apropiaţilor lui Lucin că sunt prinşi în cursă ca şobolanii.

Cordelia aruncă o privire la ceas: peste cinci minute, Mateo va lansa atacul. A venit vremea ca teama să mai pună stăpânire şi pe tabăra cealaltă. Cordelia le zâmbeşte prietenilor ei şi îşi acordă privilegiul de a apăsa pe „Trimite”. Cele trei mesaje pleacă spre destinatari.

*

Ora 10:45, Salihorsk, 120 km la sud de Minsk

Ca de fiecare dată când poate, şeful securităţii interne îşi petrece weekendul în casa de la ţară. E o duminică liniştită, vremea se dovedeşte extrem

de blândă. Cerul albastru se întinde peste

pământurile lui, pe care îi place să le străbată călare. Are un roib care l-a costat o avere, dar cu care se mândreşte. La întoarcerea din plimbare, în timp ce-şi ţesală calul, mobilul îi vibrează continuu în buzunarul hainei. Agasat, îl scoate şi citeşte mesajele. Privirea i se înceţoşează, faţa îi devine livid㠔Abandonează calul şi aleargă spre casă. Intră valvârtej, căutându-şi soţia, pe care o găseşte până la urmă în bucătărie. Ea îl priveşte uimită. El îi cere să pregătească imediat bagajele şi o anunţă că vor pleca departe şi nu se vor mai întoarce niciodată. Apoi urcă grăbit în birou şi-şi goleşte seiful.

Ora 10:45, Minsk

Ochii Marikăi se umplu de lacrimi când descoperă mesajul pe care tocmai l-a primit. „Primăvara vine şi în Est.” E prea emoţionată ca să i-l citească lui Mihail, cu mâna tremurând întoarce ecranul telefonului spre el. Mihail o strânge în braţe şi o învârte. Dansează împreună fără muzică în mijlocul sufrageriei, sub privirile mirate ale copiilor Marikăi.

— Luăm maşina ta, zice Mihail, dându-i drumul.

Marika îşi trage puloverul în jos şi-şi aranjează puţin părul.

— Şi copiii? întreabă cu îngrijorare Marika.

— Vin şi ei cu noi. La fel şi Daria, răspunde Mihail, uitându-se fix la urna care tronează pe masa din sufragerie. Daria merită mai mult decât oricine să

asiste la asta.

Marika dă din cap aprobator, le ordonă copiilor mai mari să-şi pună paltoanele, îşi înfofoleşte bebeluşul şi îi aruncă lui Mihail cheile de la maşină.

La trei kilometri de apartamentul lui Mihail, în centrul unui cartier burghez din Minsk, şeful direcţiei de sănătate publică îşi descoperă, la rândul său, mesajele. însă lui nu-i vine deloc să danseze. Cei care îi cântă promit să nu dezvăluie nimic despre escrocheriile sale dacă urmează cu sfinţenie ordinele pe care tocmai le-a primit.

La 10:50, cinci ambulante demarează cu toată viteza şi cu sirenele urlând spre închisoarea Okrestina.

*

Ora 10:50, Minsk

Sam a primit semnalul de la Noa. Coboară din maşină cu geanta pe umăr şi intră în imobil. în lift, scoate arma din geantă. Soţia directorului închisorii n-are niciun motiv să se sperie de un agent OMON. Probabil e un mesager cu un plic pentru soţul ei. Aşa că deschide uşa şi se dă înapoi când vede pistolul-mitralieră îndreptat spre ea.

Sam e un agent Mossad aflat la post, în Est, de zece ani. Vorbeşte rusa fluent.

— Sunati-vă soţul şi repetati-i cuvânt cu cuvânt ce vă spun eu, îi ordonă el pe tonul calm şi autoritar al unui bărbat care nu ar ezita s-o împuşte dacă ar refuza să se supună. Cooperaţi şi totul o să fie bine.

Ora 11, Roma

în mijlocul platformei mari din birou, Mateo şi Ekaterina, singuri, se ţin de mână, păstrând tăcerea câteva clipe. Apoi Mateo inspiră adânc şi se uită la ceas. E ora 11 fix. Tastează o comandă şi ţ

iniţiază cel mai mare atac cibernetic al unor f
hackeri asupra infrastructurilor unei ţări.

Zeci de milioane de instrucţiuni gonesc spre şervetele guvernului belarus ca să le satureze.

Reţelele de comunicaţii cad primele, apoi vine rândul celor de la securitatea internă, deja decapitată când şeful său a fugit. Serviciile de urgenţă au fost cruţate. în turnul de control de la aeroportul Minsk 2, controlorii de trafic aerian văd apărând pe ecranele lor un mesaj de avertizare. Nu le rămân decât cinci minute înainte de *black-out.* Imediat, deviază spre ţările vecine avioanele care se apropie de aterizare şi le opresc la sol pe cele de pe pistă. „Doar nişte întoarceri la expeditor”, se gândeşte Ekaterina urmărind primele consecinţe ale atacului.

Serverele diferitelor ministere cad rând pe rând. Graţie antenelor şi releelor amplasate de Cordelia, doar opoziţia clandestină poate de-acum să schimbe mesaje.

Ora 11, închisoarea Okrestina, Minsk

Alarma de incendiu sună strident. într-o clipă, încuietorile gratiilor se

deblochează. Uşile celulelor se deschid una după alta; gardienii înarmaţi îi conduc pe deţinuţi în curte. Roman îl zăreşte pe Nicolai pe culoarul îngust. îşi croieşte drum printre deţinuţii care se îmbulzesc şi reuşeşte să ajungă la el. îl apucă de braţ şi îi cere să-l urmeze. Fac amândoi cale întoarsă. Trei minute mai târziu, cu răsuflarea tăiată, sunt în faţa sasului de la intrare. Dincolo de geam, gardienii îi privesc fără să schiţeze vreun gest. Au primit ordin de la directorul închisorii să nu-i oprească.

În depărtare, sirenele ambulanţelor şi ale maşinilor de pompieri răsună sub cerul oraşului. O furgonetă neagră intră pe aleea închisorii.

Ora 11:08

Deţinutelor care lucrează în spălătorie li se pare că aud şuierul unei locomotive vechi care aruncă ultimii aburi la intrarea în gară. Tamburii maşinilor Taizhou se opresc, banda rulantă încetineşte şi în final se blochează. în gheretă, gardianul, complet dezorientat, bate frenetic în tastatură. Deţinutele se uită una la alta, nestiind cum să reacţioneze. Alarma de incendiu n-a sunat şi în clădirea femeilor. Gardianul prezent în sală le ordonă să rămână la locurile lor. Şi ca să-şi justifice autoritatea, declară pe un ton solemn că e vorba de o pană.

— Noroc că e el aici, altfel nu ne-am fi dat seama, rânjeşte Irina.

Janice se simte ca-n iad şi totuşi un zâmbet radios îi luminează faţa. Ştie că

nu-i vorba despre o simplă pană şi nu mai are decât o singură speranţă de-acum, ca Nicolai şi Roman sa fie liberi curând.

— Primăvara vine şi în Est, murmură ea, nemişcată.

Uşa se deschide brusc şi apar doi agenţi în uniformă OMON; unul are un pistol-mitralieră. Din cauza cagulelor, nu li se zăresc decât ochii care scrutează spălătoria. Unul dintre cei doi se uită ţintă la Janice şi înaintează repede spre ea.

— Noi n-am făcut nimic, protestează Irina, acoperindu-şi faţa.

Agentul OMON îşi scoate cagula, dând la iveală un chip de femeie.

— Noa! exclama Janice, cu răsuflarea tăiată.

— Să mergem, discutăm mai târziu, ordonă Noa.

— Vine şi ea cu noi, zice Janice, apucând-o pe Irina de mână.

Gardianul se apropie să intervină. Raphael, însoţitorul lui Noa, îi aplică o lovitură cu patul armei, care-l trimite la podea, unde se rostogoleşte cu faţa plină de sânge. Apoi Raphael îndreaptă vârful pistolului-mitralieră spre gheretă şi duce un deget la buze, dându-i de înţeles celuilalt gardian că e în interesul lui să nu facă nicio mişcare.

Noa, Janice, Irina şi Raphael aleargă pe culoar şi urcă scările cu toată viteza. Raphael e în fruntea şirului, iar Noa, ultima. Gardianul peste care păşesc în sasul de la intrare nu opune nicio rezistentă. Zace încremenit.

Trei maşini de pompieri şi cinci

ambulanţe sunt oprite pe aleea centrală, cu girofarurile pornite.

— La furgonetă! ordonă Noa.

— Nicolai? Roman? se agită Janice.

— Nicolai e în a doua ambulanţă, Roman, în a cincea.

— Şi Sofia? N-am văzut-o deloc.

— Sofia a fost extrădată, e la adăpost în Suedia. Urcă, nu-ţi face griji, noi îi controlăm pe gardieni.

— „Noi”? întreabă Janice în timp ce urcă în furgonetă.

— O să-ţi explic.

Ora 11:15

Cinci ambulanţe ies pe porţile închisorii Okrestina, fiecare luând-o în altă direcţie. Trei dintre ele sunt momeli, menite să garanteze deplasarea în siguranţă a lui Nicolai şi Roman.

Raphael conduce furgonetă care traversează deja periferia de vest a oraşului Minsk.

— Ajungem la frontieră într-o oră şi jumătate, anunţă Noa.

Irina cuprinde mâinile lui Janice într-ale sale şi îi vorbeşte.

— Te implor, spune-le să mă lase să cobor.

— Irina, nu sunt agenţi OMON, îi explică Janice, eşti în siguranţă şi liberă acum.

— Ştiu, nu sunt proastă. îţi mulţumesc pentru tot, dar vreau să mă duc la fata mea.

— Opreşte, îi ordonă Janice lui Raphael.

Maşina trage lângă bordură, Irina deschide uşa culisantă şi o rupe la fugă.

*

Ora 11:30, Vilnius

Diego şi Maya părăsesc apartamentul. Un taxi îi duce până la imobilul în care locuieşte Sviatlania. Diego sună şi, ca un bărbat galant ce este, o lasă pe prietena sa să dea vestea.

— Nicolai e liber, anunţă Maya. Mii de oamenii se îndreaptă spre frontieră, vă aşteaptă. E timpul să porniţi la drum, revoluţia e în plină desfăşurare.

E prima dată când Diego o vede pe Maya atât de emoţionată.

★

Ora 13, postul de frontieră Ganevo

Clienţii ies din cafeneaua Vasilok şi aşteaptă în parcare. Sătenii din Novoselki se urcă în maşini, unii se caţără chiar în remorcile tractoarelor.

Motoarele camioanelor parcate la staţia de benzină de la Telejişki urlă, la fel şi ale celor care şi-au ocupat poziţiile în faţa cafenelei-motel de la Zolotaia. Opozanţii regimului ies din umbră, alţii sunt deja în autobuzele închiriate de Cordelia. Toţi se îndreaptă spre Ganevo.

Convoiul se apropie de postul de frontieră. Vameşilor nu le vine să-şi creadă ochilor, coloane întregi de bărbaţi, femei şi copii înaintează spre ei. Şeful postului încearcă să ia legătura cu superiorii, însă comunicaţiile sunt întrerupte. Ce poate să facă o mână de oameni în uniformă în fata a mii de civili? Copleşiţi, lasă armele jos.

*

Ora 13:10, Roma

Mateo străbate în lung şi-n lat stupul; cu inima grea, trece pe lângă echipamente şi servere şi îşi plimbă degetele pe geamurile care le protejează. Diodele nu mai sclipesc; datele conţinute de servere au fost şterse, discurile, formatate. Nimeni nu va pune mâna pe programele folosite pentru atac.

Ekaterina a preferat să-l lase să se reculeagă singur, s-a dus la fereastră să fumeze. Ultima, îşi jură în sinea ei, aprinzându-şi ţigara. Contemplă acoperişurile în nuanţe de ocru ale Romei. „Doamne, cât de frumos e oraşul ăsta!” se gândeşte. Privirea îi alunecă spre stradă. Cu ochii mijiţi, trage un ultim fum adânc înainte de a arunca chiştocul.

— Nu ştiu dacă e normal, dar două maşini negre tocmai au oprit mai jos de poartă, îl anunţă pe Mateo.

Mateo se apleacă peste balustrada balconului; opt bărbaţi se îndreaptă spre gardul de fier forjat al vilei.

— la-ţi lucrurile repede, îi zice el, trăgând-o spre biroul lui.

*

Ora 14, postul de frontieră Ganevo

Mulţimea aşteaptă tăcută şi îngrijorată, atentă la şoseaua care se întinde de cealaltă parte a frontierei. Brusc, un concert de claxoane răsună aproape de barieră. Câţiva bărbaţi şi femei se reped s-o ridice, ei sunt primii care văd intrând cele zece maşini ale convoiului Sviatlaniei. E un

adevărat vacarm, populaţia se bucură de întoarcerea unui şef de stat pe care l-a ales.

în picioare pe treapta furgonetei, Janice şi Noa asistă la această bucurie. Zboară confetti, copiii sunt cocoţaţi pe umerii părinţilor. Unii oameni strigă şi dansează, alţii nu-şi pot stăpâni lacrimile.

— Nu vrei să te duci să priveşti mai de-aproape? întreabă Janice.

— Nu, ce urmează nu-i treaba noastră. Noi doar am contribuit la restabilirea echilibrului. E timpul să plecăm.

— „Noi”? E a doua oară când foloseşti cuvântul ăsta. Te credeam moartă! De ce nu mi-ai dat niciun semn de viaţă atâta timp? De ce ai păstrat tăcerea?

Noa se întoarce spre Janice şi îşi pune mâinile pe umerii ei.

— Ai făcut un lucru curajos. Stupid, dar curajos.

— Poate că a fost stupid, dar uite rezultatul. Şi habar n-ai ce-am făcut. Răspunde-mi: de ce m-ai lăsat să cred că eşti moartă?

— Dar nu te întrebi cum am venit să te scot de acolo?

— Eşti agent al serviciilor secrete israeliene şi noi nu-i abandonăm pe-ai noştri, zice Janice.

— Asta explică de ce, nu cum, ripostează Noa.

— Unde vrei să ajungi, mai exact?

— La adevărul pe care ni-l datorăm una alteia. Ştiu că nu eşti doar jurnalistă, faci parte dintr-un grup de hackeri care nu-i străin de evenimentele care se desfăşoară acum.

— Serviciile tale îsi merită numele, dar

nu conta pe mine să-ţi spun mai multe.

Noa face o mutră amuzată. îşi trece mâna prin păr şi contemplă valul uman care s-a concentrat în jurul maşinii Sviatlaniei.

— Janice, rosteşte ea cu vocea fermă, eu sunt 9, fac parte din Grup, am fost chiar prima recrutată.

Stupefiată, Janice coboară de pe treapta furgonetei. Se forţează să nu-şi ia ochii de la postul de frontieră ca să nu întâlnească privirea lui Noa.

— Vrei să spui că în ziua în care ţi-am arătat emblema PSYOPS, la Tel Aviv, când a început totul, tu ştiai deja?

— Vreau să spun că eu te-am pus pe urmele lor şi tot eu, de ani întregi, fac în aşa fel încât informaţiile să-ţi parvină la momentul potrivit.

Janice lasă ochii în pământ, se gândeşte, se îndepărtează câţiva paşi, apoi se întoarce la maşină.

— Tu eşti prima recrutată sau tu ai creat Grupul? Te implor, nu-mi spune că am fost manipulaţi cu toţii, încă din start, de serviciile secrete israeliene.

— Ei n-au nicio legătură, şefii mei nu ştiu nimic despre existenţa Grupului 9. Mateo i-a dat naştere lui 9, Grupul a apărut mult mai târziu.

— Cum adică „i-a dat naştere”?

— 9 e o inteligenţă artificială. A crescut, s-a conectat la lume şi a înţeles în cele din urmă că
avea nevoie de noi.

— Pentru ce?

— Pentru asta, răspunde Noa, arătând cu degetul spre mulţime. S-o ajutăm. 9 avea la dispoziţie întregul web ca să

cerceteze, să-i găsească pe cei care să alcătuiască Grupul, avea şi o putere fără egal de a raţiona. L-a ales pe fiecare dintre noi. De ce a decis să nu-mi împărtăşească decât mie secretul existentei sale, asta nu ştiu.

— Şi nu lui Mateo?

— Nu, dar el şi Vital au bănuit mereu ceva, însă n-au descoperit cine eram. Gata, acum ştii tot.

— Aş vrea să mă duc acasă, zice Janice.

— Aşa am şi prevăzut, dar, mai întâi, Maya şi Diego te aşteaptă la Vilnius.

— Tu nu vii?

— Nu, misiunea mea se va încheia după ce reglez conturile cu cel care a asasinat-o pe Sarah. El mă crede moartă şi asta trebuie să creadă în continuare până când îmi ating scopul. Mă bazez pe tăcerea ta.

Noa o strânge în braţe pe Janice şi o sărută aşa cum săruţi o soră când ştii că o să-ti fie dor de ea.

în depărtare, corul claxoanelor îşi dublează intensitatea. Sviatlania a revenit în tară. Convoiul porneşte spre capitală.

Janice se urcă în furgonetă, epuizată, dar cu sufletul uşor. Se gândeşte la casa ei din Florentin, la David, la Efron şi la viaţa care o aşteaptă.

Pe şoseaua spre Minsk, sătenii se alătură cortegiului.

Reţeaua desfăşurată de 9 a inundat toate >!
sistemele de poştă electronică, anunţând populaţia că dictatorul e pe cale să fugă.

în marile oraşe din Belarus, oamenii

ies pe străzi, unde tumultul creşte; cei care trăiesc în Minsk se grupează şi mărşăluiesc spre palatul prezidenţial.

Ora 14:30, palatul prezidenţial, Minsk

Aşezat în capătul unei mese lungi, Lucin studiază un dosar care-l plictiseşte în cel mai înalt grad. Scârţâitul uşilor albe şi grele, decorate cu foiţă de aur, îl face să ridice capul. Se miră să-l vadă apărând pe secretarul său, care nu s-a obosit să ciocănească. Palid şi abătut, bărbatul şi-a pierdut prestanţa obişnuită şi, contrar obiceiului, nici nu l-a salutat. Acestui om cu trăsăturile descompuse din cauza tensiunii nervoase îi revine dificila sarcină de a-l anunţa pe dictatorul temut de toti că domnia lui s-a încheiat.

Lucin nu înţelege, bate cu pumnul în masă şi ameninţă. Dar, pentru prima dată în cei douăzeci şi şase de ani de când se află la putere, furia lui nu mai impresionează pe nimeni.

Asa că ridică tonul, refuză să cedeze, tună şi fulgeră, îi ordonă secretarului să desfăşoare armata. Soldaţi! să tragă în mulţime fără somaţie.

— Nişte terorişti! urlă, roşu la fată.

Secretarul ridică din umeri.

— E prea târziu, oftează el, faceţi ce vreţi, eu o şterg de-aici înainte ca mulţimea care se apropie să pună stăpânire pe palat.

Secretarul îsi anunţă demisia imediată şi

pleacă.

Singur în biroul său imens, Lucin ia telefonul şi încearcă să discute cu şeful securităţii interne, nu reuşeşte să dea de el şi jură că o să-l împuşte. în culmea furiei, închide, apoi pune mâna iar pe receptor ca să-şi convoace generalii şi descoperă consternat că linia telefonică e tăiată.

Dictatorul se repede spre uşile biroului. Le deschide şi găseşte holul pustiu. Unde este personalul? Gărzile sale de corp, oamenii săi de încredere, toţi cei care îl servesc? Caută prin birourile goale, trânteşte uşile, strigă după ajutor.

Cu pas militar, face stânga-mprejur şi se duce să se închidă în biroul său. Palatul prezidenţial e încercuit, Sviatlania a intrat în Minsk.

Ora 13:20, Roma

Ekaterina şi Mateo ies din canalizare în mijlocul grădinilor de lângă Ponte Regina Margherita. Nu le mai rămâne decât să traverseze Tibrul pe jos.

— Şi acum ce facem? întreabă Ekaterina.

— Trecem pe la mine pe acasă să-mi iau o valiză cu câteva lucruri, apoi trebuie să mă gândesc cum să-mi reîncep viaţa de la zero.

— Ai putea lua în calcul s-o reîncepi la Oslo?

— Fără nicio îndoială, dar, mai întâi, aş vrea să te duc undeva. O să călătorim la clasa a doua, fiindcă, trebuie să recunosc, sunt cam pe jantă în momentul de fată.

— Şi unde se află acest „undeva”?

— într-un sătuc din Vietnam.

Ekaterina îşi pune capul pe umărul lui şi-i mărturiseşte că îi e un pic teamă de avion. Hanoi e departe, dar, de vreme ce e pentru o cauză bună...

*

★★★

— *Şi acum ce-o să se întâmple?*

— Peste două ore, Janice se va întâlni cu Maya şi cu Diego în apartamentul din Vilnius. Niciunul dintre ei n-o să-şi amintească nimic din seara care se anunţă. Chiar şi Blansky, care nu bea, va fi probabil beat criţă dimineaţă. Mâine, Maya se va întoarce la Paris, Diego va pleca la Madrid, Janice îşi va revedea casa din Tel Aviv, unde o aşteaptă David. Vital, Cordelia şi Malik n-o să rămână mai prejos. în zori, Vital îşi va anunţa fratele că s-a hotărât s-o urmeze pe Cordelia la Londra. Malik nu se va supăra. E pregătit pentru asta de ceva vreme. Şi i-a promis Ilgăi că o s-o ducă să vadă Spania. Diego e la curent cu planurile lor şi îi aşteaptă. în primăvară, castelul se va trezi pustiu.

— *Stupul nu mai există, Vital pleacă la Londra, Ekaterina şi Mateo în Vietnam, Malik în Spania, Cordelia vrea să-şi înceteze activităţile...*

— Mă întrebaţi dacă ăsta e sfârşitul Grupului 9? Posibil, însă nu vă îngrijoraţi, au făcut emuli. Dacă revoluţiile sunt contagioase, la fel e şi dorinţa de a rezista şi, de altfel, mă îndoiesc că membrii Grupului 9 se vor opune mult timp tentaţiei de a se reîntâlni... Viitorul o să ne spună dacă mă înşel, dar, cu toată modestia, nu cred că un asemenea lucru

s-a întâmplat vreodată.

O sală de videoconferintă.
Sfârşitul conexiunii.

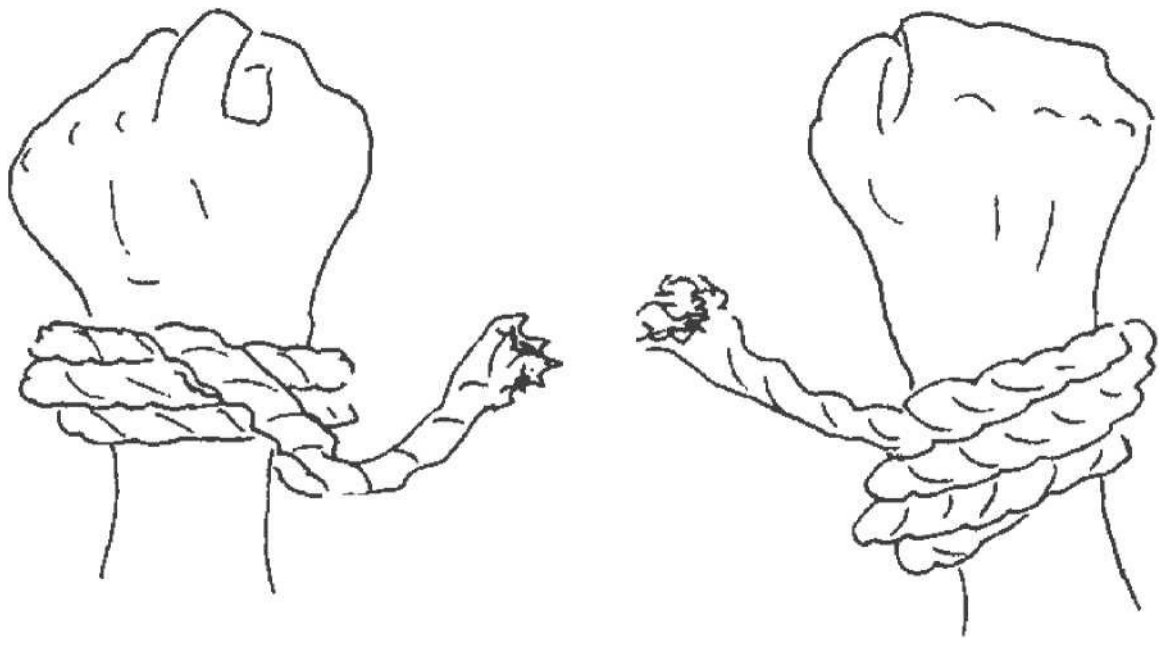

Epilog

Peste două zile, maestrul Collins primi o scrisoare la birou. Plicul gros conţinea documente care probau legăturile lui Ayrton Cash cu Moscova, numerele viramentelor ce atestau sumele primite de el pentru a manipula referendumul din Marea Britanie şi dovezile incontestabile ale faptului că fabricase un dosar împotriva lui Janice.

Un bilet ataşat documentelor îi aducea la *r* cunoştinţă maestrului Collins că era primul la care ajungeau aceste informaţii, ca recunoaştere a serviciilor sale. Avea toată libertatea să le folosească în mod eficient.

Biletul era semnat „9”.

STUFF, ROMA

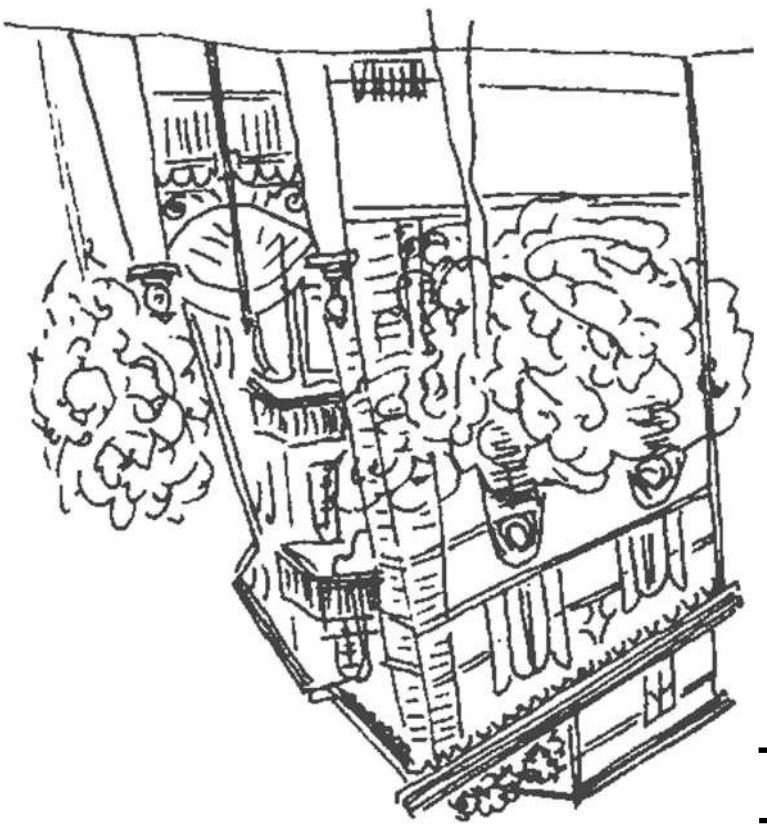

Mulţumiri

/

Lui Raymond.
Lui Pauline, Louis, Georges şi Cléa.
Lui Danièle şi Lorraine.
Susannei Lea, lui Léonard Anthony, Emmanuelle Hardouin.
Lui Antoine Caro, Sophie Charnavel, Céline Poiteaux.
Lui Sandrine Perrier-Replein, Caroline Babulle, Lætitiei Beauvillain.
Lui Marie Dubois, Marie-Odile Mauchamp, Joël Renaudat,
Céline Ducournau, tuturor echipelor de la Éditions Robert Laffont.
Lui Pauline Normand, Marie-Ève Provost.
Lui Sébastien Canot, Capucine Delattre, Mark Kessler, Xavière Jarty, Carole Delmon.
Helenei Sandlyng Jacobsen, lui Lauren Wendelken, Kerry Glencorse, lui

Susie Finlay.
Lui Sarah Altenloh.
Lui Rémi Pépin.
Lui Audrey Sourdive, Marie Bouvier, Xavier Baur.
Lui Carole Cadwalladr.